

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่าน
และการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา
โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับ
การเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

วิทยานิพนธ์

ของ

บรรพตวี ศรีหะมงคล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน

สิงหาคม 2565

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่าน
และการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา
โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับ
การเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

วิทยานิพนธ์

ของ

บรรพตริ ศรีหะมงคล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน

สิงหาคม 2565

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

DEVELOPMENT OF LEARNING ACTIVITIES TO ENHANCE ABILITIES IN
READING AND WRITING ON THAI WORDS WITH NON-CORRESPONDING
FINAL CONSONANTS USING LT COOPERATIVE LEARNING WITH
SCAFFOLDING FOR PRATHOMSUKSA 1 STUDENTS

BY

BANPATREE SRIHAMONGKHON

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
The Master of Education Degree in Research of Curriculum and Instruction
at Sakon Nakhon Rajabhat University

August 2022

All Rights Reserved by Sakon Nakhon Rajabhat University

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียน
คำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT
ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ บรรพตรี ศรีหะมงคล

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการสอบ กรรมการสอบและ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย) (ดร.อุษา ปราบหงษ์) ประธานที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์

..... กรรมการสอบ กรรมการสอบและ
(ดร.พจมาน ชำนาญกิจ) แต่งตั้งเพิ่มเติม (รองศาสตราจารย์ ดร.ชนานันต์ กุลไพบุตร) กรรมการที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์

..... กรรมการสอบ
(ดร.นันทนา ลีลาชัย) ผู้ทรงคุณวุฒิ

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรรับรองแล้ว

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

.....
(ดร.พจมาน ชำนาญกิจ)
ประธานหลักสูตร
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.วาโร เพ็งสวัสดิ์)
รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เมื่อวันที่ 2 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2565
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้อย่างดี ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลือ เป็นอย่างดีจาก ดร.อุษา ปราบหงษ์ ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.ธนาพันธ์ กุลไพบุตร กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณา ให้คำปรึกษา แนะนำ เสนอแนะ ให้ความช่วยเหลือ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง ในการตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิจัยต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ตลอดมา ตั้งแต่เริ่มต้น จนสำเร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง และขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ทุกท่านที่ให้การช่วยเหลือการทำวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย ประธานหลักสูตร ปรัชญาดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จินดา ลาโพธิ์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร นายสมพงษ์ บุญตาท้าว ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านหนองชน สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2 นางฉวีวรรณ พรหมวัง ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านนาพระโนนห้วยแคน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2 นางสาวนริศรา แก้วเชื่อม ครูชำนาญการ โรงเรียนบ้านคำแม่นาง สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2 ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ ความถูกต้องของเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัยในครั้งนี้ และให้คำปรึกษา แนะนำด้วย ความกรุณาและเอาใจใส่อย่างดียิ่งตลอดมาจนได้เครื่องมือที่มีคุณภาพ และขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครู และนักเรียนโรงเรียนบ้านดอนเตย อำเภอนาทม จังหวัด นครพนม ที่ให้ความร่วมมือในการใช้เครื่องมือและเก็บข้อมูลในการทำวิจัยครั้งนี้ด้วยดี ตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์จากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่บิดา มารดา ของผู้วิจัย ผู้ให้ชีวิต บุรพจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนจนผู้วิจัยสามารถดำรงตน และบรรลุผลสำเร็จในปัจจุบัน คุณค่าและประโยชน์ใดที่ได้รับจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัย ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบุรพจารย์ทุกท่านที่คอยอบรมสั่งสอน ประสิทธิ์ประสาท ความรู้และสนับสนุนการศึกษาด้วยดีเสมอมา

ชื่อเรื่อง	การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ผู้วิจัย	บรรพตรี ศรีหะมงคล
กรรมการที่ปรึกษา	ดร.อุษา ปราบหงษ์ รองศาสตราจารย์ ดร.ชนานันต์ กุลไพบุตร
ปริญญา	ค.ม. (วิจัยหลักสูตรและการสอน)
สถาบัน	มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ปีที่พิมพ์	2565

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ดัชนีประสิทธิผลตั้งแต่ร้อยละ 50 ขึ้นไป 3) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านดอนเตย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 24 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยใช้ t-test (Dependent Samples)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น มีค่าเท่ากับ 89.17/82.40 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้
2. ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 65.73 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ตั้งแต่ร้อยละ 50
3. ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.70$, S.D. = 0.15)

คำสำคัญ: กิจกรรมการเรียนรู้ ความสามารถในการอ่านและการเขียน การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT การเสริมต่อการเรียนรู้

TITLE	Development of Learning Activities to Enhance Abilities in Reading and Writing on Thai Words with Non–Corresponding Final Consonants Using LT Cooperative Learning with Scaffolding for Prathomsuksa 1 Students
AUTHOR	Banpatree Srihamongkhon
ADVISORS	Dr. Usa Prabhong Assoc. Prof. Dr. Thananan Kunpaibutr
DEGREE	M.Ed. (Research of Curriculum and Instruction)
INSTITUTION	Sakon Nakhon Rajabhat University
YEAR	2022

ABSTRACT

The purposes of this research were: 1) to develop the learning activities for enhancing abilities in reading and writing Thai words with non–corresponding final consonants using LT cooperative learning with scaffolding for Prathomsuksa 1 students to reach the efficiency criteria of 80/80, 2) to develop the learning activities in accordance with the performance index criteria of 50 percent or more, 3) to compare the students' abilities in reading and writing Thai words with non–corresponding final consonants before and after the intervention using the developed learning activities, 4) to explore the students' satisfaction with the developed learning activities. The samples, obtained through cluster random sampling, consisted of 24 Prathomsuksa 1 students at Ban Dontoei School under the Office of Nakhon Phanom Primary Educational Service Area Office 2 in the second semester of the 2021 academic year. The research instruments were: 1) lesson plans, 2) a test measuring students' abilities in reading and writing Thai words with non–corresponding final consonants, and 3) a satisfaction form. The statistics for data analysis were percentage, mean, standard deviation, and t–test (Dependent Samples).

The findings were as follows:

1. The efficiency of the developed learning activities reached the efficiency at 89.17/82.40, which was higher than the defined criteria of 80/80.
2. The effectiveness index of developed learning activities was 65.73 percent, which passed the pre-set criterion of 50 percent.
3. The students' abilities in reading and writing Thai words with non-corresponding final consonants after the intervention were higher than those before the intervention at the .01 level of significance.
4. The students' satisfaction with the developed learning activities was at the highest level ($\bar{X} = 4.70$, S.D. = 0.15).

Keywords: Learning Activities, Abilities in Reading and Writing Thai words with Non-Corresponding Final Consonants, LT Cooperative Learning, Scaffolding

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
คำถามของการวิจัย	6
ความมุ่งหมายของการวิจัย	7
สมมติฐานของการวิจัย	7
ความสำคัญของการวิจัย	8
ขอบเขตของการวิจัย	8
กรอบแนวคิดของการวิจัย	10
นิยามศัพท์เฉพาะ	11
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	15
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	18
ความสำคัญของภาษาไทย	18
สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	18
หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านดอนเตย พุทธศักราช 2551	23
ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2563 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	23
วิสัยทัศน์	23
พันธกิจ	23
เป้าหมาย	24
สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน	25
คุณลักษณะที่พึงประสงค์	26
การวัดและประเมินผลการเรียนรู้	26
เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียน	29
คำอธิบายรายวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	29
โครงสร้างรายวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	30

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
การอ่าน	34
ความหมายของการอ่าน	34
ความสำคัญของการอ่าน	35
องค์ประกอบของการอ่าน	37
ประเภทของการอ่าน	39
จุดมุ่งหมายของการอ่าน	41
ความสามารถในการอ่าน	43
การอ่านสะกดคำภาษาไทย	45
วิธีที่ใช้ในการสอนอ่าน	47
ประโยชน์ของการอ่าน	50
การเขียน	52
ความหมายของการเขียน	52
ความสำคัญของการเขียน	53
วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของการเขียน	55
องค์ประกอบของการเขียน	60
ความสามารถในการเขียน	61
ลักษณะการเขียนที่ดี	62
การเขียนสะกดคำ	66
ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ	67
ปัญหาและสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด	68
หลักการพัฒนาทักษะการเขียน	72
หลักการสอนเขียนสะกดคำ	74
ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา	76
ความหมายของตัวสะกด	76

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ	82
ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ	82
ความสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ	64
องค์ประกอบสำคัญในการจัดการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ	85
หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ	88
ประเภทของกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือ	89
รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ	90
การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Learning Together หรือ LT)	94
การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ LT	94
วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้รูปแบบ LT	97
ข้อดีและข้อจำกัดของการจัดการเรียนรู้รูปแบบ LT	98
การเสริมต่อการเรียนรู้	99
ความหมายของการเสริมต่อการเรียนรู้	99
หลักการของการเสริมต่อการเรียนรู้	100
ประโยชน์ของการเสริมต่อการเรียนรู้	103
แผนการจัดการเรียนรู้	105
ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้	105
ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้	105
องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้	107
ประสิทธิภาพ	109
ความหมายของประสิทธิภาพ	109
ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพ	109
ประสิทธิผล	112
ความหมายของประสิทธิผล	112
ขั้นตอนการหาค่าประสิทธิผล	112

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ความพึงพอใจ	115
ความหมายของความพึงพอใจ	115
ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ	116
การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ	119
คุณลักษณะของเครื่องมือวัดความพึงพอใจ	120
การประเมินความพึงพอใจ	121
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	122
งานวิจัยในประเทศ	122
งานวิจัยต่างประเทศ	128
3 วิธีดำเนินการวิจัย	131
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	131
การสร้างและหาคคุณภาพเครื่องมือวิจัย	132
การเก็บรวบรวมข้อมูล	142
การวิเคราะห์ข้อมูล	143
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	144
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	149
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	150
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ	150
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ	157
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	165
ความมุ่งหมายของการวิจัย	165
ขอบเขตของการวิจัย	166
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	167
การเก็บรวบรวมข้อมูล	168
การวิเคราะห์ข้อมูล	170

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
สรุปผล	171
อภิปรายผล	172
ข้อเสนอแนะ	180
บรรณานุกรม	181
ภาคผนวก	197
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ	199
ภาคผนวก ข ผลการประเมินและวิเคราะห์เครื่องมือวิจัย	203
ภาคผนวก ค เครื่องมือวิจัย	217
ภาคผนวก ง เครื่องมือวิจัยแบบประเมินความสอดคล้อง (ผู้เชี่ยวชาญ)	257
ประวัติย่อของผู้วิจัย	279

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 1 การอ่าน	19
2 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 2 การเขียน	20
3 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด	21
4 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย	22
5 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม	23
6 โครงสร้างรายวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	31
7 ผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้าง ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรง ตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับ การเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน	151
8 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้าง ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรง ตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับ การเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80	153

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
9 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้าง ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรง ตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับ การเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ดัชนีประสิทธิผล ตั้งแต่ร้อยละ 50 ขึ้นไป	154
10 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำ ภาษาไทย ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถ ในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อ การเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	155
11 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรม การเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำ ภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	156
12 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน และการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	205
13 ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (B) ของแบบทดสอบ วัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด ไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 60 ข้อ	207

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
14 ค่า P และ B ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียน คำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา จำนวน 40 ข้อ ที่คัดเลือกไว้	210
15 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ จำนวน 40 ข้อ ตามวิธีการของ Lovett เกณฑ์ 60% ของ 40 (C = 24)	212
16 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถ ในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อ การเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80	213
17 คะแนนเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทย ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1	215

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดของการวิจัย	10
2 นวัตกรรมการเรียนรู้แบบเทคนิควิธี	93
3 กิจกรรมฝึกทักษะการอ่านตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา	159
4 กิจกรรมฝึกทักษะการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา	161
5 กิจกรรมการพัฒนาการทำงานในด้านกระบวนการกลุ่ม	163

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบบการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 34)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดวิชาภาษาไทยเป็นกลุ่มสาระหลักในการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนในระดับการศึกษา ประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั้งนี้ เพื่อให้นักเรียนเมื่อเรียนจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร ได้เป็นอย่างดี สามารถอ่าน เขียน ฟัง พูด ได้อย่างมีประสิทธิภาพมีความคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีเหตุผล และคิดอย่างมีระบบ มีนิสัยรักการอ่าน การเขียน การแสวงหาความรู้ และการใช้ภาษา ตระหนักในวัฒนธรรมการใช้ภาษาและความเป็นไทย ภูมิใจและชื่นชมในวรรณคดีและวรรณกรรม ซึ่งเป็นภูมิปัญญาของคนไทยสามารถนำทักษะทางภาษา มาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ และถูกต้องตามสถานการณ์และบุคคล (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 2)

หลักสูตรได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เป็น 5 สาระ คือ สาระการอ่าน สาระการเขียน สาระการฟัง การพูด การดู สาระหลักการใช้ภาษาไทย สาระวรรณคดีและวรรณกรรม และแบ่งเป็น 5 มาตรฐานการเรียนรู้ ประกอบด้วย การอ่าน โดยใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิด เพื่อไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน การเขียน โดยใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ เขียนย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ รายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ การฟัง การดู และการพูด สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณ และสร้างสรรค์ หลักการใช้ภาษา เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษาและรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ วรรณคดีและวรรณกรรม เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ วรรณคดี และวรรณกรรมไทย อย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 12) การจัดการเรียนรู้โดยยึดหลักว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด เชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ยึดประโยชน์ที่เกิดกับผู้เรียน กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียน สามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมอง เน้นให้ผู้เรียนเป็นสำคัญมีทั้งความรู้และคุณธรรม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 20)

การอ่านและการเขียนเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญที่นักเรียนจะต้องได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจากทักษะการฟัง การดู และการพูด ผ่านกระบวนการคิด และกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาอย่างมีประสิทธิภาพเป็นลำดับขั้นตอนตามพัฒนาการและความพร้อมของแต่ละบุคคล นักเรียนจึงจะมีทักษะที่ดีทั้งด้านการอ่านและการเขียนจนสามารถอ่านออกเขียนได้ อ่านคล่อง เขียนคล่อง อ่านเป็น เขียนเป็น รวมทั้งใช้ทักษะการอ่านและการเขียนเพื่อติดต่อสื่อสาร แสวงหาข้อมูล ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจได้อย่างถูกต้อง สามารถถ่ายทอดประสบการณ์ ความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการต่าง ๆ ผ่านตัวอักษรออกมาเป็นภาษาเขียนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม นอกจากนี้นักเรียนต้องสามารถนำประโยชน์จากทักษะการอ่านและการเขียนมาเป็นเครื่องมือสำหรับการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้ใฝ่รู้ใฝ่เรียน มีนิสัยรักการอ่านและการเขียน

รวมทั้งสามารถดำรงตนให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพในสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต (อัจฉรา ชิวพันธ์, 2552, คำนิยม)

เมื่อพิจารณาถึงความสำคัญของทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำ กับสภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่ยังอ่านและเขียนสะกดคำไม่คล่อง ดังนั้น ควรมีการฝึกฝนและแก้ไขอย่างยั้งในเรื่องการอ่านและการเขียนสะกดคำ ถ้าปล่อยให้ นักเรียนมีจุดอ่อนในเรื่องนี้จะมีผลต่อการเรียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนในระดับ ประถมศึกษา การอ่านและการเขียนสะกดคำเป็นสิ่งที่สำคัญในการเรียนรู้ เพราะการเรียน กลุ่มสาระต่าง ๆ ทุกระดับต้องอาศัยความสามารถทางการอ่านและการเขียนสะกดคำ แทบทั้งนั้น เมื่อมีทักษะทางการอ่านและการเขียนสะกดคำที่ดีแล้ว จะมีผลทำให้ทักษะ ทางด้านการฟัง และการพูดดีขึ้น ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระอื่น ๆ ดีตามไปด้วย การอ่านและการเขียนสะกดคำเป็นเสมือนกุญแจดอกสำคัญที่ไขไปสู่ความฉลาดรอบคอบ ความเจริญงอกงามทางสติปัญญา การรู้วิธีใช้การอ่านและการเขียนสะกดคำที่ถูกต้อง จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคน การรู้จักฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้ผู้อ่านมีพื้นฐาน ในการอ่านและการเขียนที่ดี ทั้งจะช่วยให้เกิดความชำนาญและมีความรู้กว้างขวางด้วย (ละมุล จันทรแป้น, 2553, หน้า 4)

จากความสำคัญของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษา จากผลด้านการทดสอบการอ่านของนักเรียน (RT) อำเภอหนอง ของสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 2 ประจำปีการศึกษา 2563 พบว่า นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีผลการประเมินอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำคือระดับเฉลี่ย ร้อยละ 68.22 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่ทางสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 2 ได้กำหนดไว้ที่ร้อยละ 75.00 (กลุ่มนิเทศติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษา, 2563, หน้า 16) โดยที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ส่วนใหญ่ยังอ่านไม่ออกและเขียนไม่คล่อง และยังสับสนในคำบางคำที่ใช้เป็นคำพื้นฐานในการทดสอบการอ่านออกเขียนได้ โดยเฉพาะ การอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ซึ่งครูผู้สอนต้องให้ความสำคัญ ต่อการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนเป็นพิเศษ เพื่อเป็นพื้นฐานและเป็นเครื่องมือ ในการเรียนรู้ของนักเรียน อีกทั้งปัญหาที่ผู้สอนพบในการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทย ภายในห้องเรียน เกี่ยวกับการอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คือ นักเรียน จำตัวพยัญชนะสะกดบางคำที่ยาก ๆ ไม่ได้ เพราะบาง มาตราจะมีตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราหลายตัว ทำให้นักเรียนจำไม่ได้ สับสนว่าต้องใช้

ตัวสะกดใดในการอ่านและเขียนคำ ส่งผลให้อ่านและเขียนไม่ถูกต้อง ครูผู้สอนจึงคิดแนวทางในการพัฒนานักเรียนโดยการใช้รูปแบบ เทคนิคต่าง ๆ เข้ามาช่วยในการจัดกระบวนการเรียนการสอนด้วย (จิราพร พรหมวาศรี, 2549, หน้า 59) ครูผู้สอนเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดความรู้ และจัดกิจกรรมกระบวนการเรียนการสอน ที่สามารถจะทำให้ผู้เรียนนั้นเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนได้อย่างถ่องแท้ ครูจึงต้องมีแนวทางในการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ตามที่ครูคาดหวังไว้ ซึ่งกิจกรรมที่ถือว่าเป็นกระบวนการสำคัญที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์และลงมือปฏิบัติในกลุ่มหรือในชั้นเรียนเดียวกัน ก็คือการจัดกระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งถือว่าเป็นแนวทางที่จะทำให้ผู้เรียนนั้นเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายมากยิ่งขึ้น

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ถือเป็นสิ่งสำคัญที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีผ่านกระบวนการลงมือปฏิบัติร่วมกัน เพราะการเรียนการสอนโดยการลงมือปฏิบัติ ถือเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย ซึ่งครูต้องออกแบบวิธีการจัดการเรียนการสอน ที่ทำให้ผู้เรียนนั้นเกิดการเรียนรู้อย่างเต็มที่ในห้องเรียน โดยผ่านกิจกรรมที่ครูได้จัดเตรียมไว้ และให้ผู้เรียนนั้น ศึกษาค้นคว้า โดยใช้กระบวนการกลุ่ม แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์และปรึกษาหารือ วางแผนในการเรียนรู้ในห้องเรียนตามเทคนิควิธีการและรูปแบบกิจกรรมที่ครูนำมาใช้สอนรวมทั้งหาแนวทางแก้ปัญหาาร่วมกัน เพื่อให้งานนั้นประสบความสำเร็จ และเกิดประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือมีหลายวิธี แต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธีการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ LT ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มีหลักการเรียนรู้ที่สำคัญคือ การเรียนรู้ต้องอาศัยหลักการพึ่งพากัน โดยถือว่าทุกคนมีความสำคัญเท่าเทียมกัน และจะต้องพึ่งพากัน เพื่อความสำเร็จร่วมกัน และการเรียนรู้ที่ดีต้องอาศัยการหันหน้าเข้าหากัน มีปฏิสัมพันธ์กัน เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อมูล และการเรียนรู้ต่าง ๆ อีกทั้งการเรียนรู้ร่วมกันต้องอาศัยทักษะทางสังคม โดยเฉพาะทักษะในการทำงานร่วมกัน และการเรียนรู้ร่วมกันควรมีการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มที่ใช้ในการทำงาน รวมทั้งการเรียนรู้ร่วมกันต้องมีผลงาน หรือผลสัมฤทธิ์ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มที่สามารถตรวจสอบและวัดประเมินได้ (ทีศนา แคมมณี, 2551, หน้า 64-70)

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ LT พบว่า การเรียนการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ LT สามารถนำมาใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้ ทั้งนี้เพราะ

การสอนแบบกลุ่มร่วมมือ LT (Learning Together) เป็นวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งจัดผู้เรียน ได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งจะประกอบไปด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน โดยจะมีคนเก่ง ปานกลาง และอ่อนอยู่ในกลุ่ม โดยหลักในการจัดกิจกรรมเช่นนี้ทำให้สมาชิกในกลุ่มจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันระหว่างทำกิจกรรม การใช้กระบวนการกลุ่มนี้จะช่วยลดบทบาทของครูลง เพิ่มบทบาทของนักเรียนให้มีโอกาสฝึกฝนตนเอง ช่วยเหลือกัน ส่งผลให้คนเรียนอ่อนและคนที่เรียนปานกลางเรียนดีขึ้น และการเรียนรู้ร่วมมือกันช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนได้อย่างมีความสุข เพราะผลงานที่เกิดจากกระบวนการกลุ่มย่อมสำเร็จ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ เนื่องจากเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่รับผิดชอบร่วมกัน (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์, 2551, หน้า 53)

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นั้น การนำรูปแบบการเรียนการสอนแบบ LT ไปใช้ให้เกิดประสิทธิภาพกับผู้เรียนมากยิ่งขึ้นนั้น ยังต้องมีการนำเอาเทคนิค กลวิธีบางอย่างมาไว้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง ซึ่งเทคนิคนั้นก็คือ การเสริมต่อการเรียนรู้ การเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นวิธีการเรียนรู้ที่ผู้สอนจะคอยให้คำชี้แนะ ส่งเสริมและกระตุ้นให้กับผู้เรียนนั้นทำงานได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) เป็นการสอนเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนในการแก้ปัญหาและช่วยเหลือเด็กในการเรียนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ โดยที่ผู้สอนจะคอยเป็นผู้ชี้แนะ สาธิต หรือเป็นแม่แบบ ในการยกตัวอย่างของการเรียนรู้ในเรื่องต่าง ๆ ในสิ่งที่เด็กยังไม่เข้าใจเพื่อต่อยอดให้ชัดเจน เพื่อให้เด็กมองเห็นแนวทางในการทำงานนั้น ๆ จนกว่าจะสำเร็จ สอดคล้องกับ พราวพร นิลเขต (2554, หน้า 33) ได้ให้ความหมายของการเสริมต่อการเรียนรู้ไว้ว่า เป็นการช่วยเหลือผู้เรียน โดยการให้แนวทางการกระตุ้น การเสริมแรง การสร้างความชัดเจน การสนับสนุน การอำนวยความสะดวก การสอน การชี้แนะ การสนับสนุนโดยผู้สอน หมายถึง ผู้ที่มีความสามารถมากกว่า ซึ่งอาจเป็นครู พ่อแม่ เพื่อน ฯลฯ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และพัฒนาการรวมทั้งมีปฏิสัมพันธ์กันและกัน ระหว่างผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งนี้การช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลง ในขณะที่ผู้เรียนเริ่มมีความสามารถในการปฏิบัติงานได้เองอย่างอิสระ โดยไม่ต้องการความช่วยเหลือใด ๆ อีกต่อไป

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจใน การพัฒนากิจกรรม การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด ไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อ การเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่าน และเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดของนักเรียน อีกทั้งสามารถนำสิ่งที่ได้รับ จากการเรียนรู้และฝึกฝนไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน และสามารถต่อยอดในการเรียนระดับ ชั้นสูงต่อไปได้อีกด้วย

คำถามของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดคำถามของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียน คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับ การเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพผ่านเกณฑ์ ที่ตั้งไว้ หรือไม่ อย่างไร
2. กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียน คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับ การเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิผลผ่านเกณฑ์ ที่ตั้งไว้ หรือไม่ อย่างไร
3. ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริม ต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนเรียน หรือไม่ อย่างไร
4. นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับใด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อหาประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ดัชนีประสิทธิผลตั้งแต่ร้อยละ 50 ขึ้นไป
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

สมมติฐานของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 80/80
2. กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิผลสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้หรือเท่ากับร้อยละ 50

3. นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถในการอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

4. นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจในระดับมากขึ้นไป

ความสำคัญของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดความสำคัญของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. ได้กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน

2. เป็นแนวทางในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลุ่มร่วมมือแบบ LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้สำหรับครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และครูกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ในการพัฒนาการเรียนการสอน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มเครือข่ายหนองชน-ดอนเตย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 9 โรงเรียน ประกอบด้วย 1) โรงเรียนบ้านนานอ 2) โรงเรียนบ้านคำแม้งาง 3) โรงเรียนบ้านหนองชน 4) โรงเรียนบ้านชัยมงคล 5) โรงเรียนบ้านนาดีวิทยา 6) โรงเรียนเพียงหลวง 10 7) โรงเรียนบ้านโคกศรี 8) โรงเรียนบ้านหมูน้อย และ 9) โรงเรียนบ้านดอนเตย รวมนักเรียนทั้งสิ้น 145 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านดอนเตย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 1 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 24 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) สาเหตุที่เลือกวิธีนี้ เพราะว่าโรงเรียนที่เลือก จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง สามารถเป็นตัวแทนของประชากรได้ เพราะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในกลุ่มเครือข่ายหนองซน-ดอนเตย ทุกโรงเรียน จัดห้องเรียนแบบคณะกรรมการ และจากการประเมินคุณภาพทางการเรียนทุกโรงเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใกล้เคียงกัน

2. ขอบเขตด้านตัวแปร

2.1 ตัวแปรอิสระ คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้

2.2.2 ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้

2.2.3 ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

2.2.4 ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีขอบข่ายเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ดังนี้

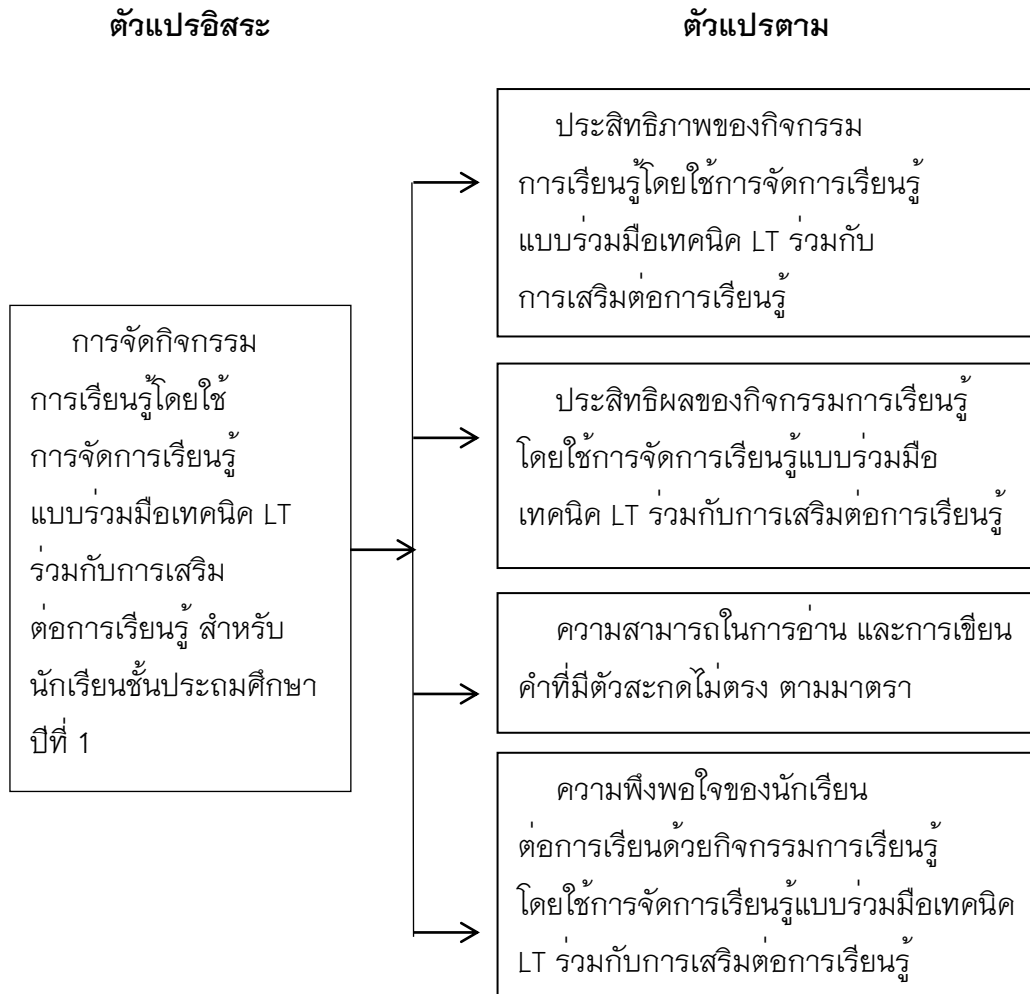
1. การอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กก
2. การอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กต
3. การอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กน
4. การอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กบ

4. ขอบเขตด้านระยะเวลาในการทดลองใช้

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 รวมเวลาทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง ไม่รวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ในการวิจัยเกี่ยวกับ การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยสรุปเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัย ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

นียมคัพทเฉพาะ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นียมคัพทเฉพาะ ไว้ดังนี้

1. การเรียนรูกรูมร่วมมือแบบ LT หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งจัดผู้เรียน ได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกรูมเล็ก ๆ ซึ่งจะประกอบไปด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน ซึ่งมีทั้งคนเก่ง ปานกลาง และอ่อนอยู่ในกรูม โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นกรูม กรูมละ 6 คน ศึกษาเนื้อหาที่ครูให้มาร่วมกัน แบ่งหน้าที่ของผู้เรียนแต่ละคนในกรูมโดยมีขั้นตอน ดังนี้

นักเรียนคนที่ 1 อ่านคำสั่งหรือขั้นตอนในการดำเนินการ

นักเรียนคนที่ 2 และ 3 ฟังขั้นตอนและจดบันทึก

นักเรียนคนที่ 4 และ 5 อ่านคำถามและหาคำตอบ

นักเรียนคนที่ 6 ตรวจสอบคำตอบ (ข้อมูล) พร้อมทั้งในกรูมสรุปคำตอบร่วมกันส่งคำตอบนั้นเป็นผลงานของกรูม

2. การเสริมต่อการเรียนรู้ หมายถึง การสอนเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนในการแก้ปัญหาและช่วยเหลือเด็กในการเรียนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ โดยที่ผู้สอนจะคอยเป็นผู้ชี้แนะ สาธิต หรือเป็นแม่แบบ ในการยกตัวอย่างของการเรียนรู้ในเรื่องต่าง ๆ ในสิ่งที่เด็กยังไม่เข้าใจเพื่อต่อยอดให้ชัดแจ้ง และเพื่อให้เด็กมองเห็นแนวทางในการทำงานนั้น ๆ จนกว่าจะสำเร็จ

3. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ หมายถึง แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะต้องร่วมมือกันทำกิจกรรมกรูม ซึ่งแต่ละคนมีบทบาทหน้าที่แตกต่างกันออกไป เพื่อช่วยกันทำงานตามที่ครูมอบหมายให้สำเร็จ โดยการอธิบาย ชี้แนะ เพื่อเสริมสร้างและแก้ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ซึ่งแต่ละขั้นตอนมีกิจกรรมการเรียนรู้ ประกอบด้วย

ขั้นเตรียม

1. ครูชี้แจง แจงจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนทราบจุดหมายปลายทางในการเรียน

2. ครูใช้สื่อการสอนโดยนำวิดีโอเพลงเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด และร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 รอบ จากนั้นให้นักเรียนร้องตาม 3 รอบ พร้อมทั้งทำท่าทางประกอบ

ชั้นสอน

1. ครูสร้าง'ความสนใจแก่ผู้เรียน กระตุ้น'ความรู้เดิมในการอ่าน'สะกดคำ ครู'คอยช่วยเสริม'ต่อการเรียนรู้'เพื่อให้ผู้เรียน'สามารถปฏิบัติ'กิจกรรมการ'เรียนรู้ได้'สำเร็จ

2. ครูและ'นักเรียน'ร่วมกัน'สนทนา'เกี่ยวกับ'คำที่มี'ตัวสะกด'ไม่ตรง'ตาม'มาตรา

3. ครู'นำ'บัตรภาพ'เกี่ยวกับ'คำที่มี'ตัวสะกด'ไม่ตรง'ตาม'มาตรา'ติดบน'กระดาน' แล้ว'สนทนา'กับ'นักเรียน'เกี่ยวกับ'ภาพ

ชั้นทำกิจกรรมกลุ่ม

การ'จัด'กิจกรรม'กลุ่ม'โดยใช้'การจัดการ'เรียนรู้'แบบ'ร่วมมือ'เทคนิค' LT' ร่วมกับ'การ'เสริม'ต่อการ'เรียนรู้' โดย'แบ่ง'ผู้เรียน'ออกเป็น'กลุ่ม'ละ' กลุ่ม'ละ' 6' คน' โดย'แต่ละ'คน' มี'บทบาท'หน้าที่' ดังนี้

นักเรียน'คนที่' 1' อ่าน'คำสั่ง'หรือ'ขั้นตอน'ในการ'ดำเนินการ

นักเรียน'คนที่' 2' และ' 3' ฟัง'ขั้นตอน'และ'จด'บันทึก

นักเรียน'คนที่' 4' และ' 5' อ่าน'คำถาม'และ'หาคำ'ตอบ

นักเรียน'คนที่' 6' ตรวจ'คำตอบ' (ข้อมูล) 'พร้อม'ทั้ง'ในกลุ่ม'สรุป

คำ'ตอบ'รวม'กัน'ส่ง'คำตอบ'นั้น'เป็น'ผลงาน'ของ'กลุ่ม

เด็ก'ลง'มือ'ทำ'กิจกรรม'กลุ่ม'ตาม'บทบาท'หน้าที่'ของ'แต่ละ'คน'ภายใน'กลุ่ม' ตาม'ที่'ครู'กำหนด'ให้' ขณะที่'ทำ'กิจกรรม'ใน'บาง'ขั้นตอน'เด็ก'อาจ'เกิด'ปัญหา'ในการ'เรียนรู้' ครู'ต้อง'ให้'การ'เสริม'ต่อการ'เรียนรู้'เด็ก'ให้'ตรงกับ'ปัญหา'ที่กำลัง'เกิดขึ้น' ซึ่ง'เป็น'การ'กระตุ้น' ให้'ผู้เรียน'เกิด'กระบวนการ'คิด'ได้ด้วย'ตนเอง'เกี่ยวกับ'ปัญหา'ที่เป็น'อยู่' โดย'ครู'มี'การ'สาธิต' แนะนำ' และ'ชี้'แจง

ชั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ

นักเรียน'แต่ละ'กลุ่ม'นำ'เสนอ'ผลงาน'หน้า'ชั้น'เรียน' ถ้า'มี'ส่วน'ใด'บกพร่อง' ครู'ช่วย'เสริม'ต่อการ'เรียนรู้' โดย'การ'แนะนำ' ชี้'แนะ' แก้ไข' เมื่อ'แก้ไข'เสร็จ'แล้ว'นำ'ผลงาน' ไป'ติด'ป้าย'นิเทศ' เพื่อให้'นักเรียน'ได้'ฝึก'อ่าน

ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม

นักเรียนและครูร่วมกันสรุปบทเรียนที่ได้เรียนรู้ สังเกตจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางวาจาต่อกัน การตรวจผลงานของกลุ่ม นักเรียนแต่ละกลุ่มประเมินผลงานกลุ่มตามแบบการประเมินที่แจกให้ และสรุปผลการประเมินร่วมกัน โดยการนำคะแนนทดสอบแต่ละคนมารวมกันหาค่าเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่ม

4. ความสามารถในการอ่านและการเขียน หมายถึง คะแนนความรู้ความสามารถ ความเข้าใจในการอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ซึ่งวัดจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ โดยแบ่งออกได้ ดังนี้

4.1 การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกก	จำนวน 5 ข้อ
4.2 การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกก	จำนวน 5 ข้อ
4.3 การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกค	จำนวน 5 ข้อ
4.4 การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกค	จำนวน 5 ข้อ
4.5 การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกน	จำนวน 5 ข้อ
4.6 การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกน	จำนวน 5 ข้อ
4.7 การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกบ	จำนวน 5 ข้อ
4.8 การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกบ	จำนวน 5 ข้อ

5. ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา หมายถึง คุณภาพของกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีเกณฑ์การหาประสิทธิภาพตามที่กำหนด คือ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา หลังเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 80

6. ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา หมายถึง ความก้าวหน้าหรือพัฒนาการในการเรียนของนักเรียน โดยเทียบระหว่างคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนก่อนเรียน และการทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนหลังเรียน ตามเกณฑ์ดัชนีประสิทธิผล ตั้งแต่ร้อยละ 50 ขึ้นไป ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

7. ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบหรือพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ โดยวัดจากแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 10 ข้อ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยสามารถสรุปสาระสำคัญตามลำดับ ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
 - 1.1 ความสำคัญของภาษาไทย
 - 1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
2. หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านคอนเตย พุทธศักราช 2551 ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2563 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 2.1 วิสัยทัศน์
 - 2.2 พันธกิจ
 - 2.3 เป้าหมาย
 - 2.4 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน
 - 2.5 คุณลักษณะที่พึงประสงค์
 - 2.6 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้
 - 2.7 เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียน
 - 2.8 คำอธิบายรายวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 - 2.9 โครงสร้างรายวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
3. การอ่าน
 - 3.1 ความหมายของการอ่าน
 - 3.2 ความสำคัญของการอ่าน
 - 3.3 องค์ประกอบของการอ่าน
 - 3.4 ประเภทของการอ่าน
 - 3.5 จุดมุ่งหมายของการอ่าน

- 3.6 ความสามารถในการอ่าน
- 3.7 การอ่านสะกดคำภาษาไทย
- 3.8 วิธีที่ใช้ในการสอนอ่าน
- 3.9 ประโยชน์ของการอ่าน

4. การเขียน

- 4.1 ความหมายของการเขียน
- 4.2 ความสำคัญของการเขียน
- 4.3 วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของการเขียน
- 4.4 องค์ประกอบของการเขียน
- 4.5 ความสามารถในการเขียน
- 4.6 ลักษณะการเขียนที่ดี
- 4.7 ความหมายของการเขียนสะกดคำ
- 4.8 ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ
- 4.9 ปัญหาและสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด
- 4.10 หลักการพัฒนาทักษะการเขียน
- 4.11 หลักการสอนเขียนสะกดคำ

5. ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

- 5.1 ความหมายของตัวสะกด

6. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

- 6.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
- 6.2 ความสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ
- 6.3 องค์ประกอบสำคัญในการจัดการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ
- 6.4 หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ
- 6.5 ประเภทของกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือ
- 6.6 รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ

7. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Learning Together หรือ LT)
 - 7.1 การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ LT
 - 7.2 วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้รูปแบบ LT
 - 7.3 ข้อดีและข้อจำกัดของการจัดการเรียนรู้รูปแบบ LT
8. การเสริมต่อการเรียนรู้
 - 8.1 ความหมายของการเสริมต่อการเรียนรู้
 - 8.2 หลักการของการเสริมต่อการเรียนรู้
 - 8.3 ประโยชน์ของการเสริมต่อการเรียนรู้
9. แผนการจัดการเรียนรู้
 - 9.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้
 - 9.2 ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้
 - 9.3 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้
10. ประสิทธิภาพ
 - 10.1 ความหมายของประสิทธิภาพ
 - 10.2 ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพ
11. ประสิทธิภาพ
 - 11.1 ความหมายของประสิทธิภาพ
 - 11.2 ขั้นตอนการหาค่าประสิทธิภาพ
12. ความพึงพอใจ
 - 12.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 12.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ
 - 12.3 การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ
 - 12.4 คุณลักษณะของเครื่องมือวัดความพึงพอใจ
 - 12.5 การประเมินความพึงพอใจ
13. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 13.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 13.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1. ความสำคัญของภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, หน้า 34) ได้ระบุว่า ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบบการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

2. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทยไว้ 5 สาระ 5 มาตรฐานการเรียนรู้ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 38-48)

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน ดังตาราง 1

ตาราง 1 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 1 การอ่าน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป. 1	1. อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้น ๆ 2. บอกความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน	๑ การอ่านออกเสียงและบอกความหมายของคำ คำคล้องจอง และข้อความที่ประกอบด้วยคำพื้นฐาน คือ คำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่น้อยกว่า 600 คำ รวมทั้งคำที่ใช้เรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ประกอบด้วย 1. คำที่มีรูปวรรณยุกต์และไม่มีรูปวรรณยุกต์ 2. คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา 3. คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ 4. คำที่มีอักษรนำ
	3. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน 4. เล่าเรื่องย่อจากเรื่องที่อ่าน 5. คาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน	๑ การอ่านจับใจความจากสื่อต่าง ๆ เช่น 1. นิทาน 2. เรื่องสั้น ๆ 3. บทร้องเล่นและบทเพลง 4. เรื่องราวจากบทเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
	6. อ่านหนังสือตามความสนใจอย่างสม่ำเสมอและนำเสนอเรื่องที่อ่าน	๑ การอ่านหนังสือตามความสนใจ เช่น 1. หนังสือที่นักเรียนสนใจและเหมาะสมกับวัย 2. หนังสือที่ครูและนักเรียนกำหนดร่วมกัน
	7. บอกความหมายของเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์สำคัญที่มักพบเห็นในชีวิตประจำวัน	๑ การอ่านเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ประกอบด้วย 1. เครื่องหมายสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน 2. เครื่องหมายแสดงความปลอดภัยและแสดงอันตราย
	8. มีมารยาทในการอ่าน	๑ มารยาทในการอ่าน เช่น 1. ไม่อ่านเสียงดังรบกวนผู้อื่น 2. ไม่เล่นกันขณะที่อ่าน 3. ไม่ทำลายหนังสือ

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ดังตาราง 2

ตาราง 2 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 2 การเขียน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป. 1	1. คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด	๑ การคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด ตามรูปแบบการเขียนตัวอักษรไทย
	2. เขียนสื่อสารด้วยคำและประโยค ง่าย ๆ	๑ การเขียนสื่อสาร 1. คำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน 2. คำพื้นฐานในบทเรียน 3. คำคล้องจอง 4. ประโยคง่าย ๆ
	3. มีมารยาทในการเขียน	๑ มารยาทในการเขียน เช่น 1. เขียนให้อ่านง่าย สะอาด ไม่ขีดฆ่า 2. ไม่ขีดเขียนในที่สาธารณะ 3. ใช้ภาษาเขียนเหมาะสมกับเวลา สถานที่ และบุคคล

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูด แสดงความรู้ ความคิดความรู้สึกลงในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณ และสร้างสรรค์ ดังตาราง 3

ตาราง 3 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง
 สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป. 1	1. ฟังคำแนะนำ คำสั่งง่าย ๆ และปฏิบัติตาม	๑ การฟังและปฏิบัติตาม คำแนะนำ คำสั่งง่าย ๆ
	2. ตอบคำถามและเล่าเรื่องที่ฟังและดู ทั้งที่เป็นความรู้และความบันเทิง	๑ การจับใจความและพูดแสดงความคิดเห็นความรู้สึกจากเรื่องที่ฟังและดู ทั้งที่เป็นความรู้และความบันเทิง เช่น
	3. พูดแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกจาก เรื่องที่ฟังและดู	1. เรื่องเล่าและสสารคดี สำหรับเด็ก 2. นิทาน 3. การ์ตูน 4. เรื่องขบขัน
	4. พูดสื่อสารได้ตามวัตถุประสงค์	๑ การพูดสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น 1. การแนะนำตนเอง 2. การขอความช่วยเหลือ 3. การกล่าวคำขอบคุณ 4. การกล่าวคำขอโทษ
5. มีมารยาทในการฟัง การดูและการพูด	๑ มารยาทในการฟัง เช่น 1. ตั้งใจฟัง ตามองผู้พูด 2. ไม่รบกวนผู้อื่นขณะที่ฟัง 3. ไม่ควรนำอาหารหรือเครื่องดื่มไป รับประทานขณะที่ฟัง 4. ให้เกียรติผู้พูดด้วยการ ปรบมือ 5. ไม่พูดสอดแทรกขณะที่ฟัง ๑ มารยาทในการดู เช่น 1. ตั้งใจดู 2. ไม่ส่งเสียงดังหรือแสดงอาการรบกวน สมาธิของผู้อื่น ๑ มารยาทในการพูด เช่น 1. ใช้ถ้อยคำและกิริยาที่สุภาพเหมาะสม กับกาลเทศะ ใช้น้ำเสียงนุ่มนวล 2. ไม่พูดสอดแทรกในขณะที่ผู้อื่นกำลัง พูด	

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ ดังตาราง 4

ตาราง 4 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป. 1	1. บอกและเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และเลขไทย	๑ พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เลขไทย
	2. เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ	๑ การสะกดคำ การแจกลูก และการอ่านเป็นคำ ๑ มาตราตัวสะกดที่ตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา ๑ การผันคำ ๑ ความหมายของคำ
	3. เรียบเรียงคำเป็นประโยคง่าย ๆ	๑ การแต่งประโยค
	4. ตอคำคล้องจองง่าย ๆ	๑ คำคล้องจอง

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง ดังตาราง 5

ตาราง 5 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง
สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป. 1	1. บอกข้อคิดที่ได้จากการอ่านหรือการฟังวรรณกรรมร้อยแก้วและร้อยกรองสำหรับเด็ก	๑ วรรณกรรมร้อยแก้วและร้อยกรองสำหรับเด็ก เช่น 1. นิทาน 2. เรื่องสั้นง่าย ๆ 3. ปริศนาคำทาย 4. บทร้องเล่น 5. บทอาขยาน 6. บทร้อยกรอง 7. วรรณคดีและวรรณกรรมในบทเรียน
	2. ท่องจำบทอาขยานตามที่กำหนดและบทร้อยกรองตามความสนใจ	๑ บทอาขยานและบทร้อยกรอง 1. บทอาขยานตามที่กำหนด 2. บทร้อยกรองตามความสนใจ

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านดอนเตย พุทธศักราช 2551

ฉบับปรับปรุง 2563 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านดอนเตย พุทธศักราช 2551 ฉบับปรับปรุง 2563 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีรายละเอียด ดังนี้ (โรงเรียนบ้านดอนเตย, 2563, หน้า 1-10)

1. วิสัยทัศน์

โรงเรียนบ้านดอนเตย เป็นโรงเรียนแห่งการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ นักเรียนมีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐานการศึกษา บุคลากรและชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา สร้างความศรัทธา ความภาคภูมิใจต่อชุมชน

2. พันธกิจ

2.1 ส่งเสริม สนับสนุน การจัดการศึกษาเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักของชาติและการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

- 2.2 ส่งเสริม สนับสนุน การพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถ
ความเป็นเลิศทางวิชาการเพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล
- 2.3 ส่งเสริม สนับสนุน การพัฒนาศักยภาพและคุณภาพผู้เรียน
ให้มีสมรรถนะตามหลักสูตรและคุณลักษณะในศตวรรษที่ 21
- 2.4 ส่งเสริม สนับสนุน การสร้างโอกาส ความเสมอภาค
ลดความเหลื่อมล้ำ ให้ผู้เรียนทุกคนได้รับบริการทางการศึกษาอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม
- 2.5 ส่งเสริม สนับสนุน พัฒนาผู้บริหาร ครู และบุคลากรทางการศึกษา
ให้พร้อมมืออาชีพ
- 2.6 ส่งเสริม สนับสนุน การจัดการศึกษาโดยยึดหลักปรัชญา
ของเศรษฐกิจพอเพียง
- 2.7 จัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs)
- 2.8 ส่งเสริม สนับสนุน การบริหารจัดการศึกษา โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล
(Digital Technology) เพื่อพัฒนาสู่ Thailand 4.0
- 2.9 พัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนให้สอดคล้องตามแนวทาง
ปฏิรูปการเรียนรู้โดยการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ให้ความสำคัญด้านภูมิปัญญาท้องถิ่น
พัฒนานวัตกรรม รูปแบบการเรียนการสอน เทคนิควิธีสอน การวัดผลที่เน้นผู้เรียน
เป็นสำคัญ

3. เป้าหมาย

- 3.1 ผู้เรียนทุกคนมีความรักในสถาบันหลักของชาติ และยึดมั่น
การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีทัศนคติที่ถูกต้อง
ต่อบ้านเมือง มีหลักคิดที่ถูกต้องและเป็นพลเมืองดีของชาติ มีคุณธรรม จริยธรรม
มีค่านิยมที่พึงประสงค์ มีจิตสาธารณะ รับผิดชอบต่อสังคมและผู้อื่น ซื่อสัตย์ สุจริต
มัธยัสถ์ อุดม อโอบออารี มีวินัย รักษาศีลธรรม
- 3.2 ผู้เรียนทุกคนเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ คิดริเริ่มและสร้างสรรค์
นวัตกรรม มีความรู้ มีทักษะ มีสมรรถนะตามหลักสูตร และคุณลักษณะของผู้เรียน
ในศตวรรษที่ 21 มีสุขภาพที่เหมาะสมตามวัย มีความสามารถในการพึ่งพาตนเอง
ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และการเป็นพลเมือง พลโลกที่ดี (Global Citizen)
พร้อมก้าวสู่สากล นำไปสู่การสร้างความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

3.3 ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทางการศึกษาเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ มีความรู้และจรรยาบรรณ ตามมาตรฐานวิชาชีพ

3.4 สถานศึกษาจัดการศึกษาโดยยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

3.5 สถานศึกษาจัดการศึกษาเพื่อการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) และสร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

3.6 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษา สถานศึกษามีสมรรถนะในการบริหารจัดการเชิงบูรณาการ มีการกำกับ ติดตาม ประเมินผล มีระบบข้อมูลสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพ และการรายงานผลอย่างเป็นระบบ ใช้งานวิจัยเทคโนโลยีและนวัตกรรมในการขับเคลื่อนคุณภาพการศึกษาข้อมูลสารสนเทศ เพื่อการบริหารจัดการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ

4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรโรงเรียนบ้านดอนเตย มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ ตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

4.1 ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับ และส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม การเลือกรับ หรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผล และความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึง ผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

4.2 ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิด เป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเอง และสังคมได้อย่างเหมาะสม

4.3 ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถ ในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสม บนพื้นฐาน ของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลง ของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกัน

และแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้น
ต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4.4 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำ
กระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้
อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดี
ระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทัน
กับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรม
ไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

4.5 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก
และใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเอง
และสังคมในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง
เหมาะสม และมีคุณธรรม

5. คุณลักษณะที่พึงประสงค์

หลักสูตรโรงเรียนบ้านดอนเตย พุทธศักราช 2563 มุ่งพัฒนาผู้เรียน
ให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข
ในฐานะพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตเป็นสาธารณะ

6. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนต้องอยู่บนหลักการพื้นฐาน
สองประการ คือ การประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียนและเพื่อตัดสินผลการเรียน ในการพัฒนา
คุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้ประสบผลสำเร็จนั้น ผู้เรียนจะต้องได้รับการพัฒนา
และประเมินตามตัวชี้วัดเพื่อให้บรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ สะท้อนสมรรถนะสำคัญ

และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนซึ่งเป็นเป้าหมายหลักในการวัดและประเมินผล การเรียนรู้ในทุกระดับไม่ว่าจะเป็นระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา ระดับเขตพื้นที่การศึกษา และระดับชาติ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ เป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน โดยใช้ผลการประเมินเป็นข้อมูลและสารสนเทศที่แสดงพัฒนาการ ความก้าวหน้า และความสำเร็จทางการเรียนของผู้เรียน ตลอดจนข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาและเรียนรู้อย่างเต็มตามศักยภาพ

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่

ระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา ระดับเขตพื้นที่การศึกษา และระดับชาติ มีรายละเอียด ดังนี้

1. การประเมินระดับชั้นเรียน เป็นการวัดและประเมินผล ที่อยู่ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนดำเนินการเป็นปกติและสม่ำเสมอ ในการจัดการเรียนการสอน ใช้เทคนิคการประเมินอย่างหลากหลาย เช่น การซักถาม การสังเกต การตรวจการบ้าน การประเมินโครงการ การประเมินชิ้นงาน/ ภาระงาน แฟ้มสะสมงาน การใช้แบบทดสอบ ฯลฯ โดยผู้สอนเป็นผู้ประเมินเองหรือเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินตนเอง เพื่อนประเมินเพื่อน ผู้ปกครองร่วมประเมิน ในกรณีที่ไม่ว่านตัวชี้วัดให้มีการสอนซ่อมเสริม การประเมินระดับชั้นเรียนเป็นการตรวจสอบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการความก้าวหน้าในการเรียนรู้ อันเป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหรือไม่ และมากน้อยเพียงใด มีสิ่งที่จะต้องได้รับการพัฒนาปรับปรุงและส่งเสริมในด้านใด นอกจากนี้ยังเป็นข้อมูลให้ผู้สอนใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนของตนด้วย ทั้งนี้โดยสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัด

2. การประเมินระดับสถานศึกษา เป็นการประเมินที่สถานศึกษาดำเนินการเพื่อตัดสินผลการเรียนของผู้เรียนเป็นรายปี/รายภาค ผลการประเมินการอ่าน คติวิเคราะห์และเขียน คุณลักษณะ อันพึงประสงค์ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน นอกจากนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการศึกษา ของสถานศึกษาว่าส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนตามเป้าหมายหรือไม่ ผู้เรียนมีจุดพัฒนาในด้านใด รวมทั้งสามารถนำผลการเรียนของผู้เรียนในสถานศึกษาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ระดับชาติ ผลการประเมินระดับสถานศึกษาจะเป็นข้อมูลและสารสนเทศเพื่อการปรับปรุงนโยบาย หลักสูตร โครงการหรือวิธีการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนเพื่อการจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาตาม

แนวทางการประกันคุณภาพการศึกษาและการรายงานผลการจัดการศึกษาต่อคณะกรรมการสถานศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้ปกครองและชุมชน

3. การประเมินระดับเขตพื้นที่การศึกษา เป็นการประเมินคุณภาพผู้เรียนในระดับเขตพื้นที่การศึกษาตามมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของเขตพื้นที่การศึกษาตามภาวะความรับผิดชอบ สามารถดำเนินการโดยประเมินคุณภาพผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนด้วยข้อสอบมาตรฐานที่จัดทำและดำเนินการโดยเขตพื้นที่การศึกษา หรือด้วยความร่วมมือกับหน่วยงานต้นสังกัด ในการดำเนินการจัดสอบ นอกจากนี้ ยังได้จากการตรวจสอบทบทวนข้อมูลจากการประเมินระดับสถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษา

4. การประเมินระดับชาติ เป็นการประเมินคุณภาพผู้เรียนในระดับชาติตามมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียนทุกคนที่เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เข้ารับการประเมินผลจากการประเมินใช้เป็นข้อมูลในการเทียบเคียงคุณภาพการศึกษาในระดับต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ในการวางแผนยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษา ตลอดจนเป็นข้อมูลสนับสนุนการตัดสินใจในระดับนโยบายของประเทศ ข้อมูลการประเมินในระดับต่าง ๆ ข้างต้นเป็นประโยชน์ต่อสถานศึกษาในการตรวจสอบทบทวนพัฒนาคุณภาพผู้เรียน ถือเป็นภาวะความรับผิดชอบต่อสถานศึกษาที่จะต้องจัดระบบดูแลช่วยเหลือ ปรับปรุงแก้ไขส่งเสริมสนับสนุนเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพบนพื้นฐานความแตกต่างระหว่างบุคคลที่จำแนกตามสภาพปัญหาและความต้องการ ได้แก่ กลุ่มผู้เรียนทั่วไป กลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ กลุ่มผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ กลุ่มผู้เรียนที่มีปัญหาด้านวินัยและพฤติกรรม กลุ่มผู้เรียนที่ปฏิเสธโรงเรียน กลุ่มผู้เรียนที่มีปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคม กลุ่มพิการทางร่างกายและสติปัญญา เป็นต้น ข้อมูลจากการประเมิน จึงเป็นหัวใจของสถานศึกษาในการดำเนินการช่วยเหลือผู้เรียนได้ทันที่ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาและประสบความสำเร็จในการเรียน สถานศึกษาในฐานะผู้รับผิดชอบจัดการศึกษาจะต้องจัดทำระเบียบว่าด้วยการวัดและประเมินผลการศึกษาของสถานศึกษาให้สอดคล้องและเป็นไปตามหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติที่เป็นข้อกำหนดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้บุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายถือปฏิบัติร่วมกัน

7. เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียน

การตัดสินผลการเรียน

โรงเรียนบ้านดอนเตย มีการตัดสินผลการเรียนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ การอ่าน คติวิเคราะห์และเขียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนนั้น ผู้สอนต้องคำนึงถึงการพัฒนานักเรียนแต่ละคนเป็นหลัก และต้องเก็บข้อมูลของนักเรียน ทุกด้านอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องในแต่ละภาคเรียน มีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

1. ผู้เรียนต้องมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด
 2. ผู้เรียนต้องได้รับการประเมินทุกตัวชี้วัด และผ่านเกณฑ์ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของจำนวนตัวชี้วัด
 3. ผู้เรียนต้องได้รับการตัดสินผลการเรียนทุกรายวิชา
 4. ผู้เรียนต้องได้รับการประเมินและมีผลการประเมินผ่านตามเกณฑ์
- ที่สถานศึกษากำหนดในการอ่าน คติวิเคราะห์และเขียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า จากการศึกษาหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนบ้านดอนเตย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เพื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางที่กำหนดไว้ นั้น ได้นำหลักสูตรสถานศึกษา มาเป็นแกนหลักสำคัญในการเรียนการสอน โดยดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และพัฒนา ผู้เรียนให้ตรงตามเป้าหมาย มาตรฐาน และตัวชี้วัดตามที่กำหนดไว้

8. คำอธิบายรายวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

อ่านออกเสียงและบอกความหมายของคำ คำคล้องจอง ข้อความ คำพื้นฐาน คำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่น้อยกว่า 600 คำที่ใช้เรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น คำที่มีรูปวรรณยุกต์และไม่มีรูปวรรณยุกต์ คำที่ตัวสะกดตรงตามมาตรา และไม่ตรงตาม มาตรา คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ คำที่อักษรนำ อ่านจับใจความจากสื่อต่าง ๆ นิทานเรื่องสั้น ๆ บทร้องเล่นและบทเพลงเรื่องราวจากบทเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและกลุ่มสาระ การเรียนรู้อื่น อ่านหนังสือตามความสนใจหนังสือที่นักเรียนสนใจเหมาะสมกับวัย หนังสือ ที่ครูและนักเรียนกำหนดร่วมกัน อ่านเครื่องหมาย สัญลักษณ์ เครื่องหมายสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน เครื่องหมายแสดงความปลอดภัยและแสดงอันตรายมาทราบในการ อ่าน คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดตามรูปแบบเขียนตัวอักษรไทย เขียนสื่อสาร คำที่ใช้ใน

ชีวิตประจำวันคำพื้นฐานในบทเรียน คำคล้องจองประโยคง่าย ๆ มารยาทในการเขียน ฟัง ปฏิบัติตามคำแนะนำคำสั่งง่าย ๆ จับใจความ พุดแสดงความคิดเห็นความรู้สึกจากเรื่องที่ฟัง และดู ทั้งที่เป็นความรู้และความบันเทิง เรื่องเล่า สารคดีสำหรับเด็ก นิทาน การ์ตูน เรื่อง ขบขัน พุดสื่อสารในชีวิตประจำวัน แนะนำตนเอง ขอความช่วยเหลือ คำขอบคุณ คำขอโทษ มารยาทในการฟัง ตั้งใจฟัง มารยาทในการดู ตั้งใจดูมารยาทในการพูด บอกและเขียน พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ เลขไทย สะกดคำ แจกลูก อ่านเป็นคำมาตราตัวสะกดที่ตรงตาม มาตราและไม่ตรงตามมาตรา การผันคำ ความหมายของคำ แต่งประโยค คำคล้องจอง วรรณกรรมร้อยแก้ว ร้อยกรองสำหรับเด็ก นิทาน เรื่องสั้นง่าย ๆ ปริศนาคำทาย บทร้อง เล่น บทอาขยาน บทร้อยกรองวรรณคดี และวรรณกรรมในบทเรียนบทอาขยานและ บทร้อยกรองบทอาขยานตามที่กำหนด บทร้อยกรองตามความสนใจ โดยการอ่านออกเสียง การอ่านจับใจความ การอ่านตามความสนใจ การอ่านเครื่องหมาย การคัดลายมือการเขียน อักษรไทยการเขียนสื่อสาร การฟัง ปฏิบัติตามตอบคำถาม เล่าเรื่อง การพุดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกพุดสื่อสาร การกล่าวคำขอบคุณ ขอโทษ บอกและเขียนอักษรไทย การแต่งประโยคการเขียนสะกดคำ การผันคำบอกความหมายของคำเรียบเรียงคำเป็น ประโยคการต่อคำคล้องจอง การบอกข้อคิดการอ่านการฟังวรรณกรรม ร้อยแก้วร้อยกรอง การท่องจำอาขยาน มารยาทการอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพุด

รักษาภาษาไทย สร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหา ในการดำเนินชีวิต และมีมารยาทและนิสัยรักการอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพุด

9. โครงสร้างรายวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

โรงเรียนบ้านดอนเตย (2563, หน้า 21-27) ในการจัดการเรียนการสอน รายวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านดอนเตย ได้กำหนดโครงสร้างรายวิชาไว้ดังตาราง 6

ตาราง 6 โครงสร้างรายวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

หน่วย ที่	ชื่อหน่วยการ เรียนรู้	มาตรฐาน/ ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
1	ฉันและเธอ	ท 1.1 ป.1/1 ท 3.1 ป.1/4, ป.1/5 ท 4.1 ป.1/1	การอ่านออกเสียงคำ คือ การนำพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ มาประสมเป็นคำ เพื่อที่จะได้ออกเสียงคำ ได้ถูกต้องชัดเจน	20	10
2	ครอบครัว ของฉัน	ท 1.1 ป.1/1, ป.1/2 ท 2.1 ป.1/1 ท 4.1 ป.1/2	การเขียนสะกดคำ และการแจกลูกคำแบบ ตริงสระ คือ การนำพยัญชนะ ที่ต่างกันมาประสมสระ ตัวเดียวกันแล้วอ่านออก เสียง จะให้อ่านและ เขียนคำต่าง ๆ ได้อย่าง ถูกต้อง	20	10
3	มาโรงเรียน	ท 1.1 ป.1/1, ป.1/2 ท 3.1 ป.1/1, ป.1/5 ท 4.1 ป.1/2	การเขียนสะกดคำ ที่ประสมกับสระต่าง ๆ คือ การนำพยัญชนะ สระ ตัวสะกด มาประสมเป็นคำ จะให้อ่าน และเขียน คำได้อย่างถูกต้องและ ชัดเจนมากขึ้น	20	10

ตาราง 6 (ต่อ)

หน่วย ที่	ชื่อหน่วยการ เรียนรู้	มาตรฐาน/ ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	หน้า หน้า คะแนน
4	ท่องไปในโลก กว้าง	ท 1.1 ป.1/1, ป.1/2 ท 3.1 ป.1/3 ท 4.1 ป.1/2	ตัวสะกด หมายถึง พยัญชนะสะกดที่อยู่ใน มาตราแมกก แมกด แมกน แมกบ แมกง แมกม แมกย และแมเกอว	20	10
5	ต้นไม้แสนรัก	ท 1.1 ป.1/1, ป.1/2, ป.1/5 ท 4.1 ป.1/2	อักษร 3 หมู่ ได้แก่อักษร สูง อักษรกลาง และ อักษรต่ำ สามารถผัน วรรณยุกต์ในแต่ละหมู่ได้ ถูกต้อง ตามหลักการ ผันวรรณยุกต์	20	10
6	เมืองหลวง ของไทย	ท 1.1 ป.1/1, ป.1/2, ป.1/3 ท 3.1 ป.1/2 ท 4.1 ป.1/2	ตัวสะกดมาตราแมกก และแมกง หมายถึง ตัวสะกดที่มี ก ข ค ฃ เป็นตัวสะกดเรียกว่า ตัวสะกดมาตราแมกก เช่นคำว่า กาก เลข ไรค เมฆ เป็นต้นและตัวสะกด มาตราแมกง คือ ตัวสะกดที่มี ง เป็น ตัวสะกด เช่นคำว่า แรง ลาง เป็นต้น	20	10

ตาราง 6 (ต่อ)

หน่วย ที่	ชื่อหน่วยการ เรียนรู้	มาตรฐาน/ ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
7	ของดีฝีมือคนไทย	ท 1.1 ป.1/1, ป.1/2, ป.1/4, ป.1/8 ท 4.1 ป.1/2	ตัวสะกดมาตราแม่เกอว และ แม่กน หมายถึง ตัวสะกดที่มี ว เป็น ตัวสะกด เช่น คำว่า แก้ว ร้าว เป็นต้น และ ตัวสะกดที่มี น ญ ณ ร ล พ เป็นตัวสะกด เรียกว่าตัวสะกดมาตรา แม่กน เช่น คำว่า นาน ควาญ คุณ ทหาร ตาล วาฬ เป็นต้น	20	10
8	แดนมหัศจรรย์	ท 1.1 ป.1/1, ป.1/4 ท 3.1 ป.1/2 ท 4.1 ป.1/2	มาตราแม่กม และ มาตราแม่กบ หมายถึง ตัวสะกดที่มี ม เป็นตัวสะกด เช่น คำว่า กล่อม นม เป็นต้น และ มาตราแม่กบ มีตัวสะกด คือ บ ป พ ฟ ภ เช่น คำ ว่า กราบ รูป เป็นต้น	20	10
9	ศูนย์รวมใจ	ท 1.1 ป.1/1, ป.1/6, ป.1/7 ท 4.1 ป.1/2	ตัวสะกดมาตราแม่กด หมายถึง ตัวสะกดที่มี ด จ ช ซ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ต ถ ท ฒ ศ ษ ส เป็นตัวสะกด เช่น คำว่า ดุจ ครุฑ เป็นต้น	20	10

ตาราง 6 (ต่อ)

หน่วย ที่	ชื่อหน่วยการ เรียนรู้	มาตรฐาน/ ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
10	โลกแห่งความรัก	ท 1.1 ป.1/1 ท 2.1 ป.1/2, ป.1/3 ท 4.1 ป.1/3, ป.1/4	ประโยค หมายถึง คำพูด หรือข้อความ ตอนหนึ่ง ๆ ที่ได้ความ บริบูรณ์ ประกอบด้วย ภาคประธาน และภาคแสดง เช่น ฉันกินข้าว แม่ซักผ้า เป็นต้น	20	10
รวมเวลาเรียน 200 ชั่วโมง/ ปีการศึกษา					

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกหน่วยการเรียนรู้ที่จะนำมาใช้ในการวิจัยทั้งหมด 4 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เมืองหลวงของไทย เรื่อง ตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราแมกก หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 ของดีฝีมือคนไทย เรื่อง ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแมกน หน่วยการเรียนรู้ที่ 8 แดนมหัศจรรย์ เรื่อง ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแมกบ และหน่วยการเรียนรู้ที่ 9 ศูนย์รวมใจ เรื่อง ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแมกด

การอ่าน

1. ความหมายของการอ่าน

จากการศึกษาความหมายของการอ่าน ได้มีนักการศึกษาให้ความหมายไว้ดังนี้

สำลี รักษุทธิ (2550, หน้า 4) การอ่าน หมายถึง การตีความ แปลความ จากตัวอักษรที่ปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ออกมาเป็นข้อมูลความรู้ สู่การรับรู้ การเข้าใจ ของผู้อ่าน

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ราชภัฏธนบุรี (2552, หน้า 71) ได้ให้ความหมาย การอ่าน หมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นถ้อยคำ ความคิด แล้วนำความคิดไปใช้ให้เป็นประโยชน์ การอ่านจึงอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำที่ปรากฏในข้อความนั้น ๆ

วรรณ โสภประยูร (2553, หน้า 128) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง เป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ รับรู้และเข้าใจ ความหมายของคำหรือสัญลักษณ์ โดยออกมาเป็นความหมายที่ใช้สื่อความคิดและความรู้ ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกัน และผู้อ่านสามารถนำเอาความหมายนั้น ๆ ใช้ให้เป็นประโยชน์

ราชบัณฑิตยสถาน ฉบับพุทธศักราช 2554 (2556, หน้า 1405) ได้ให้ความหมาย การอ่าน หมายถึง “ว่าตามตัวหนังสือ ถ้าออกเสียงด้วยเรียกว่า อ่านออกเสียง, ถ้าไม่ต้องออกเสียง เรียกว่า อ่านในใจ; สังเกตหรือพิจารณาดูเพื่อให้เข้าใจ เช่น อ่านสีหน้า อ่านริมฝีปาก อ่านใจ; ตีความ เช่น อ่านรหัส อ่านลายแทง; คิด, นับ (ไทยเดิม)”

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การอ่าน คือ การแปลความหมาย ของตัวอักษร และเป็นการรับสารจากตัวหนังสือที่สื่อออกมาแทนคำพูด โดยผู้อ่านจะต้อง เข้าใจคำและความหมายจากสิ่งที่อ่านหรือสัญลักษณ์ และสามารถนำสิ่งที่อ่านนั้นไปใช้ ให้เกิดประโยชน์ได้

2. ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านนับเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตประจำวันของเรา เนื่องจาก เป็นการเปิดโลกทัศน์ใหม่ ๆ เพื่อให้เราเรียนรู้ได้ในทุกวัน และสามารถนำสิ่งที่ได้รับรู้ นำไปใช้ประโยชน์และแก้ปัญหาได้ด้วย ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญ ดังนี้

สมชาย หอมหยก (2550, หน้า 37) กล่าวว่า การอ่านเป็นกิจกรรม สำคัญที่ยังคงเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของเราอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยศึกษาเล่าเรียน การอ่านมากย่อมทำให้รู้มาก ไม่ว่าจะเป็นการอ่านด้วยสื่อใด ๆ ก็ตาม เช่น หนังสือต่าง ๆ ประการ เอกสารประชาสัมพันธ์ และการอ่านข้อมูลในอินเทอร์เน็ต เพราะการอ่าน ที่กล่าวมาทำให้เราตื่นตัวเพื่อรับข้อมูลอยู่ตลอดเวลา

สายทอง ทัทธานี (2550, หน้า 10) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญ และเป็นหัวใจสำคัญยิ่งในการแสวงหาความรู้ เพื่อให้ผู้อ่านมีความรอบรู้ทันโลก ทันเหตุการณ์ สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพและยังเป็นทักษะสำคัญที่ผู้เขียน จะสื่อความรู้สึกนึกคิดให้ผู้อ่านได้ทราบถึงเจตนารมณ์ในการเขียน มีความเข้าใจในสิ่งที่ ผู้เขียนได้เขียนไว้

หนึ่งฤทัย รอดพั้น (2552, หน้า 20) กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่าน ว่า การอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญในการศึกษาหาความรู้ของนักเรียนการที่นักเรียน มีทักษะการอ่านดีจะเรียนเก่งและประสบความสำเร็จในการเรียน เพราะการเรียนรู้อื่นๆ ต่าง ๆ นั้นจะเข้าใจได้ง่ายขึ้น ถ้าสามารถอ่านหนังสือได้ดี

วรรณิ โสมประยูร (2553, หน้า 128-129) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่าน ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียน จำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่าง ๆ เพื่อให้ตนเอง ได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ

2. ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไปคนเราต้องอาศัยการอ่าน เพื่อติดต่อสื่อสาร ทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมไปกับทักษะการฟัง การพูดและการเขียน ทั้งในด้านภารกิจ ส่วนตัวและการประกอบอาชีพการงานต่าง ๆ ในสังคม

3. การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์ จากสิ่งที่อ่านไปปรับปรุงและพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจการงานที่ตัวเองกระทำอยู่ให้เจริญก้าวหน้า และประสบความสำเร็จในที่สุด

4. การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลในด้านต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ช่วยให้มีมั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ช่วยให้มีโอกาสและชื่อเสียง

5. การอ่านทั้งหลายจะส่งเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้ และประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้งและกว้างขวางทำให้เป็นผู้รอบรู้ เกิดความมั่นใจ ในการพูดปราศรัย การบรรยายหรือการอภิปรายปัญหาต่าง ๆ นับว่าเป็นการเพิ่ม บุคลิกภาพและความน่าเชื่อถือให้แก่ตนเอง

6. การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์หลายชนิด นับว่าเป็นกิจกรรม นันทนาการที่น่าสนใจมาก เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร นวนิยาย การ์ตูน เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนาน ได้เป็นอย่างดี

7. การอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีต เช่น ศิลปะการศึก ประวัติศาสตร์ เอกสารสำคัญ วรรณคดี จะช่วยให้อนุชนรู้จักอนุรักษมรดกทางวัฒนธรรมของคนไทย เอาไว้ และสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปได้

โสภณ สาทรรสัมฤทธิ์ผล (2554, หน้า 42) กล่าวว่า การอ่าน มีความสำคัญมากต่อชีวิตของเรา เพราะช่วยให้เราเลือกเรียนรู้ และค้นคว้าได้ โดยไม่จำกัด รูปแบบและขอบเขตจึงอาจสรุปความสำคัญของการอ่านได้ดังนี้

1. การอ่านช่วยเพิ่มพูน ความรู้ ความคิด และประสบการณ์ ทำให้มีความเจริญอกงาม ทั้งสติปัญญา อารมณ์และมีส่วนพัฒนาจิตใจได้อย่างดี
2. การอ่านมากช่วยส่งเสริมให้เกิดวิจรรณญาณในการรับสาร
3. การอ่านช่วยให้สามารถติดตามความเคลื่อนไหว และ ความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ของสังคมโลกได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสารเป็นประจำจะช่วยให้เป็นผู้รอบรู้
4. การอ่านช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ และผ่อนคลาย ความตึงเครียดทางอารมณ์ ทำให้ได้รับความเพลิดเพลิน และช่วยให้รู้ลึกรู้ลึกว่าเวลาผ่านไป อย่างรวดเร็ว เพราะการอ่านหนังสือ คือ กิจกรรมคลายความเหงาที่ดีวิธีหนึ่ง
5. การอ่านช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพ เพราะผู้ที่อ่านมาก ย่อมมีโลกทัศน์ที่กว้างขึ้นและรู้จักฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ทำให้เป็นผู้มีเสน่ห์ที่คนรอบข้าง อยากรออยู่ใกล้

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตของมนุษย์ เนื่องจากเป็นตัวช่วยเพิ่มพูนความรู้ ความคิด ส่งเสริมให้เกิดกระบวนการพัฒนาชีวิต ในทางที่ดีงาม และยังทำให้เกิดความชำนาญ ส่งเสริมประสบการณ์ต่าง ๆ ในการอ่าน เพื่อให้เกิดความคิดที่กว้างขวางมากยิ่งขึ้น

3. องค์ประกอบของการอ่าน

ในการอ่านที่ดีนั้น เพื่อให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายและประสพผลสำเร็จจะต้องมี องค์ประกอบหลายอย่างเข้าด้วยกัน เพื่อให้การอ่านของเรานั้นสามารถถึงเป้าหมาย ที่กำหนดไว้ โดยมีผู้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านไว้ ดังนี้

ทรงนาถ จันทร์กลับ (2550, หน้า 42-43) กล่าวว่า การอ่าน เป็นกระบวนการที่สำคัญมาก ในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ ซึ่งมีองค์ประกอบ 4 ส่วน คือ

1. ผู้อ่าน การอ่านจะเกิดขึ้นได้ต้องมีผู้อ่าน
2. ตัวอักษรและความหมาย ถ้าผู้อ่านเข้าใจความหมายของตัวอักษร จึงเรียกได้ว่าเป็นการอ่าน

3. เลือกความหมาย ถ้าผู้อ่านมองเห็นตัวอักษร เข้าใจความหมายของตัวอักษร สามารถเลือกความหมายที่ดีที่สุดที่หลากหลาย ๆ ความหมายของบริบทได้อย่างถูกต้อง โดยอาศัยการพินิจพิจารณา ด้วยเหตุนี้จึงถือว่าเป็นการอ่านที่สมบูรณ์ เพราะมีทักษะทางด้านความเข้าใจเนื้อเรื่อง และความคิดเชิงวิจารณ์เพิ่มขึ้น

4. การนำไปใช้ เมื่อผู้อ่านมองเห็นตัวอักษร เข้าใจความหมายของอักษรสามารถเลือกความหมายที่ดี หรือถูกต้องที่สุด และยังสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของตนเองได้ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม และประเทศชาติ เรียกว่า อ่านเป็น เพราะมีความคิด พิจารณาในการอ่าน

วรรณิ โสภประยูร (2553, หน้า 129-130) กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านไว้ดังนี้

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกาย
 - 1.1 สายตา
 - 1.2 ปาก
 - 1.3 หู
2. องค์ประกอบทางด้านจิตใจ
 - 2.1 ความต้องการ
 - 2.2 ความสนใจ
 - 2.3 ความศรัทธา
3. องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา
 - 3.1 ความสามารถในการรับรู้
 - 3.2 ความสามารถในการนำประสบการณ์เดิมไปใช้
 - 3.3 ความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้อง
 - 3.4 ความสามารถในการเรียน
4. องค์ประกอบทางประสบการณ์พื้นฐาน
5. องค์ประกอบทางวุฒิภาวะ อารมณ์ แรงจูงใจและบุคลิกภาพ
6. องค์ประกอบทางสิ่งแวดล้อม

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการอ่าน ประกอบด้วยผู้อ่านสาร และความหมายของสารที่ผู้อ่านจะต้องตีความหมายจากสิ่งที่ได้รับจากการอ่าน และสามารถนำสิ่งที่ได้รับการแปลความหมายจากสิ่งที่ได้อ่านนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

4. ประเภทของการอ่าน

การแบ่งประเภทของการอ่าน แบ่งได้หลายประเภทขึ้นอยู่กับขอบข่ายการอ่านของแต่ละบุคคล ว่ามีความประสงค์แบบใด โดยจะต้องมีการวางแผนไปตามลำดับขั้นตอน เพื่อให้การอ่านนั้นบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2550, หน้า 37)

ได้กล่าวถึงประเภทและวิธีอ่านแบบต่าง ๆ โดยกล่าวว่า ครูและนักเรียนรวมทั้งบุคคลทั่วไป มักเข้าใจว่า การอ่านมี 2 วิธี คือ อ่านออกเสียงกับอ่านในใจ ซึ่งเป็นการเข้าใจผิด เพราะนั่นเป็นการแบ่งประเภทของการอ่านมิใช่วิธีการอ่าน การอ่านในใจเป็นทักษะการอ่านที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ต้องใช้มากกว่าการออกเสียง การอ่านในใจเป็นทักษะจำเป็นที่ต้องใช้ในการเรียน การอ่านในใจมีวิธีการอ่านที่ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการนำไปใช้ เช่น ใช้ในการอ่านตำรา อ่านหนังสือพิมพ์หรืออ่านนิตยสารบันเทิงต่าง ๆ ส่วนแต่ใช้วิธีการอ่านที่แตกต่างกัน ดังนั้น นักเรียนจึงจำเป็นต้องเรียนรู้วิธีการอ่านในใจแบบต่าง ๆ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. วิธีอ่านปกติ เป็นวิธีที่คนทั่วไปปฏิบัติ เป็นการอ่านสารที่มี ความยากง่ายเหมาะสมกับความสามารถในการอ่านของผู้อ่าน ไม่จำกัดเวลา ไม่จำกัด ความยาว
2. วิธีอ่านสำรวจ เป็นการอ่านในใจที่ใช้เวลาในการอ่านไม่มากนัก ผู้อ่านต้องอาศัยความชำนาญในการเคลื่อนสายตาและกวาดสายตาอย่างรวดเร็วเพื่อค้นหา คำสำคัญหรือหัวข้อที่จะนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป
3. วิธีอ่านละเอียด เป็นการอ่านอย่างรอบคอบและระมัดระวัง เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดที่ปรากฏอยู่ในเอกสาร อ่านทุกถ้อยคำอย่างเข้าใจความหมาย โดยตรงและโดยนัย ใช้สมาธิ
4. วิธีอ่านเร็ว อัตราเร็วในการอ่านเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ของการอ่านเช่นเดียวกับความถูกต้องของการอ่าน การอ่านเร็วต้องใช้สมาธิและต้อง พยายามจับใจความให้ได้
5. วิธีอ่านคร่าว ๆ เป็นการอ่านในใจแบบหนึ่งที่ผู้อ่านจะใช้วิธีกวาด สายตาอย่างรวดเร็วคล้ายการสำรวจ แต่เป็นการอ่านเพื่อยืนยันความถูกต้องในเรื่องนั้น

วรรณ โสภประยูร (2553, หน้า 132-133) กล่าวว่า การแบ่งประเภทของการอ่านจะช่วยให้ครูผู้สอนตระหนักถึงขอบข่ายการสอนได้เป็นอย่างดี การอ่านนั้นสามารถแบ่งเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. การแบ่งประเภทการอ่านโดยคำนึงถึงเสียงเป็นหลัก จะแยกได้เป็น

2 ประเภท

1.1 การอ่านออกเสียง (Oral reading)

1.2 การอ่านในใจ (Silent reading)

2. การแบ่งประเภทการอ่าน โดยยึดสื่อที่นำมาใช้อ่าน จะแยกได้เป็น

3 ประเภท

2.1 การอ่านนิทาน นวนิยาย เพื่อความเพลิดเพลิน

2.2 อ่านสารคดี เพื่อศึกษาหาความรู้

2.3 อ่านวิธีการ เพื่อเข้าใจการปฏิบัติหรือกระบวนการ

3. การแบ่งประเภทการอ่านโดยพิจารณาวิธีการอ่านเป็นหลัก

จะแยกได้เป็น 6 ประเภท ได้แก่

3.1 การอ่านค้นหาความรู้และคำตอบ

3.2 การอ่านแบบจับใจความสำคัญ

3.3 การอ่านแบบหารายละเอียดตามลำดับเหตุการณ์

3.4 การอ่านแบบหารายละเอียดต่างๆ คำเพื่อปฏิบัติ

3.5 การอ่านแบบวิเคราะห์ วิจัย

3.6 การอ่านแบบใช้วิจารณ์

4. การแบ่งประเภทการอ่านโดยเน้นที่ความมุ่งหมายในการอ่าน

จะแยกได้เป็น 10 ประเภท ได้แก่

4.1 การอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้

4.2 การอ่านเพื่อศึกษาคำตอบ

4.3 การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ

4.4 การอ่านเพื่อลำดับเหตุการณ์

4.5 การอ่านเพื่อสรุปความหรือย่อความ

4.6 การอ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่อง

4.7 การอ่านเพื่อจัดทำรายงาน

4.8 การอ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลหรือข่าวสาร

4.9 การอ่านเพื่อปฏิบัติตามคำแนะนำหรือคำสั่ง

4.10 การอ่านเพื่อธุรกิจหรือการพาณิชย์

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ประเภทของการอ่าน มีหลายประเภท ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมาย และขอบข่ายของการอ่าน ถ้าคำนึงถึงเสียงเป็นหลัก เช่น การอ่านในใจ การอ่านออกเสียง การอ่านที่ยึดสื่อที่นำมาใช้อ่าน เช่น การอ่านนิทาน การอ่านสารคดี การอ่านโดยพิจารณาวิธีการอ่านเป็นหลัก เช่น การอ่านค้นหาความรู้และคำตอบ การอ่านแบบใช้วิจารณญาณ ถ้าอ่านโดยเน้นความมุ่งหมายในการอ่าน เช่น การอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ เป็นต้น

5. จุดมุ่งหมายของการอ่าน

ในการอ่านแต่ละครั้งนั้น ผู้อ่านจำเป็นจะต้องกำหนดจุดมุ่งหมายในการอ่านว่าเราจะอ่านเรื่องนั้นเพื่ออะไร เช่น อ่านเพื่อความบันเทิง เพื่อรับข่าวสารบ้านเมือง อ่านเพื่อรับความรู้ต่าง ๆ ดังที่นักการศึกษากล่าวไว้ ดังนี้

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551, หน้า 91-92) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายหรือจุดประสงค์ของการอ่านไว้ว่า

1. เพื่อนำประโยชน์ที่ได้จากการอ่านนั้นมาพัฒนาศักยภาพทั้งทางการรับรู้กระบวนการคิด และทำให้ผู้อ่านมีพัฒนาการทางอารมณ์ที่ดี
2. เพื่อความบันเทิงหรือตอบสนองของความต้องการทางอารมณ์ การอ่านนอกจากจะให้สารประโยชน์แล้วยังมีส่วนช่วยตอบสนองของความต้องการทางอารมณ์ของผู้อ่านด้วยเพื่อให้เกิดความสุข หรือมีอารมณ์ร่วมคล้อยตามไปกับเรื่องราวที่อ่าน หรือก่อให้เกิดความจรรโลงที่ตอบสนองของความต้องการทางอารมณ์ หรือสนองตอบต่อความสนใจของผู้อ่าน
3. เพื่อประโยชน์ในการฝึกทักษะการออกเสียงให้ถูกต้อง กรณีนี้ผู้อ่านจะต้องเปล่งเสียงออกมาตามตัวหนังสือที่ปรากฏเป็นถ้อยคำต่าง ๆ โดยจะต้องให้สื่อความหมายให้ชัดเจนสอดคล้องกับเรื่องราวที่ต้องการจะนำเสนอ
4. เพื่อประโยชน์ในการยกระดับจิตใจของผู้อ่าน การอ่านเพื่อยกระดับจิตใจของผู้อ่านนั้นจะเป็นการอ่านเพื่อพัฒนาความคิดจิตใจ และการกระทำต่าง ๆ ให้เป็นไปในทางดีเพื่อประโยชน์แก่ตนเองและการอยู่ร่วมกับผู้อื่น

คณาจารย์ มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย (2551, หน้า 145) ได้กล่าวว่าโดยทั่วไปจุดประสงค์ของการอ่านมี 3 ประการ ดังนี้

1. การอ่านเพื่อความรู้ การอ่านเพื่อความรู้ได้แก่การอ่านหนังสือประเภทตำรา สารคดีวารสาร หนังสือพิมพ์และข้อความต่าง ๆ เพื่อให้ทราบเรื่องราวอันเป็นข้อความรู้หรือเหตุการณ์บ้านเมือง
2. การอ่านเพื่อความคิด การอ่านเพื่อความคิดได้แก่การอ่านหนังสือโดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ทราบ แนวความคิดทางปรัชญา วัฒนธรรม จริยธรรม และความคิดเห็นทั่วไป ซึ่งมักจะแทรกอยู่ในหนังสือแทบทุกประเภท
3. การอ่านเพื่อความบันเทิง การอ่านเพื่อความบันเทิง เป็นการอ่านเพื่อฆ่าเวลา หรืออ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดีในเวลาว่าง บางคนมีนิสัยรักการอ่าน หากรู้สึกเครียดจากการอ่านหนังสือเพื่อความรู้ อาจอ่านหนังสือประเภทเบาสมองเพื่อการพักผ่อน

ชวากรณ์ ชื่อสัตย์ (2552, หน้า 35) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ว่า ดังนี้

1. อ่านเพื่อความรู้ รู้ทันความก้าวหน้าทางวิทยาการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ความเป็นไปในโลก ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา
 2. อ่านเพื่อให้เกิดความคิด การอ่านเรื่องราว รู้จักพิจารณาเหตุผลในเรื่องนั้น ๆ เป็นการปลูกฝังนิสัยการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
 3. อ่านเพื่อความเพลิดเพลินหรือเพื่อความบันเทิง ได้แก่ นวนิยาย เรื่องสั้น จะช่วยให้เกิดความเพลิดเพลิน คลายความเครียด
 4. อ่านเพื่อความจรรโลงใจ หากพบปัญหาคับข้องใจ การอ่านหนังสือประเภทชีวประวัติ ประวัติบุคคลสำคัญ จะทำให้เราฟันฝ่าอุปสรรคในชีวิตไปได้ทำให้แก้ปัญหาในชีวิตของตนได้ ไม่ท้อแท้ต่ออุปสรรค
 5. อ่านเพื่อสนองความต้องการด้านอื่น ๆ มนุษย์เรามีความต้องการที่แตกต่างกัน
 6. การอ่านจะช่วยชดเชยสิ่งที่ขาดหายไป
 7. การอ่านเป็นการแนะแนวทางในการแก้ปัญหาได้ทุก ๆ ด้าน
- จุดมุ่งหมายของการอ่าน

โสภณ สาทรรสัมฤทธิ์ผล (2554, หน้า 42) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านเพื่อความรู้เป็นการอ่านที่สำคัญ และจำเป็นต่อวัยการศึกษาเล่าเรียน อาจเป็นการอ่านเพื่อหาความรู้ทั่วไป หรือความรู้เฉพาะด้านก็ได้
2. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เป็นการอ่านที่มุ่งผ่อนคลายอารมณ์ ความตึงเครียด ที่อาจเกิดขึ้นได้จากสภาวะแวดล้อมของสังคมยุคปัจจุบันที่มากด้วยความเร่งรีบและการแข่งขัน
3. อ่านเพื่อฆ่าเวลา เป็นการอ่านที่ไม่ค่อยคาดหวังเรื่องความรู้หรือเนื้อหาสาระมากนัก เพราะมักจะอ่านเพื่อใช้เวลาให้เป็นประโยชน์เช่น อ่านระหว่างรอรถ หรือผู้ที่นัดหมายอ่าน ระหว่างการเดินทางอันยาวนาน เป็นต้น
4. อ่านเพื่อหาคำตอบ เป็นการอ่านที่ต้องการคำตอบสั้น ๆ หรือสาระสำคัญ ๆ เท่านั้น เช่น การอ่านพจนานุกรมเพื่อหาความหมายของคำศัพท์ การอ่านจากเว็บไซต์ต่าง ๆ เป็นต้น

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการอ่าน เป็นการอ่านที่ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้อ่าน เพราะผู้อ่านแต่ละคนมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่ต่างกัน เช่น อ่านเพื่อความรู้ อ่านเพื่อความบันเทิง อ่านเพื่อหาคำตอบในสิ่งที่ต้องการ เป็นต้น

6. ความสามารถในการอ่าน

ความสามารถในการอ่าน ถือเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่คุณต้องมีเป็นพื้นฐานในการนำไปใช้ประโยชน์ต่าง ๆ ในการรับข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เพื่ออธิบาย ขยายความ ตีความจากสิ่งที่ได้รับสาร แล้วนำมาแปลความหมายให้เข้าใจจากสิ่งที่อ่าน และสามารถนำไปถ่ายทอดให้คนอื่น ๆ รับรู้ได้ด้วย ซึ่งนักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

กนิษฐา แสงสว่าง (2551, หน้า 22) กล่าวว่า ความสามารถหรือความเข้าใจในการอ่านเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของการอ่าน ผู้อ่านต้องอาศัยความรู้ความสามารถทางภาษา ประสบการณ์เดิมเพื่อที่จะทำความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ จับใจความสำคัญ ตีความ แปลความและสรุปความเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

ธนัชฐา พรหมทอง (2553, หน้า 38) ได้สรุปความหมายของความสามารถหรือความเข้าใจในการอ่านว่า คือ กระบวนการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ โดยอาศัย ความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้อ่านอย่างรู้และเข้าใจในวัตถุประสงค์ของผู้เขียน โดยผ่าน กระบวนการคิด พิจารณา ไตร่ตรอง เพื่อหาข้อสรุปให้

เป็นไปตามแนวคิดของผู้เขียน ตลอดจนใช้วิจารณ์ญาณในการตัดสินใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริง และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

เกษณีพร สีแซ่ไตร (2557, หน้า 42) กล่าวว่า ความสามารถในการอ่าน คือ ความสามารถของผู้เรียนในการใช้กระบวนการทางความรู้ ความคิดและประสบการณ์เดิม ทำความเข้าใจกับสิ่งที่อ่าน ซึ่งครูผู้สอนควรคำนึงถึงระดับความสามารถด้วยว่า ต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในระดับใดและจัดการเรียนการสอนอย่างไรที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในแต่ละระดับ ซึ่งต้องอาศัยองค์ประกอบในการอ่านด้วยเช่นกัน

Goodman (1982, pp. 31–32 and Carrell, 1983, pp. 553–569 อ้างถึงใน สุนันทา ไพรินทร์, 2554, หน้า 9) กล่าวถึง ความสามารถในการอ่าน คือ ความสามารถที่ผู้อ่านต้องมีความเข้าใจภาษาสามารถจับใจความสำคัญของเรื่อง โดยการแปลความตีความ สรุปความคิดจากการอ่านและเข้าใจทัศนคติของผู้เขียนจากข้อความที่อ่านได้

Miller (1990, pp. 4–7 อ้างถึงใน สุนันทา ไพรินทร์, 2554, หน้า 9) ได้แบ่งความสามารถในการอ่านเข้าใจความออกเป็น 4 ระดับซึ่งเหมือนกับแนวคิดของเซียฟอสส์และคนอื่น ๆ ข้างต้น คือ ระดับแปลความและระดับตีความ ส่วนที่ต่างกัน คือ

1. ระดับในการวิเคราะห์สรุปความเป็นระดับความสามารถในการวิเคราะห์และการประเมินเนื้อหาที่อ่าน โดยสามารถแยกความแตกต่างของข้อมูลที่ปรากฏในเนื้อหาที่อ่านได้ว่าอะไร คือข้อเท็จจริง ความเชื่อหรือความคิดของผู้เขียนและสามารถเปรียบเทียบเนื้อหาที่อ่านกับข้อมูลที่พบจากแหล่งอื่น ๆ ได้ ตลอดจนเข้าใจภาษาเชิงอุปมาอุปมัยที่ผู้เขียนนำมาใช้และยังสามารถบอกได้ว่าผู้เขียนนำมาใช้และยังสามารถบอกได้ว่าผู้เขียนมีทัศนคติต่อเรื่องที่น่าเสนออย่างไร

2. ระดับความคิดสร้างสรรค์เป็นความเข้าใจในระดับสูงซึ่งผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจเนื้อหาที่อ่านนอกเหนือจากสิ่งที่ผู้อ่านได้นำเสนอไว้โดยผู้อ่านจะต้องใช้ความรู้เดิมและประสบการณ์ที่มีอยู่เข้ามาเชื่อมโยงกับสิ่งที่พบในบทอ่านนั้น ๆ

Searfos & Readence (1994, pp. 231–232; Conley, 1995, pp. 178–179 and Ruddle, 1997, pp. 68–69 อ้างถึงใน สุนันทา ไพรินทร์, 2554, หน้า 9) ได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านเข้าใจความไว้อย่างสอดคล้องกันแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับแปลความ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจข้อมูลของเรื่องที่อ่าน

2. ระดับตีความ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจข้อมูล และความคิดของผู้เขียนซึ่งผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้โดยตรงผู้อ่านต้องอาศัยประสบการณ์เดิม มาช่วยในการทำความเข้าใจกับความหมายที่แฝงอยู่

3. ระดับประยุกต์ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจข้อมูล จากเรื่องที่อ่าน โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิมหรือบทเรียนบทก่อน ๆ เพื่อให้ เข้าใจเรื่องที่อ่านแล้วสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า ความสามารถของการอ่าน คือ การที่ผู้อ่านสามารถจับประเด็นสำคัญจากสิ่งที่ได้อ่าน สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ ตีความ และตอบคำถามจากสิ่งที่ได้อ่านพร้อมทั้งสรุปใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้

7. การอ่านสะกดคำภาษาไทย

การอ่านสะกดคำ จะเริ่มจากการอ่านออกเสียงพยัญชนะแล้วอ่านเสียงสระ จากนั้นอ่านคำที่ได้จากเสียงพยัญชนะประสมกับเสียงสระ มีผู้กล่าวถึงการอ่านสะกดคำ ภาษาไทย ไว้ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2553, หน้า 21-22) ได้กล่าวถึงการสะกดคำไว้ว่า การสะกดคำ หมายถึง การอ่านโดยนำ เสียงพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดมาประสมเป็นคำอ่าน วิธีสะกดคำมีหลาย วิธี ถ้าสะกดเพื่ออ่านจะสะกดคำตามเสียง ถ้าสะกดคำเพื่อเขียนจะสะกดตามรูป และการสะกดคำจะสะกดเฉพาะคำที่เป็นคำไทยและตัวสะกดตรงตามรูปคำ

1. วิธีสะกดคำตามรูปคำ

กา สะกดว่า กอ-อา-กา

คาง สะกดว่า คอ-อา-งอ-คาง

บ้าน สะกดว่า บอ-อา-นอ-บาน-ไม้โท-บ้าน

2. วิธีการสะกดคำโดยสะกดแม่ ก กา ก่อนแล้วจึงสะกดมาตราตัวสะกด

ทาง สะกดว่า ทอ-อา-ทา-ทา-งอ-ทาง

ร้าน สะกดว่า รอ-อา-รา-รา-นอ-ราน-ราน-ไม้โท-ร้าน

3. วิธีสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่สะกด

ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดจะเป็นคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ เช่น คำที่มาจากภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต ภาษาเขมร ภาษาอังกฤษ เป็นต้น วิธีสอนอ่านและเขียนมีวิธีดังนี้

3.1 ดูรูปคำและอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง

3.2 จำรูปคำและรู้ความหมายของคำ

3.3 รู้หลักการสะกดคำ

คำที่สะกดไม่ตรงมาตราจะไม่สะกดคำ แต่ใช้หลักการสังเกตคำ เช่น

4. วิธีสะกดคำควบกล้ำ มีวิธีการสะกดคำ 2 วิธี คือ

4.1 การสะกดคำเพื่ออ่าน จะมุ่งที่เสียงของคำด้วยการอ่านอักษรควบก่อนแล้วจึงสะกดคำ เช่น กราบ สะกดว่า กรอ-อา-บอ-กราบ

4.2 การสะกดคำแบบเรียงพยัญชนะต้น วิธีนี้ใช้ในการสะกดคำเพื่อเขียน เช่น กรอง สะกดว่า กอ-รอ-ออ-งอ-กรอง

5. วิธีสะกดคำที่มีอักษรนำ มีวิธีการสะกดคำ ดังนี้

5.1 ห นำ ย ร ล ว ให้ออกเสียงพยัญชนะนำก่อน เช่น หน ออกเสียงหนอ-หย-หยอ เป็นต้น แล้วจึงสะกดคำ เช่น หยา สะกดว่า หยอ-อา-หยา หนุ สะกดว่า หนอ-อู-หนุ ให้เห็นว่าอักษรตัวแรก มีอิทธิพลต่อตัวอักษรตัวที่สอง ส่วนการสะกดคำเพื่อมุ่งเขียนสะกดคำให้ถูกต้องอาจสะกดแบบเรียงตัวพยัญชนะ เช่น หนุ สะกดว่า หอ-นอ-อู-หนุ 5.2 อ นำ ย ให้ออกเสียง อย เป็นเสียง ย แล้วสะกดคำ เช่น อย่า สะกดว่า ยอ-อา-ยา-ยา-เอก-อย่า (ออกเสียง อย่า เพราะอิทธิพลของเสียง อ ที่เป็นอักษรนำ) หรือ ออ-ยอ-อา-ยา-ไมเอก-อย่า หรือจำรูปคำทั้ง 4 คำ อย่า อยู อย่าง อยาก

6. วิธีสะกดคำสระเปลี่ยนรูปและลดรูป

สระโอะ มีตัวสะกด จะลดรูป ลด สะกดว่า ลอ-โอะ-ดอ-ลด
สระอะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ วัน สะกดว่า วอ-อะ-นอ-วัน สระเอะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปโดยใช้ไม้ไตคู่ เบ็ด สะกดว่า ปอ-เอะ-ดอ-เบ็ด

สระเออ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูป เเดิน สะกดว่า ดอ-เออ-นอ-เดิน

สระแอะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูป แข็ง สะกดว่า ขอ-แอะ-งอ-แข็ง

7. วิธีการสะกดที่มีตัวการันต์ การสะกดคำที่มีตัวการันต์จะให้อ่านเป็นคำแล้วสังเกตรูปคำและรู้กฎเกณฑ์ตามหลักภาษาว่าคำที่มีตัวการันต์ พยัญชนะที่มีตัวการันต์กำกับจะไม่ออกเสียง

จากความหมายข้างต้น การอ่านสะกดคำภาษาไทย หมายถึง การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ประกอบเข้าเป็นคำ

8. วิธีที่ใช้ในการสอนอ่าน

ในการสอนให้นักเรียนอ่านออกนั้น ครูผู้สอนต้องเริ่มต้นจากการให้นักเรียนรู้จักพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ เพื่อประสมเป็นคำให้มีความหมาย โดยเลือกใช้วิธีการที่ดี เพื่อให้ผู้เรียนนั้นสามารถอ่านออกได้เร็ว และเข้าใจความหมายของคำที่อ่าน เพื่อให้ผู้เรียนจะนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ต่อไปได้ ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

วรรณิ โสมประยูร (2553, หน้า 138-139) ได้แนะนำวิธีการสอนอ่านพอสรุปได้ ดังนี้

1. วิธีสอนอ่านแบบแจกลูก วิธีสอนนี้เริ่มใช้กันตั้งแต่สมัยโบราณ เป็นการสอนให้นักเรียนรู้จักรูปและเสียงของวรรณยุกต์ทุกตัว เพื่อให้รู้จักการประสมคำ ซึ่งมีทั้งการแจกพยัญชนะและสระ เช่น กะ กา กิ กี่ กือ กุ ภู และอื่น ๆ และ กา ขา คา งา จา ฉา ซา ซา และอื่น ๆ รวมทั้งการผันวรรณยุกต์ที่แยกตามอักษรสูง-กลาง-ต่ำ เช่น ก่า ก้า ก๊า ก๋า, ข่า ข้ำ ข๊า และ คำ คำ ค้า เป็นต้น วิธีการสอนอ่านแบบแจกลูกนี้เป็นวิธีสอนที่ให้นักเรียนจำคำใหม่ได้ง่าย อ่านออกเสียงได้ดี แต่บางครั้งทำให้นักเรียนไม่สนใจการอ่านเพราะไม่ค่อยเข้าใจความหมายของคำ และทำให้ขาดทักษะการอ่านเร็ว

2. วิธีการสอนอ่านแบบสะกดคำ ในปัจจุบันใครก็ตามที่ไม่สามารถอ่านและเขียนได้นับว่าเป็นข้อเสียเปรียบอย่างมหาศาลทั้งในด้านธุรกิจและวงการสังคม เพราะโลกของทุกวันนี้เป็นโลกของการเขียน ซึ่งในเรื่องของทักษะการอ่านและทักษะการเขียนนั้นก็ย่อมจะต้องมีการสะกดคำ (Spelling) รวมอยู่ด้วย จึงทำให้การอ่านและการสะกดคำมีความสัมพันธ์กัน ในแง่ของการใช้ทักษะทางภาษามากพอสมควร นักวิจัยทางภาษาของประเทศสหรัฐอเมริกาบางท่านได้รายงานถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการสะกดคำ และความสามารถ ในการอ่านว่ามีอยู่ค่อนข้างสูงมากในระดับประถมศึกษา เป็นต้นว่าเด็กที่สะกดคำเก่งจะเป็นเด็กที่อ่านเก่งและเด็กที่สะกดคำไม่เก่งมักจะเป็นเด็กที่อ่านไม่เก่งด้วยเสมอ

3. วิธีการสอนอ่านแบบเป็นคำเป็นประโยควิธีการสอนแบบนี้จะช่วยให้เด็กสนใจการอ่านหนังสือเรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคและเรื่องราวที่อ่านได้ดีทำให้นักเรียนอ่านได้เร็วเพราะสามารถกวาดสายตาไปได้ครั้งละ 2-3 คำ นอกจากนี้ยังช่วยให้นำความเข้าใจจากการอ่านไปใช้ด้วย การสอนอ่านเป็นคำ เป็นประโยคให้เด็กเริ่มเรียนหรือชั้น ป.1 แล้วใช้วิธีการสอนอ่านแบบแจกลูกในช่วงระยะเวลาที่เหมาะสมปนกัน ทั้งสองอย่างจะได้ประโยชน์มากที่สุด และจะช่วยให้การอ่านของเด็กชั้นประถมศึกษาตอนต้น ๆ ดำเนิน

ไปได้อย่างมีประสิทธิภาพแต่อย่างไรก็ดี หากจะใช้วิธีการสอนแบบเป็นคำเป็นประโยคแต่เพียงอย่างเดียวก็อาจทำให้เด็กอ่านออกเสียงได้ไม่ดีเท่าที่ควร

4. วิธีการสอนอ่านแบบใช้แผนภูมิประสบการณ์ แผนภูมิประสบการณ์มีหลายชนิด ซึ่งครูและนักเรียนสามารถสร้างกันขึ้นมาได้ แผนภูมิที่ดีที่จะเป็นอุปกรณ์หรือสื่อการสอนที่มีประโยชน์อย่างยิ่งในการสอนอ่าน การสอนอ่านโดยวิธีนี้จะทำให้นักเรียนอ่านคำหรือประโยคได้เร็วและมีความหมายมากขึ้น และนักเรียนสามารถนำความคิดที่ได้จากแผนภูมิไปใช้ได้ดี นอกจากนี้ครูยังสามารถใช้แผนภูมิต่อสอน อ่านควบคู่กับวิธีการสอนอ่านแบบอื่น ๆ ได้ทุกแบบ และใช้ได้ดีกับทุกกลุ่มประสบการณ์อีกด้วย อย่างไรก็ตามการทำให้แผนภูมิประสบการณ์ก็เป็นภาระหนักสำหรับครูและนักเรียน อีกทั้งถ้าจะสอนโดยให้นักเรียนอ่านแผนภูมิบ่อย ๆ เป็นประจำก็อาจจะทำให้เกิดความเบื่อหน่ายได้เหมือนกัน

นิลยา ทองศรี (2561, หน้า 1-3) กล่าวว่าไว้ว่า การเริ่มต้นสอนอ่าน จะต้องสอนให้เด็กอ่านออกเป็นคำและรู้ความหมายของคำนั้นเสียก่อน เพื่อเป็นพื้นฐานในการอ่านขั้นต่อไป คืออ่านเป็นวลี เป็นประโยค เป็นเรื่องราว อ่านจับใจความ

วิธีการสอนที่จะเสนอต่อไปนี้เป็น การอ่านขั้นพื้นฐาน การอ่านเป็นคำ และรู้ความหมายของคำ

วิธีที่ 1 การสอนอ่านจากภาพ

เมื่อเด็กเริ่มหัดอ่าน จะอ่านจากรูปภาพเสียก่อน แล้วจึงนำไปสู่การอ่านเป็นตัวอักษรในระยะแรกนี้รูปภาพจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการนำมาเป็นสื่อการสอน เด็กจะเดาคำอ่านนั้นจากรูปภาพ รูปภาพจะเป็นสิ่งชี้แนะให้เด็กอ่านคำนั้นออกด้วยตนเอง โดยครูไม่จำเป็นต้องอ่านนำเลยเมื่อเด็กฝึกอ่านบ่อย ๆ จนเกิดความชำนาญเด็กจะอ่านได้เองโดยไม่ต้องอาศัยรูปภาพอีกเลย

วิธีที่ 2 การสอนอ่านจากรูปร่างของคำ

เด็กจะจดสิ่งต่าง ๆ ในภาพรวม ยังไม่มีความสังเกตละเอียดถี่ถ้วนมากนัก เช่น เด็กเห็นสัตว์ตัวโต ๆ มิงวงยื่นออกมาก็จะรู้ว่าเป็นช้าง การอ่านก็เช่นเดียวกัน ถ้าเด็กเห็นรูปร่างคำโดยส่วนรวมก็จะจำได้ จะนำไปเปรียบเทียบกับคำที่เคยอ่านออกแล้ว คำใดที่มีรูปร่างคล้ายคลึงกัน ก็จะสามารถเดาได้ว่าอ่านอย่างไร การสอนแบบนี้ ครูต้องตีกรอบคำที่ให้เด็กมองเห็นรูปร่างของคำได้อย่างชัดเจน เน้นการฝึกให้เด็กสังเกตรูปร่างของคำว่ามีส่วนประกอบอะไรบ้าง

วิธีที่ 3 การสอนอ่านโดยเดาคำจากบริบท

บริบทที่ใช้กับเด็กเล็กมักเป็นปริศนาคำทาย เพราะเป็นสิ่งที่เด็กชอบมาก หากครูต้องการให้เด็กอ่านคำใดก็สร้างเป็นปริศนาคำทายมาเล่นทายกัน เมื่อเด็กตอบคำทายได้ถูกต้องก็สามารถอ่านคำนั้นออก นอกจากอ่านออกแล้วยังเกิดความสุขสนุกสนานอีกด้วย

ตัวอย่าง คำที่ใช้ สระอะ

1. ฉันเป็นพืชผักสวนครัว เนื้อตัวเป็นตะปุ่มตะป่ำ แต่มี
คุณค่าเลิศล้ำ คั้นเอาน้ำแม่ขมหนอยอร่อยดี (มะระ)
2. ฉันเป็นของใช้มีไว้ในครัวเอาไว้มัดหรือควักทั่วทุกบ้าน
ต้องมี (กระทะ)
3. ฉันเป็นอาหารไทยใคร ๆ รู้จักตำน้ำพริกอร่อยนักกินกับ
ผักและปลาหู (กะปิ)

วิธีที่ 4 การสอนการอ่านแบบแจกลูกและอ่านละกจดคำ

วิธีนี้ใช้กันมานาน ตั้งแต่เริ่มมีการสอนอ่าน เขียนในสมัยโบราณ เป็นการอ่านที่เน้นให้ฟังเสียงสระ พยัญชนะ หรือสระ ที่นำมาประสานกัน หากอ่านแจกลูกไปตามเสียงสระหรือพยัญชนะ เป็นการอ่านแบบแจกลูก หากโดยแยกเสียงพยัญชนะ สระ ตัวสะกด เป็นการอ่านแบบสะกดคำ เช่น กอ-อา-งอ=กาง, ฉอ-อะ-นอ = ฉัน, นอ-อี-ไม้โท = นี

การแจกลูกมีหลายแบบ คือ

1. แจกลูกโดยยึดพยัญชนะเป็นหลัก แล้วเปลี่ยนเสียงสระไปตามที่ต้องการ เช่น กะ กา กิ กี่ กี้ กุ ภู
2. แจกลูกโดยยึดสระเป็นหลัก แล้วเปลี่ยนเสียงพยัญชนะไปตามที่ต้องการ เช่น กอ ขา คอ งา
3. แจกลูกโดยยึดสระและตัวสะกดเป็นหลักแล้วเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นไปตามที่ต้องการ เช่น กาย ขาย คาย งาย

การสอนแบบนี้เป็นการเน้นการฟังเสียง ซึ่งทำให้เด็กมีความแม่นยำในการอ่าน หากฝึกฝนบ่อย ๆ จนชินหูก็จะอ่านได้เก่ง

วิธีที่ 5 การสอนอ่านโดยให้รู้หลักภาษา

วิธีนี้ดูเหมือนจะยากสำหรับเด็กที่เริ่มเรียนเพราะจะต้องเข้าใจหลักภาษาหลายเรื่อง ต้องรู้โครงสร้างของคำว่าประกอบด้วยอะไรบ้าง เด็กจะต้องเรียนรู้เรื่องพยัญชนะ สระตัวสะกดและหลักเกณฑ์อย่างอื่น ๆ อีกมากมาย ครูจึงต้องหาวิธีที่หลากหลาย สอนให้สนุกสนาน มีกิจกรรมที่น่าสนใจ ให้รู้หลักภาษาง่าย ๆ ด้วยวิธีง่าย ๆ ที่เด็ก ๆ ชอบ เช่น เล่นนิทาน ร้องเพลง เล่นเกม

วิธีที่ 6 การสอนอ่านตามครู

วิธีนี้เป็นการสอนที่ง่ายแก่ครู ครูส่วนใหญ่ชอบมาก หากครูไม่ใช้วิจารณ์ญาติว่า เมื่อใดควรจะสอนด้วยวิธีนี้จะเป็นอันตรายต่อเด็กจะทำให้เด็กอ่านไม่ออก เพราะต้องคอยอ่านตามครู

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า วิธีที่ใช้ในการสอนอ่าน มีหลายวิธี เช่น วิธีการสอนอ่านจากภาพ การสอนอ่านจากรูปร่างของคำ การสอนอ่านโดยเดาคำจากบริบท การสอนการอ่านแบบแจกลูกและอ่านละกุดคำ การสอนอ่านโดยให้รู้หลักภาษา และการสอนอ่านตามครู ซึ่งแต่ละวิธีก็มีข้อแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนว่าจะเลือกใช้วิธีการใดเพื่อให้การอ่านของนักเรียนนั้นประสบผลสำเร็จ

9. ประโยชน์ของการอ่าน

การอ่านนับว่ามีประโยชน์ในหลาย ๆ ด้าน เพราะการอ่านทำให้คนเราสามารถรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ได้หลากหลายรูปแบบ และสามารถนำสิ่งที่ได้อ่านโดยผ่านข้อความต่าง ๆ นั้นนำไปใช้เป็นข้อมูลในการแก้ปัญหาต่าง ๆ หรือเป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

สุวัฒน์ วิวัฒนานนท์ (2552, หน้า 38) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการอ่านว่า การอ่านมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ก่อให้เกิดความรู้ ความคิด การถ่ายทอดองค์ความรู้ใหม่ สิ่งประดิษฐ์ใหม่ เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

สำลี รักสุทธี (2553, หน้า 12) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการอ่านว่า การอ่านจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนได้ดีขึ้นและมีผลต่อทักษะการฟัง พูด เขียน นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน พัฒนาความรู้ ความคิด บุคลิกภาพ การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ เพื่อใช้ประโยชน์ในการดำเนินชีวิตให้มีคุณภาพ

สาขาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2557, หน้า 8) กล่าวถึง ประโยชน์ของการอ่านไว้ว่า ประโยชน์ของการอ่านเกิดขึ้นจากองค์ประกอบสองประการ คือ ผู้อ่านกับผลที่ได้จากการอ่าน ผู้อ่านจะเป็นบุคคลใดก็ได้ที่สามารถใช้การอ่านให้เกิดผลตามจุดประสงค์และผลที่ได้ถือถือว่าเป็นประโยชน์ที่ได้รับ ดังนี้

1. ความรู้ที่ได้รับจากการอ่านสามารถพัฒนาอาชีพการงานและการศึกษาให้กว้างขวางทันต่อเหตุการณ์ ช่วยให้เจริญก้าวหน้าตามเป้าหมายที่วางไว้ ด้วยเหตุที่ความรู้ต่างๆ มีการเปลี่ยนแปลงและเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา ในแต่ละวัน ถ้าไม่ได้มีการติดตามข่าวสารตลอดจนเหตุการณ์ต่าง ๆ ก็เหมือนกับบุคคลผู้นั้นได้ก้าวถอยหลังไปวันละ 1 ก้าว

2. ผลของการอ่านสารจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจสังคม ยิ่งอ่านมาก ก็ จะเห็นความแตกต่างของสภาพของสังคมต่าง ๆ บนพื้นโลก การอ่านจึงช่วยสร้างมโนธรรม ความเมตตา กรุณา ช่วยเหลือและเห็นอกเห็นใจผู้อื่น เช่น สภาพสังคมที่มีปัญหาอันเนื่องมาจากเกิดสงคราม ยาเสพติด และโรคติดต่อเหล่านี้เป็นต้น ความรู้สึกของผู้อ่านสารช่วยสร้างความเข้าใจบุคคลในสังคมให้ดีขึ้น

3. ผู้อ่านที่อ่านสารอย่างสม่ำเสมอในช่วงเวลาที่ผ่านไปสามารถเห็นความเปลี่ยนแปลงของภาษาที่แตกต่างกันตามช่วงเวลานั้น การเก็บรวบรวมข้อมูลทางภาษาสามารถนำไปใช้ประโยชน์เพื่อแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทางภาษาอันเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่มีคุณค่าอย่างยิ่งสำหรับเยาวชนรุ่นหลัง

4. ผู้อ่านที่อ่านสารประเภทต่าง ๆ ได้พบว่าระดับการใช้ภาษาของผู้เขียนสารแตกต่างกัน แม้ในฉบับเดียวกัน เช่น หนังสือพิมพ์ ซึ่งมีการใช้ภาษาในข่าว บทความ และโฆษณาที่แตกต่างกัน ดังนั้น สารต่างๆ จึงเป็นแหล่งรวมภาษาเขียนที่หลากหลาย ผู้อ่านสามารถวิเคราะห์ความแตกต่างเหล่านั้นเพื่อเลือกภาษาที่เหมาะสมไปใช้ในการปฏิบัติงานของตนได้

5. การติดตามข่าวสารต่าง ๆ ด้วยการอ่านอย่างสม่ำเสมอทุกวัน นอกจากจะทำให้ผู้อ่านมีพัฒนาการในการอ่านสูงขึ้นแล้ว ยังสามารถติดตามความก้าวหน้า ที่เปลี่ยนแปลงไปในทางการพัฒนาทั้งในด้านการศึกษา เศรษฐกิจ การเมือง และสังคม ซึ่งสามารถนำส่วนที่เห็นว่าเหมาะสมกับสังคมไทยมาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

6. การอ่านช่วยผ่อนคลายความเครียดได้ทางหนึ่งโดยการอ่านสารที่ให้ความเพลิดเพลิน อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้ผู้อ่านใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ต่อตัวเอง

จากข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่า ประโยชน์ของการอ่าน ช่วยให้ได้รับความรู้ต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้ยังช่วยพัฒนาสติปัญญาให้รู้ทันโลก ทันเหตุการณ์ และยังสามารถให้ผู้อ่านได้ค้นหาคำตอบจากสิ่งที่ไม่รู้ให้รู้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

การเขียน

1. ความหมายของการเขียน

การเขียน เป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ความรู้สึก และ ประสบการณ์ของผู้เขียนผ่านลายลักษณ์อักษรไปยังผู้อ่าน ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

ฟองจันทร์ สุขยิ่ง และคณะ (2550, หน้า 7) กล่าวว่า การเขียน หมายถึง การแสดงความรู้สึกนึกคิด และความต้องการออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร และจัดเป็นการสื่อสารที่ผู้ส่งสารต้องระมัดระวังในการส่งไปยังผู้รับ เพราะผู้รับสารหรือผู้อ่านจะมีความรู้สึกตรงตามกับผู้ส่งต้องการ ดังนั้น ผู้เขียนจึงต้องระวังมารยาทในงานเขียนให้มาก

คณะมนุษยศาสตร์ ราชภัฏธนบุรี (2552, หน้า 103) ได้ให้ความหมายการเขียน หมายถึง การสื่อสารด้วยลายลักษณ์อักษรไปยังผู้รับสาร เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ประสบการณ์ จินตนาการ อารมณ์ความรู้สึก อีกทั้งยังเป็นการบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ไว้เป็นหลักฐานได้ การเขียนเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ กล่าวคือ ต้องใช้ทั้งความรู้ ทักษะ กระบวนการ ประกอบกับการใช้ภาษาอย่างสละสลวยถ่ายทอดความคิดจากผู้เขียนไปยังผู้อ่าน

สมบัติ ศิริจันดา (2554, หน้า 87) กล่าวว่า การเขียน คือ การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ จากผู้เขียน ถ่ายทอดผ่านตัวอักษร (ภาษา) ไปยังผู้รับสาร เพื่อจุดประสงค์ใดจุดประสงค์หนึ่งจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง จากกลุ่มหนึ่งไปยังอีกกลุ่มหนึ่ง และจากรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2555, หน้า 2) กล่าวว่า การเขียน หมายถึง การสื่อสารโดยใช้ตัวอักษรถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกนึกคิด เรื่องราวข่าวสาร ตลอดจนประสบการณ์ และจินตนาการจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน

โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล (2555, หน้า 77) กล่าวว่า การเขียน หมายถึง ทักษะในการใช้ภาษาที่มุ่งถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความรู้และข้อมูลต่าง ๆ เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบจุดประสงค์ตามเจตนาของผู้เขียน

ราชบัณฑิตยสถาน (2556, หน้า 212) กล่าวว่า การเขียน หมายถึง งานที่ขีดให้เป็นตัวหนังสือหรือตัวเลข การขีดให้เป็นเส้นหรือรูปต่าง ๆ รวมไปถึงการแต่งหนังสือ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การเขียน หมายถึง การแสดงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการประสบการณ์ของผู้เขียนสื่อสารเป็นลายลักษณ์อักษรถ่ายทอดไปยังผู้รับสาร เพื่อให้ผู้รับสารได้อ่านตามจุดประสงค์ของผู้เขียน

2. ความสำคัญของการเขียน

การเขียนนับว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากที่จะใช้เป็นหลักฐานในการบันทึก ข้อมูลต่าง ๆ เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้ที่ต้องการทราบข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่เขียน ได้ศึกษาหาความรู้ต่าง ๆ ในการนำไปใช้เป็นแนวทางในการทำงาน ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

ฟองจันทร์ สุขยิ่ง และคณะ (2550, หน้า 7) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

1. การเขียนเป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิตประจำวัน เพราะเราต้องใช้การเขียนในการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นการเขียนจดหมาย การเขียนบันทึกประจำวัน เป็นต้น
2. การเขียนเป็นการสื่อความคิด ความรู้สึกของผู้เขียน
3. การเขียนเป็นหลักฐานอ้างอิง หรือเป็นข้อกำหนดที่สามารถผูกพันให้บุคคลต้องปฏิบัติตาม เช่น การเขียนสัญญา การเขียนประกาศ เป็นต้น
4. การเขียนสามารถสร้างอาชีพได้ เช่น การเขียนนิยาย การเขียนตำรา เป็นต้น
5. การเขียนเป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ ความคิด และความเพลิดเพลิน คณะมนุษยศาสตร์ ราชภัฏธนบุรี (2552, หน้า 103) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียนนับได้ว่าเป็นการสื่อสารที่สำคัญอีกทางหนึ่งในปัจจุบัน เพราะนอกจากจะสื่อความได้อย่างชัดเจนแล้ว ยังสามารถบันทึกเป็นหลักฐานได้อีกด้วย ความสำคัญของการเขียนมีดังต่อไปนี้

1. การเขียนเป็นการให้ความรู้
2. การเขียนเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร
3. การเขียนเป็นการพัฒนาความคิด

สมบัติ ศิริจันดา (2554, หน้า 88) แสดงความสำคัญของการเขียน ซึ่งแสดงโดยสังเขป ดังนี้

1. การเขียนเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญ
 2. การเขียนช่วยในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดและประสบการณ์ จากผู้มีปัญญาสู่ผู้สนใจใคร่ศึกษา
 3. การเขียนเป็นเครื่องมือในการปลอบประโลมทางใจ
 4. การเขียนเป็นสิ่งที่สะท้อนตัวผู้เขียน ทำให้ทราบได้ว่าผู้เขียน มีความรู้ความคิด ความเชื่อรวมถึงมีรสนิยมความชื่นชอบอย่างไร
 5. เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม สรรพวิชา ความรู้ และภูมิปัญญาต่าง ๆ ที่ถูกส่งสมมาจากบรรพบุรุษ
- สุนีดี ภูจักรฐาพันธุ์ (2554, หน้า 150) ได้อธิบายความสำคัญของการเขียน ไว้ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือในการสื่อสารของมนุษย์ ในชีวิตประจำวัน และในงานอาชีพ มนุษย์ใช้การเขียนเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการและประสบการณ์หรือจินตนาการในเรื่องต่าง ๆ ต่อกันและกัน
2. เป็นเครื่องมือบันทึกและถ่ายทอดวัฒนธรรมและมรดกทางปัญญา ของคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่ง
3. เป็นเครื่องมือในการโน้มน้าวจิตใจ มนุษย์ใช้การเขียนในการชักจูง เชิญชวนหรือโน้มน้าวจิตใจให้ผู้รับสารยอมรับหรือปฏิบัติในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การเขียน บทความให้รักชาติ การเขียนคำขวัญให้รักษาสีเสื้อ
4. เป็นเครื่องมือในการให้ความบันเทิง ความเพลิดเพลิน ในปัจจุบัน เราสามารถหาความเพลิดเพลินจากงานเขียนต่าง ๆ เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องขำขัน
5. เป็นเครื่องมือที่ช่วยแพร่กระจายความรู้ ความคิด ฯลฯ ไปสู่ผู้รับสาร ได้กว้างไกลและรวดเร็วและที่สำคัญยังคงหลักฐานไว้ให้อ้างอิงได้
6. เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพที่มีเกียรติและมีชื่อเสียง เช่น นักเขียนบทละคร บทภาพยนตร์ นักเขียนเพลง นักเขียนนวนิยาย นักเขียนบทความ นักเขียนข่าว ฯ

7. เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญา การเขียนต้องอาศัยทักษะทางด้าน การฟัง การอ่าน การคิดวิเคราะห์ ซึ่งทำให้ผู้เขียนได้ใช้สติปัญญาในการประมวลความรู้ พินิจพิจารณา ไตร่ตรอง ประมวลความคิด การเลือกใช้ภาษาเพื่อนำมาถ่ายทอดในรูปแบบ ของงานเขียนชนิดต่างๆ เป็นการแสดงออกถึงภูมิปัญญาความสามารถของผู้เขียน ดังนั้น การเขียนจึงเป็นเครื่องมือในการพัฒนาสติปัญญา

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ความสำคัญของการเขียน คือ เป็นสื่อกลาง ในการให้ความรู้ พัฒนาความคิด และเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่เป็นการเก็บ รวบรวมข้อมูลที่ได้จากการเก็บสังสมประสบการณ์ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิด ของผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน

3. วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของการเขียน

ในการเขียนข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ผู้เขียนต้องกำหนดจุดมุ่งหมายในการเขียน ของตนเองไว้ ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

คณาจารย์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2551, หน้า 179-181) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนดังต่อไปนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือการนำเหตุการณ์เรื่องราวที่อาจเกิดขึ้นกับบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือเป็นเรื่องที่ผู้เขียนได้ประสบมา มาถ่ายทอดอย่างเป็นลำดับ ส่วนใหญ่เป็นการเขียนเล่าประวัติ เล่าเหตุการณ์ เล่าประสบการณ์ สิ่งที่ต้องคำนึง คือ ต้องคำนึงถึงความถูกต้องตรงตามความจริง

2. การเขียนเพื่ออธิบาย คือ การเขียนเพื่อชี้แจง อธิบาย เช่น อธิบาย วิธีใช้ อธิบายวิธีทำ อธิบายขั้นตอน เช่น วิธีการออกกำลังกาย วิธีการทำอาหารการเขียน วิธีนี้ต้องระมัดระวังให้เขียนเป็นไปตามขั้นตอน ใช้ภาษากระชับ สั้น เข้าใจง่าย

3. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการเขียนเพื่อวิเคราะห์ วิจัย วิเคราะห์ แนะนำ หรือแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจเป็นการเขียนแสดง ความคิดเห็นอย่างเดี่ยวหรืออาจมีข้อเสนอแนะด้วย ผู้เขียนต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์ ความถูกต้องและความมีเหตุมีผล เช่น การเขียนบทความ การเขียนบทวิจารณ์ การเขียน บทบรรณาธิการในหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

4. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนที่มุ่งให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพมีอารมณ์คล้อยตามต้องใช้ถ้อยคำภาษา บางครั้งต้องใช้ถ้อยคำที่มีความหมายแฝงมีความหมายเชิงสัญลักษณ์หรือมีความหมายเชิงเปรียบเทียบงานเขียนประเภทนี้มักพบในการเขียนประเภทบันเทิงคดี

5. การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ มีวัตถุประสงค์ในการเขียนเพื่อจูงใจ เช่น เขียนคำขวัญ โฆษณาภาษาที่ใช้ต้องสั้น กระชับ รัดกุม

6. การเขียนเพื่อล้อเลียนหรือเสียดสี มีจุดประสงค์ในการเขียนเพื่อตำหนิสิ่งใดสิ่งหนึ่งอาจเป็นบุคคล หรือสถานการณ์ ภาษาที่ใช้ต้องสุภาพ นุ่มนวล อาจแทรกอารมณ์ขันได้

7. การเขียนเพื่อกิจธุระ เป็นการเขียนเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง ภาษาที่ใช้ต้องเหมาะสมกับประเภทของงานเขียน

8. การเขียนเพื่อบอกให้ทราบข้อเท็จจริง เป็นงานเขียนของทางราชการ เป็นส่วนใหญ่ เช่น การเขียนประกาศ คำสั่ง ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ภาษาที่ใช้ต้องเป็นภาษาราชการ

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2554, หน้า 14-15) ได้กล่าวถึง วัตถุประสงค์ของการเขียนจำแนกได้ ดังนี้

1. เพื่อการเล่าเรื่อง เช่น การเล่าประวัติ เล่าประสบการณ์ หรือเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ
2. เพื่ออธิบายคำหรือความ เช่น อธิบายการทำอาหาร อธิบายคำนิยาม อธิบายเรื่องการทำงาน
3. เพื่อโฆษณาจูงใจ เช่น การโฆษณาสินค้า โฆษณาภาพยนตร์
4. เพื่อปลุกใจ เช่น เพลงปลุกใจ บทความปลุกใจให้รักชาติ ปลุกใจให้มีระเบียบวินัย
5. เพื่อแสดงความคิดเห็นหรือแนะนำ เช่น บทความเสนอแนะ บทความแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ การเขียนแนะนำสถานที่ แนะนำเพลง แนะนำหนังสือ แนะนำบุคคล
6. เพื่อสร้างจินตนาการ เช่น การเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย บทร้อยกรอง
7. เพื่อล้อเลียนเสียดสี เช่น บทความล้อเลียนหรือเสียดสีเกี่ยวกับการเมือง เศรษฐกิจ

8. เพื่อประกาศ เช่น ประกาศแจ้งความ ประกาศเชิญชวน

9. เพื่อการวิเคราะห์ เช่น วิเคราะห์ข่าว วิเคราะห์เหตุการณ์ วิเคราะห์สารคดี วิเคราะห์บทความ วิเคราะห์วรรณกรรม

10. เพื่อวิจารณ์ เช่น วิจารณ์หนังสือ วิจารณ์บทความ วิจารณ์สารคดี วิจารณ์ตำรา วิจารณ์ศิลปะ วิจารณ์ภาพยนตร์

11. เพื่อทำข่าว เช่น การเสนอข่าวประเภทต่าง ๆ คือ ข่าวการเมือง ข่าวธุรกิจ ข่าวเศรษฐกิจ

12. เพื่อเขียนเฉพาะกิจ เช่น เขียนจดหมาย เขียนการ์ตูน เขียนฉนวนติลิ่งสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้การเขียนประสบความสำเร็จได้ คือ การกำหนดวัตถุประสงค์ของเรื่องที่จะเขียน เพื่อให้เป็นแนวทางในการกำหนดโครงเรื่องและสามารถสื่อความตรงตามที่ต้องการได้

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2555, หน้า 2-3) ได้กล่าวถึง จุดมุ่งหมายในการเขียนพอจำแนกได้ ดังนี้

1. การเขียนเพื่ออธิบาย คือ การเขียนอธิบายหรือชี้แจงเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่านในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การอธิบายหรือให้ความรู้ทางวิชาการ การอธิบายขั้นตอนการทำงาน การอธิบายขั้นตอนการประดิษฐ์หรือสร้างสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การอธิบายการใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งการเขียนอธิบายนั้น ต้องประกอบด้วยข้อมูลที่ เป็นจริง สื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจได้ชัดเจนแจ่มแจ้ง ไม่คลุมเครือ ตัวอย่างงานเขียนประเภทนี้ เช่น ตำรา คู่มือการใช้อุปกรณ์เอกสารแนะนำต่าง ๆ เป็นต้น

2. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นเป็นการเขียนเพื่อการวิเคราะห์วิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งการเขียนแสดงความคิดเห็นที่ดี จะต้องประกอบด้วยเหตุและผล ไม่ลำเอียงหรือมีอคติส่วนตัว พร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางแก้ไขในประเด็นที่นำมาวิพากษ์วิจารณ์ด้วย ตัวอย่างงานเขียนประเภทนี้ เช่น บทความบทวิจารณ์ บทวิเคราะห์ เป็นต้น

3. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือการนำเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทั้งที่ผู้เขียนประสบกับตนเองหรือกับบุคคลอื่น มาถ่ายทอดให้ผู้อ่านทราบ เช่น การเขียนสารคดี ชีวิตประวัติหรืออัตชีวประวัติ การเขียนสารคดีท่องเที่ยวการเขียนเรียงความ บันทึก ความทรงจำ การเขียนข่าว เป็นต้น

4. การเขียนเพื่อกิจธุระ เป็นการเขียนที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร เพื่อกิจธุระอย่างใดอย่างหนึ่ง ทั้งในภาครัฐหรือเอกชน ซึ่งการเขียนประเภทนี้จะมีรูปแบบ การเขียนที่ชัดเจนใช้ภาษาที่เป็นทางการ เช่น การเขียนจดหมายธุรกิจ ประกาศ หรือแจ้ง ความของทางราชการ สัญญาซื้อขาย เป็นต้น

5. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนที่มีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตามและจินตนาการตามกับผู้เขียนต้องการสื่อไปยังผู้อ่าน ภาษาที่ใช้ในงานเขียนประเภทนี้จึงมีลักษณะประณีตงดงามก่อให้เกิดจินตภาพ ตัวอย่างงานเขียนประเภทนี้ได้แก่การเขียนงานประเภทบันเทิงคดี เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น เป็นต้น

6. การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการเขียนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อโน้มน้าว หรือชักจูงใจผู้อ่านให้เกิดความรู้สึกคล้อยตาม ยอมรับในสิ่งที่ผู้เขียนนำเสนอ ภาษาที่ใช้ จึงมีลักษณะเด่น สะดุดตาผู้อ่าน เล่นคำเล่นสำนวนเพื่อให้ผู้อ่านจดจำง่ายตัวอย่างงานเขียน ประเภทนี้ เช่น การเขียนคำขวัญ การเขียนข้อความโฆษณา เป็นต้น

7. การเขียนเพื่อล้อเลียนเสียดสี เป็นการเขียนที่มีจุดประสงค์ ในการตำหนิเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลหรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง การตำหนินี้ จะมีลักษณะนิมิตนวล บางครั้งอาจแทรกอารมณ์ขันไว้ในงานเขียนด้วย หรือบางครั้ง อาจเขียนเป็นเรื่องสมมุติ เพื่อโยงไปสู่เรื่องราวที่เกิดขึ้นจริง ตัวอย่างงานเขียนประเภทนี้ เช่น การเขียนข้อความในการ์ตูน ล้อการเมือง การเขียนบทความเสียดสีบุคคลในแวดวง บันเทิงหรือการเมือง เป็นต้น

สุวีร์ดี ภูจิราพันธ์ (2555, หน้า 151-152) อธิบายจุดมุ่งหมาย ของการเขียนไว้ ดังนี้

1. เพื่อเล่าเรื่อง เป็นการเขียนเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ผู้อ่านทราบ เช่น เล่าเหตุการณ์ เล่าประสบการณ์หรือเล่าประวัติ ผู้เขียนต้องใช้วิธีการเล่าให้ชวนอ่านและ เห็นภาพจึงจะทำให้ผู้อ่านสนใจมากขึ้น

2. เพื่ออธิบาย เป็นการเขียนอธิบายแจ่มแจ้งข้อเท็จจริง ความรู้ หรืออธิบายวิธีการหลักเกณฑ์และทฤษฎีต่าง ๆ มักปรากฏในงานเขียนประเภทวิชาการ หรือตำรา การเขียนประเภทนี้ต้องใช้ภาษากระชับรัดกุม ลำดับความอย่างมีขั้นตอนจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้น

3. เพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการเขียนเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจหรือคล้อยตาม เช่น การเขียนบทโฆษณาสินค้า บทความโน้มน้าวใจ การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจจะต้องใช้ภาษาให้น่าสนใจมีความสละสลวยคล้องจอง สั้นกะทัดรัดและจดจำง่าย

4. เพื่อปลุกใจ เป็นการเขียนในรูปแบบของการปลุกจิตสำนึกในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเข้มข้น พร้อมเพรียง เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การเขียนเพื่อปลุกใจจะออกมาในรูปแบบของบทความ บทเพลง บทละคร บทร้อยกรอง การเขียนลักษณะนี้จะต้องใช้คำที่มีน้ำหนัก ใช้ประโยคสั้น ๆ อาจมีการเน้นย้ำและยกตัวอย่างประกอบ

5. เพื่อแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยหรือแนะนำ เป็นการเขียนเพื่อแยกแยะให้เข้าใจรายละเอียดหรือแก่นแท้ของเรื่อง การแสดงทรรศนะหรือนำเสนอความคิดใหม่ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งมักเขียนออกมาในรูปแบบของบทความ การเขียนประเภทนี้ผู้เขียนต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงรวมทั้งใช้วิจารณ์ญาณที่ถูกต้องยุติธรรม และการใช้ภาษาที่เรียบง่ายกะทัดรัด

6. เพื่อแสดงจินตนาการ เป็นการเขียนสร้างสรรค์ที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการคล้อยตาม ดังนั้นผู้เขียนจึงควรใช้ภาษาที่สร้างภาพพจน์เพื่อจูงใจ การเขียนเพื่อแสดงจินตนาการมักปรากฏในรูปแบบของบทร้อยกรอง เรื่องสั้น นวนิยายหรือบทละคร

7. เพื่อกิจธุระ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ที่จะกระทำกิจใดกิจหนึ่ง เช่น การเขียนประกาศ การเขียนจดหมายร้องเรียน การเขียนบัตรเชิญ รูปแบบการเขียนและการใช้ภาษาจะแตกต่างกันไปตามโอกาสและประเภทของกิจนั้น ๆ เช่น การเขียนจดหมายราชการต้องใช้รูปแบบที่แน่นอนและใช้ภาษาแบบแผน หรือการเขียนประกาศทั่วไปไม่เน้นรูปแบบ แต่ถ้าเป็นการประกาศอย่างเป็นทางการก็ต้องเขียนให้ถูกต้องตามรูปแบบ เป็นต้น

8. เพื่อล้อเลียนหรือเสียดสี เป็นการเขียนที่ต้องการหยิบยกเอาสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่อาจเป็นส่วนบกพร่องในสังคมมากล่าวตำหนิอย่างนุ่มนวล โดยการแทรกอารมณ์ขันด้วยถ้อยคำภาษาที่เล่นที่จริงไม่รุนแรง ซึ่งแสดงออกได้หลายวิธี เช่น การเขียนล้อเลียนด้วยภาพและข้อความประกอบ หรืออาจจะเขียนเป็นข้อเขียนสั้น ๆ หรือเรื่องราวสั้น ๆ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของการเขียนเป็นการเขียนเพื่อเล่าเรื่อง อธิบาย แสดงความคิดเห็น โน้มน้าวใจและเพื่อสร้างจินตนาการของผู้เขียนเพื่อถ่ายทอดไปยังผู้อ่าน

4. องค์ประกอบของการเขียน

ในการเขียนที่จะทำให้งานสมบูรณ์นั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบในการเขียนจากการศึกษา มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนไว้ ดังนี้

ปิยะนุช ยืนสุข (2552, หน้า 13) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนไว้ว่า องค์ประกอบของการเขียนที่สำคัญ มีดังนี้

1. ผู้เขียน
2. เนื้อหาที่เขียน
3. ผู้อ่าน
4. สื่อ

ซึ่งผู้เขียนจะใช้ภาษาที่ต้องการสื่อสารให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ ความหมายของเนื้อหา โดยการเรียบเรียงให้เป็นข้อความที่มีความชัดเจน ซึ่งอยู่ในแบบที่กำหนดหรือตามความนิยมที่ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค และสื่อความคิดของผู้เขียนที่ต้องการให้ผู้อ่านได้รับทราบ

ปรีศณี สีลา (2556, หน้า 28) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนไว้ว่าการเขียนจะต้องมีองค์ประกอบหลาย ๆ ประการ ดังนี้ เนื้อหา ภาษา รูปแบบการเขียน และการเขียนจะต้องมีความชัดเจนและเรียบง่าย การใช้ถ้อยคำจะต้องเป็นไปอย่างไพเราะ สละสลวย และมีความกระชับในการเขียน มีความสัมพันธ์เรียงไปตามลำดับอย่างต่อเนื่อง และตรงตามจุดมุ่งหมาย ทำให้ผู้อ่านมีความรู้ ความเข้าใจมองเห็นภาพได้ และผู้เขียนควรคำนึงถึงองค์ประกอบดังกล่าว เพราะจะทำให้ผลงานของผู้เขียนเป็นงานเขียนที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

นฤมล ฉะบับแหลม (2557, หน้า 24) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบของการเขียนมี 4 ประการ ที่ครูต้องยึดหลักและคำนึงถึงเสมอก่อนที่จะวางแผนทางในการสอนเขียนและนอกเหนือจากนี้ยังมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเพื่อพัฒนาการเขียนให้กับเด็กอีก ก็คือปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับด้านร่างกายของเด็ก เช่น อวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการเขียน ได้แก่ กล้ามเนื้อมือ ประสาทตา ความสัมพันธ์ระหว่างตา กับความสนใจ ความสามารถ

ในการเชื่อมโยงความคิด และสัญลักษณ์ให้สัมพันธ์กับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก เช่น สภาพครอบครัว โรงเรียน ซึ่งประกอบไปด้วยครูที่เป็นต้นแบบในการเขียน หรือเทคนิควิธีการสอนเขียน เป็นต้น

สิริกร ภูผา (2557, หน้า 17) กล่าวว่า องค์ประกอบสำคัญของการเขียนต้องประกอบด้วย เนื้อหา รูปแบบของการเขียน ไวยากรณ์ของภาษาที่ถูกต้อง การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนในการเขียน และการเลือกใช้ สัญลักษณ์หรือเครื่องหมายต่าง ๆ

วงศ์เดือน คุณพิภาค (2561, หน้า 80) กล่าวว่า องค์ประกอบของการเขียนประกอบด้วย

1. ผู้เขียน (ผู้ส่ง สาร)
2. ภาษา (สาร)
3. เครื่องมือทำให้เกิดสาร (เช่น อักษร ดินสอ สมุด ฯลฯ)
4. ผู้อ่าน (ผู้รับสาร)

นอกจากนี้ผู้เขียนควรมีการเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ เลือกเนื้อหาและรูปแบบตามความสนใจและความต้องการของผู้อ่าน

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเขียน ประกอบด้วย ผู้เขียน คือ ผู้ที่จะถ่ายทอดเนื้อหาสาระเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังผู้รับสาร สารหรือภาษา คือ เนื้อหาสาระที่ผู้เขียนเขียนลงในสารเพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบ เครื่องมือที่ใช้ในการส่งสาร คือ อุปกรณ์ที่ใช้ในการเขียน และผู้รับสาร คือผู้อ่านสารที่ผู้ส่งสารเขียนถ่ายทอดโดยใช้สารเป็นตัวกลางในการสื่อสาร

5. ความสามารถในการเขียน

ความสามารถในการเขียน เป็นทักษะอย่างหนึ่งที่ผู้เขียนถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกของตนเองผ่านภาษาหรือตัวอักษร เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

อภิชาติ คำบุญเรือง (2552, หน้า 10) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียน คือ การที่ผู้เขียนสามารถใช้กระบวนการทางความคิดที่เชื่อมโยงกับความรู้ทางภาษาในการเขียนและเรียงลำดับประโยคได้ถูกหลักไวยากรณ์อย่างสมเหตุสมผลและสื่อความหมายได้ตามวัตถุประสงค์ของงานเขียนประเภทต่าง ๆ

บรรลุ แตนดงยั้ง (2555, หน้า 38) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียน คือ กระบวนการถ่ายทอดความคิด โดยผู้เขียนใช้ภาษาหรือตัวอักษรเพื่อสื่อสารและถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดให้ผู้อ่านเข้าใจ ซึ่งผู้เขียนต้องพิจารณาเนื้อหา รูปแบบ สีสภาษา และวัตถุประสงค์ของการเขียน ผู้เขียนต้องมีความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ ผู้เขียนต้องใช้ความสามารถในการเลือกสรรคำศัพท์ที่เหมาะสม เรียบเรียงเป็นประโยคเพื่อบอกเล่า เหตุการณ์ ประสบการณ์ และความคิดของตนเองได้อย่างถูกต้อง

จารุณี ปิตร (2558, หน้า 23) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถในการเรียบเรียงความคิดที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อสื่อข้อความจากผู้เขียนไปยังผู้อ่าน โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษา การเลือกใช้ถ้อยคำ การจัดลำดับ

White (1980, p. 6) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถในการเรียงประโยคให้เชื่อมอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ สมเหตุสมผล เขียนได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียนและการเขียนต้องชัดเจนเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้

Lodo (1984, p. 248) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถที่จะใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมายและสามารถเรียบเรียงโครงสร้างจากการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียน

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียน เป็นกระบวนการทางความคิดที่สามารถเชื่อมโยงความรู้ทางภาษาของผู้เขียนไปยังผู้อ่านโดยผ่านลายลักษณ์อักษรที่ผู้เขียนจะต้องมีทักษะการเขียนของตนเองเพื่อถ่ายทอดไปยังผู้รับสารตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในการสื่อสารของตนเอง ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำมาใช้เป็นแนวทางในการวิจัย คือ ให้นักเรียนถ่ายทอดการเขียน โดยเขียนสะกดคำให้ถูกต้องตามหลักของภาษา คือ พยัญชนะ สระ ตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราของแต่ละมาตราหลังจากจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแล้ว ว่านักเรียนสามารถเขียนสื่อสารได้ถูกต้องชัดเจนเพียงใด เพื่อจะได้นำไปใช้ได้ถูกต้องมากขึ้น

6. ลักษณะการเขียนที่ดี

ลักษณะของการเขียนที่ดี มีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

อดุล จันทรศักดิ์ (2550, หน้า 100-106) กล่าวถึง หลักการเขียนหนังสือที่ดี ว่าการเขียนหนังสือเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการปฏิบัติงานไม่ว่าในภาครัฐ หรือ ภาคเอกชน ทั้งนี้เพราะ การเขียนหนังสือเป็นช่องทางการสื่อสารหนึ่งที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร

จากผู้ส่งสารถึงผู้รับสาร มีจุดประสงค์เพื่อให้เข้าใจได้ถูกต้องตรงกันในบางครั้งการสื่อสารด้วยหนังสือประสบปัญหาต่าง ๆ เช่น ผู้เขียนเขียนรวน ไม่ชัดเจน ผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจได้อย่างชัดเจน ดังนั้น การเขียนหนังสือโดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือราชการ และหนังสือโต้ตอบของหน่วยงานต่าง ๆ ผู้เขียนควรมีความรู้ทางทฤษฎี และปฏิบัติจนเกิดความชำนาญ จึงจะสามารถเขียนหนังสือได้ดี ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

1. Correct คือ ความถูกต้อง แบ่งเป็น ความถูกต้องในรูปแบบ ได้แก่ รูปแบบตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณ ความถูกต้องในเนื้อหา หมายถึง ข้อมูลที่ใช้ประกอบการเขียนควรเป็นข้อมูลที่สืบค้นจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความถูกต้อง และความน่าเชื่อถือ ความถูกต้องในหลักภาษา หมายถึง เขียนหนังสือให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ประโยคควรประกอบด้วยประธาน กิริยา และกรรม นอกจากนี้ การเขียนหนังสือไม่ควรใช้ภาษาพูดหรือภาษาทั่วไป ควรใช้ภาษาเขียน หรือภาษาราชการ

2. Clear คือ ความชัดเจน หมายถึง ผู้อ่านอ่านแล้วเข้าใจง่าย ไม่มีข้อสงสัย ไม่ต้องตีความนอกจากนี้ ควรมีความกระชับ หมายถึง เขียนหนังสือแบบมีย่อหน้า กล่าวคือ ข้อความภายในย่อหน้าแต่ละย่อหน้ามีความยาวได้ตั้งแต่แปดบรรทัด สิบบรรทัด หรือสิบสองบรรทัด เนื้อหาใน แต่ละย่อหน้าควรเป็นเรื่องเดียวกันหรือประเด็นเดียวกัน หากหมดเรื่องหรือประเด็นนั้นแล้ว ควรขึ้นย่อหน้าใหม่ หากเรื่องนั้นมีความซับซ้อนไม่สามารถเขียนจบเรื่องได้ภายในย่อหน้าเดียวสามารถขึ้นย่อหน้าใหม่ได้ ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เกิดย่อหน้าที่ยาวเกินไปในการเขียน

3. Comfirm คือ การยืนยันได้ในสิ่งที่เขียน การเขียนหนังสือควรมีความถูกต้อง ความชัดเจนแล้ว ควรมีความรัดกุม กล่าวคือ อ่านแล้วไม่ต้องตีความ เขียนให้เข้าใจด้วยความเรียบง่าย ไม่มีแง่มุมให้พิจารณาเป็นอย่างอื่น ข้อมูลที่ใช้เขียนควรเป็นข้อเท็จจริงที่สามารถยืนยันได้ หรือเป็นการอ้างอิงกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ และมติต่าง ๆ

4. Concise คือ ความสั้น กระชับ กะทัดรัดได้ใจความ ไม่ใช้ถ้อยคำฟุ่มเฟือย ไม่รวน ไม่ซ้ำซาก ควรเขียนในลักษณะสรุปความ คือ นำเสนอส่วนข้อมูลที่เป็นสาระสำคัญ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้

5. Convince คือ การโน้มน้าว เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการเขียนหนังสือเพื่อขอความอนุเคราะห์ ขอความร่วมมือ ขอความช่วยเหลือ การเขียนหนังสือเพื่อโน้มน้าวควรใช้ภาษาที่ดี สุภาพ และเขียนด้วยความรู้สึกที่ดั่งใจอย่างแท้จริง

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2554, หน้า 15-16) กล่าวถึง หลักการเขียนที่ดี มีดังนี้

1. มีความชัดเจน ผู้เขียนจะต้องใช้คำที่มีความหมายชัดเจน ใช้ประโยค ไม่คลุมเครือหรือกำกวม ผู้เขียนต้องคำนึงเสมอว่า การที่จะทำให้ผู้อื่นเข้าใจเรื่องตรงกับ ผู้เขียนนั้น ขึ้นอยู่ที่การใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้ถ้อยคำสำนวน

2. มีความถูกต้อง ผู้เขียนต้องคำนึงถึงระเบียบของการใช้ภาษาและ เขียนให้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ

3. มีความกระชับ ผู้เขียนต้องรู้จักเลือกสรรถ้อยคำมาใช้ รู้จักใช้ สำนวนโวหารภาพพจน์ คำอุปมาอุปไมย สุภาษิต คำพังเพย รู้จักการรวมประโยคให้ ข้อความชัดเจนและมีน้ำหนักเพื่อให้ประโยคมีความกระชับ

4. มีความเรียบง่ายในการใช้ภาษา ผู้เขียนต้องรู้จักการใช้คำธรรมดา ที่เข้าใจง่าย ไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย ไม่ใช้คำปฏิเสธซ้อนปฏิเสธ เพราะสิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่าย

5. มีความรับผิดชอบในความถูกต้องของเนื้อหา ผู้เขียนต้องแสดง ความคิดเห็นอย่างมีเหตุมีผล พินิจพิจารณาปัญหาด้วยความละเอียดถี่ถ้วน ลึกซึ้ง มุ่งจะให้เกิดความรู้และทัศนคติที่ดีอันเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน

6. มีความประทับใจ การใช้ถ้อยคำสำนวนที่มีความหมายลึกซึ้งกินใจ ทำให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจ ซึ่งเป็นผลอันเกิดจากการใช้คำที่ไพเราะ การเรียงลำดับคำ ในประโยค การใช้คำที่ทำให้เกิดภาพพจน์ เกิดอารมณ์ความรู้สึกที่ประทับใจ และชวนให้ ติดตามอ่าน

7. มีความไพเราะในการใช้ภาษา ผู้เขียนควรใช้ภาษาสุภาพ มีความประณีตในการใช้ภาษา ตลอดจนมีความประณีตในการเสนอเนื้อหา อ่านแล้ว ไม่สะดุดหรือขัดหู

สมบัติ ศิริจันดา (2554, หน้า 95-96) กล่าวว่า งานเขียนที่ดีควร พิจารณาจากลักษณะสำคัญ 3 ประการ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ท่วงทำนองการเขียน หมายถึง ลักษณะลีลาเฉพาะตัว ในการสร้างสรรค์งานเขียนของผู้เขียนให้มีความแปลกใหม่ และน่าสนใจ ซึ่งท่วงทำนอง การเขียนที่ดีนั้นต้องประกอบด้วยความคิดดี มีความแปลกใหม่และเนื้อหาเหมาะสม กับรูปแบบของการเขียน

2. องค์ประกอบของเนื้อหา กล่าวคือ เนื้อหาของงานเขียน มักประกอบไปด้วยย่อหน้าหลาย ๆ ย่อหน้า ซึ่งย่อหน้าที่ดีควรมี 3 ลักษณะ ได้แก่ มีเอกภาพ มีสัมพันธภาพ และมีสารัตถภาพ

3. การใช้ภาษา ภาษาคือเครื่องมือที่ผู้เขียนใช้ถ่ายทอดเนื้อหา อันได้แก่ ถ้อยคำ สำนวนโวหาร เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ ซึ่งผู้เขียนต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับเพศ วัย การศึกษา ตลอดจนความสนใจของผู้อ่าน ซึ่งองค์ประกอบของการใช้ภาษาได้แก่ สุกภาพ-เหมาะสม กระชับ-รัดกุม ถูกต้อง-ชัดเจน และสละสลวย-เร้าอารมณ์ โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล (2555, หน้า 79-80) กล่าวว่า งานเขียนที่ดีนั้น นอกจากศิลปะการใช้ภาษาแล้วยังต้องคำนึงถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ดังนี้

1. มีความคิดสร้างสรรค์ งานเขียนที่ควรสะท้อนความคิดสร้างสรรค์ที่ดีและมีประโยชน์ ไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องหรือรูปแบบที่แปลกใหม่เสมอไป แต่จะต้องสื่อสารที่เป็นไปในทางบวกมากกว่ามุ่งยุยงส่งเสริมในทางที่ไม่ดีแก่ผู้อ่าน

2. มีความชัดเจน งานเขียนที่จะสื่อสารได้ตรงกันระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ควรจะต้องมีความชัดเจนทั้งเรื่องการใช้คำให้ถูกต้องตรงความหมาย และการใช้ภาษาที่ไม่กำกวมหรือชวนให้ตีความได้หลายประเด็น

3. มีเอกภาพ การเขียนที่ต้องคำนึงถึงเอกภาพ หมายถึง ความเป็นหนึ่งเดียวของเนื้อหาภายในเรื่องไม่ว่าจะเป็นเอกภาพในย่อหน้าหรือเอกภาพของภาพรวมของเนื้อเรื่อง ผู้เขียนที่ดีต้องไม่หยิบเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเนื้อหามาปะปนในงานเขียนจนทำให้ผู้อ่านสับสน

4. มีสัมพันธภาพ หากเนื้อเรื่องที่เราเขียนมีความยาวหลายย่อหน้า จำเป็นต้องเชื่อมความแต่ละย่อหน้าให้สัมพันธ์ต่อเนื่องกัน ระมัดระวังอย่าให้เนื้อหาสลับไปมาอันจะทำให้เข้าใจยาก หากจะให้งานเขียนประณีตก็ควรรู้หลักการโครงเรื่องให้ดียิ่ง

5. มีสารัตถภาพ การเขียนที่มีการเน้นส่วนสำคัญของเนื้อหา หรือเรียกว่ามีสารัตถภาพนั้นสามารถกระทำได้โดยการหาข้อความที่เหมาะสมมาสนับสนุนความคิดสำคัญเป็นการช่วยเพิ่มน้ำหนักให้อ่านคล้อยตามมากยิ่งขึ้น หรืออาจใช้วิธีเน้นย้ำประเด็นหลักในตอนท้ายเรื่องเป็นการสรุปก็ได้

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ลักษณะของงานเขียนที่ดี คือ ต้องมีความชัดเจน มีการเรียงลำดับเนื้อหา มีความกระชับ และความถูกต้อง มีการเลือกใช้ภาษาและเลือกใช้คำ ประโยคให้เหมาะสมกับเนื้อหา อีกทั้งต้องมีความรับผิดชอบต่อเนื้อหาการเขียนของผู้เขียนด้วย

7. การเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำ เป็นการนำ พยัญชนะ สระ ตัวสะกด มาประสมเป็นคำ เพื่อให้เกิดเป็นเสียงอ่านที่มีความหมายและสื่อความได้ตรงตามหลักเกณฑ์พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

กมล ชุกสิน (2550, หน้า 19) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง การที่ผู้เรียนรู้หลักเกณฑ์ในการเรียงลำดับตัวอักษร หรือเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ พยัญชนะตัวสะกด และตัวการันต์ให้ถูกต้องตามหลักภาษา และถูกต้องตามหลักพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน เพื่อจะได้อ่านออกเสียงได้ชัดเจน เขียนได้ถูกต้อง และมีความหมาย สามารถสื่อสารกันได้อย่างเข้าใจในสังคมของผู้ใช้ภาษาเหล่านั้น

สุธา ขวัญพุด (2550, หน้า 13) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำตามหลักเกณฑ์ได้อย่างถูกต้อง โดยเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด และตัวการันต์ตามลำดับเพื่อให้สามารถออกเสียงได้ชัดเจนและสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง

วรารัตน์ ปฏิเวศ (2551, หน้า 12) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถในการเขียนเรียงตัวอักษร โดยเรียงพยัญชนะ สระ และสะกดการันต์ได้ถูกต้อง ตามหลักภาษาให้ได้ความหมายที่ต้องการ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสารและตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

สุนันทา สายแหว (2552, หน้า 44) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำ เป็นวิธีการเขียนคำโดยลำดับพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ไว้ด้วยกันให้เป็นคำที่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้และมีความหมายตรงกับพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 ซึ่งเป็นฉบับที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขจากฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 และการที่นักเรียนจะเขียนสะกดคำได้ถูกต้องนั้น นักเรียนจะต้องเรียนรู้คำนั้นมาก่อนโดยการอ่านออกเสียงได้ถูกต้องและรู้ความหมายของคำนั้น ๆ ด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด ให้ถูกต้องและมีความหมายของคำตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน และสามารถสื่อสารไปยังผู้รับสารได้

8. ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำนับว่ามีความสำคัญยิ่งในการสื่อสารไปยังผู้รับสารให้เข้าใจในความหมายของคำได้อย่างถูกต้องและชัดเจน ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในการเขียนสะกดคำที่ดีและหมั่นตรวจสอบความถูกต้องเสมอในการถ่ายทอดไปยังผู้อ่าน ซึ่งนักการศึกษาได้ให้ความสำคัญของการเขียนสะกดคำไว้ ดังต่อไปนี้

ธนิดา เรืองวิเศษ (2550, หน้า 16) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ภาษาทุกภาษาและทุกสาขาวิชา เป็นสื่อความหมายที่ถูกต้องและยังช่วยให้เกิดผลดีต่อผู้เขียน ทำให้เกิดความมั่นใจในตนเอง สามารถติดต่อสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตรงกัน

ภาวนา ดาวเรือง (2550, หน้า 60) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำมีความสำคัญและเป็นทักษะการเขียนที่ควรต้องฝึกฝน ศึกษาให้รอบคอบก่อนเขียน เพราะถ้าหากเขียนสะกดคำผิดความหมายในการสื่อสารจะผิดไปด้วยเนื่องจากการเขียนสะกดคำ เป็นปัจจัยส่วนหนึ่งของการเขียน เพราะถ้าการเขียนสะกดคำผิดงานเขียนจะด้อยคุณค่าลง

สมลักษณ์ สุวรรณวงศ์ (2550, หน้า 28) กล่าวว่า การสะกดคำเป็นการเขียนคำเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ให้เป็นคำที่ถูกต้องตามหลักพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 เพื่อให้ผู้เรียนออกเสียงและนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

มณฑาทิพย์ อัดปัญญา (2552, หน้า 9) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานการเขียนของทุกรูปแบบ การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญมากและมีคุณค่ามากที่สุด เพราะสามารถสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันได้อย่างชัดเจนและถูกต้อง ช่วยอนุรักษ์ภาษาของชาติและเป็นประโยชน์ต่อผู้เขียน

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ความสำคัญของการเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานที่ใช้ในการสื่อสารไปยังผู้อ่านที่ต้องตรวจสอบตัวสะกดว่าผิดหรือถูก เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจในความหมายของคำได้อย่างถูกต้อง และชัดเจน เพราะการเขียนสะกดคำนั้นเป็นเครื่องบ่งชี้ได้ว่าผู้นั้นให้ความสนใจและสำคัญต่อการเขียนมากน้อยเพียงใด

9. ปัญหาและสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด

สาเหตุที่นักเรียนเขียนสะกดคำผิด เนื่องจากหลายสาเหตุ ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

ชนากานต์ ประเสริฐ. (2550, หน้า 1) กล่าวว่า การที่นักเรียนเขียนภาษาไทยไม่ถูกต้องอาจเป็นเพราะว่า นักเรียนส่วนมากยังไม่เข้าใจความแตกต่างระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียน จึงนำภาษาพูดซึ่งเป็นภาษาท้องถิ่นอีสาน(ลาว) มาใช้ในการเขียน และการขาดทักษะพื้นฐานทางภาษาอันได้แก่ การเขียนคำในมาตราตัวสะกดต่าง ๆ ซึ่งกลุ่มคำเหล่านี้มีหลักเกณฑ์ทางภาษาที่ค่อนข้างยากนักเรียนอาจเกิดความสับสนทำให้เขียนผิดอยู่เสมอ ส่วนในด้านการสอนพบว่า ผู้สอนไม่ปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและความต้องการของนักเรียน ใช้วิธีบรรยาย สาคิต เน้นเนื้อหา ความจำ รวบรวมกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนหาคำตอบ ไม่ใช่ใช้กลวิธีที่หลากหลายในการจัดการเรียนรู้ นักเรียนจึงเบื่อหน่าย และไม่สนใจการเรียน ทำให้ขาดความรู้ ความเข้าใจในหลักเกณฑ์การเขียนภาษาไทย จึงทำให้เกิดปัญหาการเขียนภาษาไทยที่ไม่ถูกต้องขาดความแม่นยำในหลักเกณฑ์ทางภาษา ซึ่งหากไม่ดำเนินการแก้ไขในระดับพื้นฐานจะเป็นปัญหาต่อเนื่องเรื้อรังในระดับชั้นเรียนที่สูงขึ้น

กิตติยาพร เนื้ออ่อน (2551, หน้า 45) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำผิด สาเหตุมาจากนักเรียนอ่านออกเสียงเพี้ยน อ่านตกลั่น อ่านไม่เว้นวรรค สะกดการันต์ผิด วางสระ วรรณยุกต์ไม่ถูกที่ไม่ทราบความหมายของคำใช้แนวเทียบผิด อิทธิพลภาษาถิ่น ทั้งนี้เนื่องมาจากนักเรียนมีพื้นฐานไม่แม่นยำ ขาดการสังเกต ขาดความเอาใจใส่ ขาดหลักการที่ถูกต้องและขาดการฝึกฝน นอกจากนี้ยังมีสาเหตุมาจาก วิธีการสอนของครู ดังนั้น ครูผู้สอนเป็นบุคคลที่จะกระตุ้นให้นักเรียนเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง โดยใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการเขียนได้ดียิ่งขึ้น

พิสมัย ลาภมาก (2553, หน้า 42) กล่าวว่า ปัญหาที่สำคัญของการเขียนสะกดคำผิดขึ้นอยู่กับครูผู้สอน ตัวนักเรียนเองและวิธีการสอนของครู ดังนั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องจึงควรตระหนักถึงปัญหาเหล่านี้เป็นสำคัญ นอกจากนี้มีสาเหตุมาจากสิ่งแวดล้อมภายนอก เช่น การโฆษณาสินค้า ป้ายโฆษณาต่าง ๆ และสื่อมวลชน

ประนอม แดงงาม (2554, หน้า 41) กล่าวว่า ปัญหาและสาเหตุของการเขียนสะกดคำมีสาเหตุมาจาก

1. นักเรียนขาดพื้นฐานประสบการณ์ทางภาษา
2. ขาดการสังเกต
3. ขาดความเอาใจใส่
4. ขาดการฝึกฝน

นอกจากนี้ อาจเนื่องมาจากครูผู้สอนออกเสียงไม่ชัดเจนและไม่เห็นถึงความสำคัญของการเขียน จึงทำให้เกิดปัญหาของการเขียนสะกดคำมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ซึ่งเป็นที่ยุ่งยากซับซ้อน ทำให้ผู้เรียนเข้าใจยากและทำให้ผู้เรียนมีปัญหาในด้านการเขียน ด้วยสาเหตุนี้จึงทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนต่ำลง

ประยูร ทรงศิลป์ (2554, หน้า 185-190) ได้กล่าวถึง สาเหตุที่เขียนหนังสือผิดมีสาเหตุหลายประการ ดังนี้

1. เขียนผิดเพราะไม่ทราบที่มาของคำ

คำที่ใช้ในภาษาไทยไม่ว่าจะเป็นคำไทยแท้หรือคำที่ยืมมาจากภาษาอื่นโดยเฉพาะมาจากภาษาบาลีสันสกฤตและภาษาเขมร หากไม่ทราบที่มาของคำหรือรูปศัพท์เดิมและความหมายของคำแล้วอาจทำให้เขียนคำเหล่านั้นผิดได้ เช่น

บิณฑบาต หมายถึง การที่พระภิกษุรับก้อนข้าวที่ตกหล่นแล้ว เนื่องจากตามลัทธิทางพุทธศาสนา พระภิกษุสงฆ์จะรับสิ่งของที่ยังมีผู้ห่วงใยหรือเสียชีวิตอยู่มาบริโภคไม่ได้ จะต้องรับสิ่งของที่ผู้คนทิ้งแล้ว มาจาก บิณฑุ แปลว่า ก้อนข้าว และปาต แปลว่า ตก หล่น ไม่เขียน บิณฑบาตร เพราะ บาตร แปลว่า ภาชนะสำหรับภิกษุสามเณรใช้รับอาหารบิณฑบาตร

ทะเลสาบ หมายถึง ห้วงน้ำใหญ่คล้ายบึงแต่ใหญ่กว่า มาจากสาบ แปลว่า จืด ไม่เขียน ทะเลสาป เพราะ สาป แปลว่า คำแช่งให้เป็นไปต่าง ๆ ของผู้มีฤทธิ์

ปราณี หมายถึง เห็นด้วยด้วยความสงสาร มาจาก ปราณี ไม่เขียนปราณี เพราะ ปราณ แปลว่า ลมหายใจ

ไตรยางศ์ หมายถึง อักษรสามหมู่ มาจาก ตริ แปลว่า สาม และอัส แปลว่า ส่วน ไม่เขียน ไตรยางค์

ทดรองจ่าย หมายถึง ออกเงินหรือทรัพย์สินไปก่อน ไม่เขียน
 ทดรองจ่ายเพราะ ทดลอง แปลว่า ลองทำ ทดสอบข้อสมมุติฐาน ฯลฯ

2. เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด

คำบางคำผู้เขียนไม่แน่ใจว่าเขียนอย่างไรก็มักจะนำคำ ๆ นั้น
 ไปเทียบกับคำอื่นซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกันซึ่งไม่สามารถทำได้ เพราะคำมีลักษณะและ
 ที่มาแตกต่างกัน คำที่มักเขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบกับคำอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน เช่น

แกงบวด มักจะเขียนเป็น แกงบวช เพราะเทียบกับ บวช
 ตานขโมย มักจะเขียนเป็น ตาลขโมย เพราะเทียบกับ ตาล
 จำนวน มักจะเขียนเป็น จำนวนค์ เพราะเทียบกับ องค์
 สิงโต มักจะเขียนเป็น สิงห์โต เพราะเทียบกับ สิงห์
 ปักฉิน มักจะเขียนเป็น ปักฉิน เพราะเทียบกับ ทักฉิน

3. เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด

คำในภาษาพูดเป็นจำนวนมากออกเสียงไม่ตรงกับรูปที่เขียน ดังนั้น
 เมื่อเวลาเขียนคำเหล่านั้นจึงเขียนตามเสียงที่พูด เช่น

ปรักหักพัง	มักจะเขียนเป็น	สลักหักพัง
ประณีต	มักจะเขียนเป็น	ปราณีต
ชักเย่อ	มักจะเขียนเป็น	ชักกะเย่อ
อะไหล่	มักจะเขียนเป็น	อาหลั้ย
หยากไย่	มักจะเขียนเป็น	หยักไย่
เครื่องราง	มักจะเขียนเป็น	เครื่องลง ฯลฯ

4. เขียนผิดเพราะได้รับประสบการณ์ผิด

ปัจจุบันสื่อต่าง ๆ เช่น ป้ายห้างร้าน ป้ายโฆษณา ป้ายประกาศ
 แผ่นปลิว สื่อสิ่งพิมพ์ ฯลฯ มักจะเขียนผิดอยู่เสมอ ๆ การพบเห็นคำเขียนผิดอยู่บ่อย ๆ
 จนเกิดความเคยชินทำให้จดจำคำผิดเหล่านั้นไปใช้ได้ เช่น

ซ่าหริ่ม	มักจะเขียนเป็น	สลิม
ราคาเยา	มักจะเขียนเป็น	ราคาเยาว์
เครื่องสำอาง	มักจะเขียนเป็น	เครื่องสำอางค์
ธุรกิจ	มักจะเขียนเป็น	ตุระกิจ

5. เขียนผิดเพราะภาษาไทยมีคำพ้องเสียงมาก

คำที่ใช้ในภาษาไทยออกเสียงอย่างหนึ่งแต่มีรูปเขียนสะกดการันต์ได้หลายรูปและมีความหมายแตกต่างกันที่เรียกว่า คำพ้องเสียง ดังนั้นถ้าผู้เขียนไม่คุ้นเคยและไม่ทราบความหมายของคำพ้องเสียงนั้น ๆ ก็อาจเขียนผิดได้ เช่น

(คั่น)	คั่น	- แทรกหรือกั้นอยู่ในระหว่าง
	ชั้น	- ชั้นที่ลดหลั่นกันเป็นลำดับ
(ไซ)	ไซ	- เครื่องสานสำหรับดักปลา
	ไทร	- ไม้ยืนต้นชนิดหนึ่ง
(จั่น)	จั่น	- ไม้ยืนต้นชนิดหนึ่งลูกกินได้
	จันทร	- ดวงเดือน
	จันทน์	- ไม้ยืนต้นชนิดหนึ่งเนื้อหอมใช้ทำยา
	จันท์	- คุร่าย หยาบข่า
(อิน-ซี)	อินทรี	- ชื่อนกและปลาน้ำเค็ม
	อินทรีย์	- ร่างกาย
(ลาน)	ลาน	- บริเวณที่ว่าง สนาม
	ลาญ	- แดก หัก ทำลาย ฯลฯ

6. เขียนผิดเพราะผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

คำในภาษาไทยจำนวนมากมีรูปและเสียงวรรณยุกต์ไม่ตรงกัน โดยเฉพาะพยัญชนะที่เป็นอักษรต่ำซึ่งมักจะเขียนผิดโดยเข้าใจว่าเสียงวรรณยุกต์ใดก็ใช้รูปวรรณยุกต์นั้น เช่น

เขี๒๓	มักเขียนเป็น	เขี๒๓
โน้๒๓	มักเขียนเป็น	โน้๒๓
เค้๒๓	มักเขียนเป็น	เค้๒๓
เพี้ย๒๓	มักเขียนเป็น	เพี้ย๒๓
นะ๒๓	มักเขียนเป็น	นะ๒๓

7. เขียนผิดเพราะความเคยชิน

ปัจจุบันภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษเข้ามาปะปนในภาษาไทยเป็นจำนวนมาก คำศัพท์ต่าง ๆ เหล่านั้นได้ถ่ายทอดเป็นภาษาเขียนเป็นระยะเวลาอันนานจนผู้ใช้จดจำได้และเกิดความเคยชิน ต่อมาเมื่อมีการกำหนดหลักเกณฑ์การเขียนคำทับศัพท์ขึ้นทำให้หลายคำซึ่งใช้กันจนเคยชินกลายเป็นศัพท์ที่เขียนผิด เช่น

คลินิก	คำที่ถูกคือ	คลินิก
ลิฟท์	คำที่ถูกคือ	ลิฟต์
ปศุสัตว์	คำที่ถูกคือ	ปิกนิก
ไนท์คลับ	คำที่ถูกคือ	ไนต์คลับ
น็อต	คำที่ถูกคือ	นอต
ปิระมิด	คำที่ถูกคือ	พีระมิด ฯลฯ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด คือ การที่ผู้เขียนไม่สนใจ ละเอียดในการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง โดยเฉพาะการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราส่วนใหญ่แล้วมักจะเขียนผิด และยังมีสาเหตุอีกหลายประการ เช่น การใช้แนวเทียบผิด การประวิสรรชนีย์ การใช้คำควบกล้ำไม่ถูกต้อง การเขียนเป็นภาษาพูด ทำให้การเขียนนั้นไม่น่าเชื่อถือและไม่มีประสิทธิภาพที่ดี

10. หลักการพัฒนาทักษะการเขียน

ในการพัฒนาทักษะการเขียนให้ถูกต้องนั้น ต้องมีการปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2554, หน้า 17-18) ได้กล่าวถึงหลักการพัฒนาทักษะการเขียน ไว้ดังนี้

1. ต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ
2. ต้องใช้เวลาฝึกนานพอควรจึงจะเกิดความชำนาญ
3. ต้องฝึกให้ถูกวิธีและถูกหลักเกณฑ์
4. ต้องสะกดคำให้ถูก เรียบเรียงถ้อยคำให้สื่อความหมายได้ชัดเจน

และรู้จักการแบ่งวรรคตอนให้ถูกต้อง

5. ต้องรู้จักเทคนิคเฉพาะในการเขียนเรื่องประเภทต่าง ๆ เช่น

การเขียนเรียงความ บทความ ทั้งในแง่วัตถุประสงค์และเทคนิคการเขียน

6. รู้จักแสดงออกโดยเขียนเรียบเรียงความรู้และความรู้สึกนึกคิด ออกมาอย่างเป็นระเบียบเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจตรงตามที่ต้องการ

7. การเขียนเป็นการใช้ภาษา ซึ่งต้องอาศัยการสั่งสมความรู้ ความคิด จากการอ่านและการฟัง ถ้าฟังมากอ่านมากจะทำให้ผู้เขียนมีความรู้ เกิดความคิดกว้างไกล สามารถนำไปใช้ในการเขียนให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

8. การเขียนเป็นหลักฐานที่ผู้อื่นสามารถอ่านและนำไปอ้างอิงได้ ดังนั้น จึงควรเขียนด้วยความระมัดระวัง และต้องรู้จักการสรรหาถ้อยคำมาใช้ให้ถูกต้องเหมาะสม

9. งานเขียนจะมีคุณค่าได้ก็ต่อเมื่อ ทำให้ผู้อ่านพัฒนาความรู้ ความคิดและอารมณ์ งานเขียนที่มีคุณค่าประกอบด้วย

9.1 ให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

9.2 ให้ความคิดสร้างสรรค์ที่ดึงดูดแก่ผู้อ่านอย่างมีเหตุมีผล

9.3 ให้ผู้อ่านมีพัฒนาการทางอารมณ์และความรู้สึกไปในทางที่ดี

10. งานเขียนจะต้องคำนึงถึงระดับความรู้ ความคิด และสติปัญญา ของผู้อ่าน จึงควรระมัดระวังเรื่องการใช้ถ้อยคำภาษา การเสนอความรู้ และความคิด ที่ผู้อ่านอาจไม่มีพื้นฐานในเรื่องนั้น ๆ

เชิญพร สีสุดทา (2562, หน้า 31-32) กล่าวว่า เนื่องจากหลักการเขียน เป็นทักษะที่ต้องเอาใจใส่ฝึกฝนอย่างจริงจัง เพื่อให้เกิดความรู้ความชำนาญ และป้องกัน ความผิดพลาด ต้องใช้หลักในการเขียน ดังต่อไปนี้

1. มีความถูกต้อง คือ ข้อมูลถูกต้อง ใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ

2. มีความชัดเจน คือ ใช้คำที่มีความหมายชัดเจน รวมถึงประโยคและถ้อยคำ สำนวน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงตามจุดประสงค์

3. มีความกระชับและเรียบง่าย คือ รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำธรรมดาเข้าใจง่ายไม่ฟุ่มเฟือย เพื่อให้ได้ใจความชัดเจน กระชับ ไม่ทำให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่าย

4. มีความประทับใจ โดยการใช้คำให้เกิดภาพพจน์ อารมณ์ และความรู้สึกประทับใจ มีความหมายลึกซึ้งกินใจ ชวนติดตามให้อ่าน

5. มีความไพเราะทางภาษา คือ ใช้ภาษาสุภาพ มีความประณีต ทั้งสำนวนภาษาและลักษณะเนื้อหา อ่านแล้วไม่รู้สึกรำคาญ

6. มีความรับผิดชอบ คือ ต้องแสดงความคิดเห็นอย่างสมเหตุสมผล มุ่งให้เกิดความรู้และทัศนคติอันเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น นอกจากหลักการเขียนที่จำเป็นต่อการเขียนแล้ว สิ่งที่มีความจำเป็นอีกประการหนึ่งคือกระบวนการคิดกับกระบวนการเขียนที่จะต้องดำเนินควบคู่ไปกับหลักการเขียน เพื่อที่จะทำให้สามารถเขียนได้ดียิ่งขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า หลักการพัฒนาทักษะการเขียน ต้องมีความกระชับ ความถูกต้องในการเขียนสะกดคำ และเทคนิคเฉพาะในการเขียนงานประเภทต่าง ๆ ให้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่เขียน อีกทั้งต้องหมั่นฝึกฝนการเขียนอยู่เสมอ เพื่อให้เกิดความชำนาญมากยิ่งขึ้น

11. หลักการสอนเขียนสะกดคำ

การเขียนมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เมื่อเราเขียนคำแต่ละคำ ลงเป็นลายลักษณ์อักษร เราจะต้องเขียนให้ถูกต้อง ว่าคำแต่ละคำนั้นสะกดอย่างไร เพื่อให้ผู้ที่อ่านได้จดจำและนำคำเหล่านั้นไปใช้ได้อย่างถูกต้อง ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

อรทัย นุตรดิษฐ์ (2550, หน้า 22) กล่าวว่า วิธีการเขียนสะกดคำ มีวิธีการที่ครูสามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียนหลายวิธีด้วยกัน ครูอาจจะเลือกใช้เขียนวิธีใดวิธีหนึ่งหรือใช้วิธีสอนและกิจกรรมหลาย ๆ รูปแบบประกอบกันก็ย่อมทำได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสม ซึ่งครูจะเป็นผู้พิจารณาจุดประสงค์ก็เพื่อให้นักเรียนสนใจ และสนุกสนานไม่เบื่อหน่ายในการเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงขึ้น

วลารัตน์ ปฏิเวศ (2551, หน้า 147) กล่าวถึง ลำดับขั้นการเขียน ของ Fitzgerald ว่านักเรียนต้องรู้ความหมายของคำนั้นเสียก่อน โดยครูเป็นผู้บอก หรือโดยอาศัยพจนานุกรมแล้วให้นักเรียนอภิปรายข้อสำคัญคือคำนั้นจะต้องเป็นคำที่ง่ายนักเรียนอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง ชัดเจน ไม่ซับซ้อนจะช่วยให้นักเรียนรู้จักคำได้แม่นยำทั้งรูปคำและการออกเสียง นักเรียนต้องเห็นรูปคำนั้น ๆ ว่าประกอบด้วยพยัญชนะ สระ อะไรบ้าง ถ้าเป็นคำหลายพยางค์ควรแยกให้นักเรียนดู ต้องให้นักเรียนลองเขียนคำนั้น ๆ ทั้งดูแบบและไม่ดูแบบสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนนำคำไปใช้ ซึ่งอาจใช้ในการเขียนบรรยายเรื่องราวหรือเขียนในกิจกรรมการเรียนที่เหมาะสมกับวัย

ณัฐยานี เซาว์เฉลิมกุล (2554, หน้า 32-34) ได้อธิบายถึงลำดับขั้นของการสอนเขียนโดยวิธีการสอนของ Fernald ว่า การสอนเขียนเป็นการให้นักเรียนเลือกคำที่ต้องการจะเขียนไม่คำนึงถึงความยาวของคำครูผู้สอนเขียนคำนั้น ๆ แล้ว ใช้นิ้วชี้คำและอ่านออกเสียงในแต่ละส่วนของคำ นักเรียนต้องฝึกทำขั้นตอนนี้บ่อย ๆ จนกระทั่งสามารถ

เขียนคำนั้นได้เอง โดยไม่มีต้นแบบ ครูผู้สอนสามารถชี้แนะได้ จากนั้นให้นักเรียนนำคำไป
 แต่งเป็นเรื่องราวด้วยตนเอง พิมพ์เนื้อเรื่อง ที่นักเรียนแต่งขึ้นและให้นักเรียนอ่านให้ครูผู้สอน
 ฟังแล้วนักเรียนจัดเก็บเอกสารไว้ในแฟ้มคำส่วนตัว โดยเรียงคำตามลำดับตัวอักษร
 เพื่อเรียนรู้การจัดเรียงตัวอักษรตามหลักการใช้พจนานุกรมไปด้วยในกรณีของนักเรียน
 ที่ไม่สามารถอ่านได้เลยให้กลับไปใช้วิธีอ่านออกเสียงและใช้นิ้วชี้ตามไปด้วย การสอน
 การอ่านการเขียนโดยวิธีการสอนของ Fernald สรุปเป็นขั้นตอนได้ ดังนี้

1. การสัมผัสด้วยนิ้วมือโดยตรงการชี้คำที่อ่านซึ่งการเรียนรู้จะเกิดขึ้น
 เร็วมากเมื่อนักเรียนใช้นิ้วสัมผัส
2. เขียนคำที่ชี้อ่านได้จากความทรงจำและรู้ความหมายของคำ
3. เขียนคำและเรียนรู้ความหมายคำในเวลาเดียวกัน ไม่ควรให้นักเรียน
 เรียนรู้เพียงเสียงหรือเป็นพยางค์นักเรียนเรียนรู้คำด้วยการดูและชี้นิ้วอ่านไปพร้อม ๆ กัน
4. การใช้คำในประโยค การฝึกใช้คำในประโยคบ่อย ๆ จะทำให้
 นักเรียนคุ้นเคยกับความหมายของคำโดยปกตินักเรียนมีคำศัพท์มากพอที่ใช้ในการพูด
 สามารถอธิบายสิ่งต่าง ๆ ได้เมื่อมีปัญหาหรือข้อจำกัดในการเรียนรู้คำของนักเรียน
 ครูผู้สอนควรเริ่มต้นสอนการอ่านและการเขียนคำที่นักเรียนใช้พูดในชีวิตประจำวัน

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า หลักการสอนเขียนสะกดคำ คือ ครูจะต้อง
 ได้รับความสนใจให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำที่ถูกต้อง เพื่อเป็นแรง
 บันดาลใจให้นักเรียนให้ความสนใจ โดยครูอาจรวบรวมคำที่นักเรียนมักเขียนผิด มาสร้าง
 เป็นสื่อการเรียนการสอนเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญ ทั้งนี้ในการสอนเขียน
 สะกดคำครูจะต้องบอกความหมายของคำ ๆ นั้นด้วยว่ามีความหมายว่าอย่างไร เพราะ
 ความหมายก็เป็นแนวทางหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนเขียนสะกดได้ถูกต้อง เพราะปัจจุบัน
 คำพ้องรูปพ้องเสียงมีมาก เช่น อ่านออกเสียงเหมือนกันแต่เขียนต่างกัน หรือเขียนเหมือนกัน
 แต่อ่านต่างกัน ความหมายก็ต่าง ดังนั้นความหมายของคำจึงเป็นสิ่งที่สำคัญในการเขียน
 ตัวสะกดที่ถูกต้อง

ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

1. ความหมายของตัวสะกด

ตัวสะกด แบ่งออกเป็น 2 ประเภท มีทั้งหมด 8 แม่ คือตัวสะกดที่ตรงตามมาตราได้แก่ มาตราแม่กง กม เกย เกอว และตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา ได้แก่ มาตราแม่ก กบ กด และกน ซึ่งตัวสะกดจะวางอยู่ตำแหน่งท้ายของคำที่ประสมด้วยพยัญชนะ สระ ที่ทำให้เกิดเสียงและมีคความหมายของคำ ซึ่งมีนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

กำชัย ทองหล่อ (2550, หน้า 73) กล่าวว่า วิชา มาตรา คือ แม่บทแจกลูกอักษรตามหมวดคำที่มีตัวสะกด หรือออกเสียงอย่างเดียวกันแบ่งเป็น 8 มาตรา หรือ 8 แม่ คือ

มาตรา ก กา หรือ แม่ ก กา คือพยางค์ที่ไม่มีตัวสะกด

มาตรา กน หรือ แม่กน คือพยางค์ที่มี น สะกด หรือตัวอื่นซึ่งทำหน้าที่เหมือนตัว น สะกด ได้แก่ ตัว น ญ ณ ร ล พ

มาตรา กก หรือ แม่กก คือพยางค์ที่มีตัว ง สะกด หรือนิคหิต ซึ่งทำหน้าที่เหมือนตัว ง สะกด

มาตรา กค หรือ แม่กค คือพยางค์ที่มีตัว ค สะกด หรือตัวอื่นซึ่งทำหน้าที่เหมือนตัว ค สะกด ได้แก่ ก ข ค ฃ

มาตรา กด หรือ แม่กด คือพยางค์ที่มีตัว ด สะกด หรือตัวอื่นซึ่งทำหน้าที่เหมือนตัว ด สะกด ได้แก่ ด จ ฉ ช ซ ฌ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ต ถ ท ธ ศ ษ ส

มาตรา กบ หรือ แม่กบ คือพยางค์ที่มีตัว บ สะกด หรือตัวอื่นซึ่งทำหน้าที่เหมือนตัว บ สะกด ได้แก่ ตัว บ ป พ ฟ ภ

มาตรา กม หรือ แม่กม คือพยางค์ที่มีตัว ม สะกด หรือนิคหิต ซึ่งทำหน้าที่เหมือนตัว ม สะกด

มาตรา เกย หรือ แม่เกย คือพยางค์ที่มีตัว ย สะกด

มาตรา เกอว หรือ แม่เกอว คือพยางค์ที่มี ว สะกด

ราชบัณฑิตยสถาน (2551, หน้า 52-54) กล่าวถึงความหมายของมาตราตัวสะกดว่า เป็นพยัญชนะที่ผสมอยู่ข้างหลังคำหรือพยางค์ในแม่ ก กา ทำให้ แม่ ก กา มีตัวสะกด เช่น มี เมื่อประสมกับ ด กลายเป็น มีด เป็นต้น

มาตรา ก กา หรือแม่ ก กา คือ คำหรือพยางค์ที่ไม่มีตัวสะกด เช่น มา เลือ มือ เลีย ดำ ฯลฯ ส่วนมาตราตัวสะกดมีทั้งหมด 8 แม่ คือ กก กต กบ กม เกย เกอว กง กน แบ่งได้ ดังนี้

1. มาตราตัวสะกดตรงแม่ ใช้ตัวสะกดตัวเดียว มี 4 มาตรา คือ
 - แม่ก ก ใช้ ง สะกด เช่น หาง ปลิง สอง งง แรง ฯลฯ
 - แม่กม ใช้ ม สะกด เช่น ลม ต้ม โสม มุม งอม สนาม ฯลฯ
 - แม่เกย ใช้ ย สะกด เช่น สาย ลอย โปรย เหย บ่อย ฯลฯ
 - แม่เกอว ใช้ ว สะกด เช่น หัว กาว เปี้ยว เปลว ฯลฯ
2. มาตราตัวสะกดไม่ตรงแม่ มีตัวสะกดหลายตัวในมาตราเดียวกัน เพราะออกเสียงเหมือนตัวสะกดเดียวกันมี 4 มาตรา คือ
 - แม่กน ใช้ น ญ ณ ร ล ฬ สะกด เช่น นาน วิญญาณ วานร กาลเวลา พระกาฬ ฯลฯ
 - แม่กก ใช้ ก ข ค ฌ สะกด เช่น ปัก เลข วิหค เมฆ ฯลฯ
 - แม่กต ใช้ ต จ ช ซ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ต ถ ท ฒ ศ ษ ส สะกด เช่น แปร ตรวจ ก๊าซ บงกช กฎหมาย ปราบกฏ อัฐ ครุฑ วัฒนา เปรต โอสถ บาท ไกรธ กระดาษ รส เลิศ ฯลฯ
 - แม่กบ ใช้ บ ป ภ พ ฝ สะกด เช่น กลับ บาป ลาก นพรัตน์ กราฟ ฯลฯ

ประยูร ทรงศิลป์ (2554, หน้า 150-153) ได้ให้ความหมายของตัวสะกดไว้ว่า ตัวสะกด คือ พยัญชนะที่ประกอบอยู่ข้างท้ายสระและมีเสียงประสมเข้ากับสระทำให้มีเสียงหนักขึ้นตามฐานของของพยัญชนะ มาตราตัวสะกดในภาษาไทยมี 8 แม่ ได้แก่ แม่ กก กต กบ กง กน กม เกย เกอว คำที่มีตัวสะกดตรงมาตราส่วนใหญ่เป็นคำไทยแท้ และเนื่องจากไทยยืมคำจากภาษาอื่นเข้ามาใช้ในภาษาด้วยการคงรูปศัพท์เดิมแต่ออกเสียงตามระบบของภาษาไทย จึงทำให้มาตราตัวสะกดแม่ต่าง ๆ เขียนสะกดด้วยพยัญชนะหลายรูปแต่ออกเสียงเหมือนกัน ได้แก่

1. แม่ก ก ใช้ ก ข ค ฌ ออกเสียงเหมือน ก สะกด เช่น
 - ก - จาก (จาก)
 - ผาสุก (ผา-สุก)
 - อเนก (อะ-เหนก)

- ข - เลข (เลข)
 - สุนัข (สุนัข)
 - สุข (สุข)
 ค - พรรค (พรรค)
 - วัณโรค (วัน-นะ-โรค)
 - ลัคนา (ลัก-คะ-นา)
 ข - เมฆ (เมฆ)
 - มัชฌิม (มัค-คะ-วาน)
 - พิษเนศวร (พิท-คะ-เน-สวัน)

2. แม่กต ใช้ จ ช ซ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ด ต ถ ท ฒ ศ ษ ส ออกเสียงเหมือน

ด สะกด เช่น

- จ - อำนาจ (อำ-นาจ)
 - ตรวจ (ตรวจ)
 - สำเร็จ (สำ-เร็จ)
 ช - บงกช (บง-กช)
 - ราช (ราช)
 - คชสาร (คค-ชะ-สวาน)
 ซ - กาช (กาด, กาช)
 - กริช (กริด, กริช)
 - กอช (กอด, กอช)
 ฎ - กฎหมาย (กต-หมาย)
 - มงกุฎ (มง-กุต)
 ฏ - ปราบฏ (ปรา-กต)
 - กบฏ (กะ-บต)
 - นาฏกรรม (นาต-ตะ-กัม)
 ฐ - รัฐบาล (รัต-ทะ-ปาน)
 - ฐิต (ฐิต)
 - ฐิต (ฐิต)

ท	- ครูฑา	(ครุฑ)
ฒ	- วัฒนธรรม	(วัต-ทะ-นะ-ทัม)
	- วุฒิ	(วุต-ที)
	- ัฒจันทร	(ัฒ-ทะ-จัน)
ด	- มด	(มด)
	- ตวัต	(ตะ-หวัต)
	- สะดุด	(สะ-ดุด)
ต	- ปินฆาบาด	(ปิน-ทะ-บาด)
	- สาคิต	(สา-ทิด)
	- มรกด	(มอ-ระ-กต)
ถ	- ถรรถ	(ัฒ)
	- นาถ	(นาต)
	- รถยนต์	(รด-ยน)
ท	- บริสุทธี	(บอ-ริ-สุต)
	- ภัทรบท	(พัต-ทะ-บต)
	- บาทบงสุ	(บาด-ทะ-บง)
ช	- พุช	(ฟุด)
	- ัฒยม	(ัฒ-ทะ-ยม)
	- พิรุช	(พี-รุต)
ศ	- อากาศ	(อา-กาด)
	- พิศวาส	(พิด-สะ-หวาด)
	- ทศพิช	(ทต-สะ-พิด)
ษ	- พิเศษ	(พี-เสต)
	- อธิษฐาน	(อะ-ทิด-ถาน)
	- ดุษฎี	(ดุด-สะ-ดี)
ส	- โสกาส	(โอ-กาด)
	- พิสมัย	(พิด-สะ-หมัย)
	- วัสดุ	(วัต-สะ-ด)

3. แม่กบ ใช้ บ ป พ ฟ ภ ออกเสียงเหมือน บ สะกด เช่น

- บ - กาบ (กาบ)
 - ตะครูป (ตะครูป)
 - พังพาบ (พัง-พาบ)
 ป - รูปพรรณ (รูป-ปะ-พันธ์)
 - นุปลา (นุบ-ผา)
 - นานัปการ (นา-นับ-ปะ-กาน)
 พ - อพยพ (อบ-พะ-ยบ)
 - ภาพยนตร์ (พาบ-พะ-ยณ)
 - พิภพ (พิ-พบ)
 ฟ - ยีราฟ (ยี-ร้าบ, ยี-ร้าฟ)
 - ปรูฟ (ปรูบ, ปรูฟ)
 - กราฟ (กราบ, กราฟ)
 ภ - ปรารภ (ปรา-รบ)
 - ลาก (ลาบ)
 - โลก (โลบ)

4. แม่กน ใช้ ญ ณ น ร ล พ ออกเสียงเหมือน น สะกด เช่น

- ญ - สัญญาณ (สัน-ยาน)
 - กัญชา (กัน-ชา)
 - ขวัญ (ขวัน)
 ณ - บริเวณ (บอ-ริ-เวน)
 - พรรณนา (พันธ์-นะ-นา)
 - คุณวุฒิ (คุณ-นะ-วุฒ-ที)
 น - วัน (วัน)
 - ประชาชน (ประ-ชา-ชน)
 - อินทรา (อิน-ทรา)
 ร - วานร (วา-นอน)
 - จราจร (จะ-รา-จอน)
 - เหตุการณ์ (เหต-กาน)

- ล - บุคคล (บุก-คน)
 - จักรวาล (จัก-กระ-วาน)
 - จลาจล (จะ-ลา-จน)
 ฟ - กาฬ (กาน)
 - ทมิฬ (ทะ-มิน)
 - ปลาหวาฬ (ปลา-วาน)

5. แม่ กง กม เกย เกอว แต่ละแม่ใช้ตัวสะกดเพียงแม่ละ 1 ตัว คือ ง ม ย และ ว ตามลำดับ เช่น

- ง - เกรง ลง โคลง ประคอง
 ม - เตรียม ยิ้ม เปรม อารมณ์
 ย - หลาย เกย สอย ตะกาย
 ว - หิว ลาว แฉวม

วิเชียร เกษประทุม (2557, หน้า 10) กล่าวว่า มาตราตัวสะกด ได้แก่ แม่ ก กา หรือมาตรา ก กา คือ คำที่มีพยัญชนะต้นกับสระโดยไม่มีตัวสะกด เช่น ตะไคร้ ลำไย มะม่วง โหระพา

มาตราตัวสะกดในภาษาไทยมีทั้งหมด 8 แม่ หรือ 8 มาตรา ดังนี้

1. แม่กง หรือมาตรากง คือ คำหรือพยางค์ที่มีตัว ง สะกด เช่น ลิง ร้อง
2. แม่กน หรือมาตรากน คือ คำหรือพยางค์ที่มีตัว ญ ณ น ร ล พ สะกด เช่น สามัญ ปฏิภาณ ฉันท อาหาร กาล ทมิฬ
3. แม่กม หรือมาตรากม คือ คำหรือพยางค์ที่มีตัว ม สะกด เช่น ถาม คุม
4. แม่เกย หรือมาตราเกย คือ คำหรือพยางค์ที่มีตัว ย สะกด เช่น อรอย สวย
5. แม่เกอว หรือมาตราเกอว คือ คำหรือพยางค์ที่มีตัว ว สะกด เช่น แมว เปรี๊ยะว
6. แม่กก หรือมาตรากก คือ คำหรือพยางค์ที่มีตัว ก ข ค ฃ สะกด เช่น ลูก สุข ไรศ เมฆ

7. แม่กด หรือมาตรากด คือ คำหรือพยางค์ที่มีตัว จ ช ฎ ฏ ลู ฅ ฒ ต ต ถ ท ฒ ศ ษ ส สะกด เช่น เท็จ กริช ก๊าซ กฏ ปราบกฎ รั้ว ครูฑ วัฒนา กัด พุด นาด เวท พุฑ ทิศ เศษ รส

8. แม่กบ หรือมาตรากบ คือ คำหรือพยางค์ที่มีตัว บ ป พ ฟ ภ สะกด เช่น รับ บาป ภาพ ยีราฟ ลาก

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ตัวสะกด แบ่งออกเป็น 2 ประเภท 8 มาตรา คือ ตัวสะกดที่ตรงตามมาตรา ได้แก่ มาตราแม่กง มาตราแม่กม มาตราแม่เกยและมาตราแม่เกอว ตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา ได้แก่ มาตราแม่กก มาตราแม่กน มาตราแม่กบ และมาตราแม่กด ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ตัวสะกด ไม่ตรงตามมาตรา แม่กก แม่กด แม่กน และแม่กบ

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

1. ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียน ออกเป็นกลุ่ม โดยลดความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนช่วยเหลือ กันและร่วมมือกันในการทำงานที่ผู้สอนได้จัดกิจกรรมไว้ ดั่งที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

ชนัท ธาตุทอง (2550, หน้า 169) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมและช่วยเหลือในการเรียน โดยแบ่งเป็น กลุ่มเล็ก ๆ ที่มีโครงสร้างกลุ่มที่ชัดเจน มีการทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือ ฟังพาดคำย ซึ่งกันและกัน รับผิดชอบร่วมกัน

นุชลี อุปภัย (2551, หน้า 183) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง วิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนค้นพบความรู้ด้วยตนเองหรือเกิดการเรียนรู้สิ่งที่ซับซ้อนได้ด้วย ตนเองจากการพูดคุยสนทนาปัญหาร่วมกับผู้อื่น

มยุรี เพ็ชรพินิจ (2557, หน้า 39) ได้กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือ คือ รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ฝึกคิด และลงมือปฏิบัติ ร่วมกับ ผู้อื่นในกลุ่มขนาดย่อย ประกอบด้วยผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน กลุ่มละประมาณ 4-6 คน มีการทำงานเป็นทีม ร่วมกันคิด รับผิดชอบทั้งส่วนตนและส่วนรวม เมื่อได้รับความ สำเร็จ ความสำเร็จนั้นจะเป็นของผู้เรียนทุกคนในกลุ่ม

วียดา ยีนสุข (2557, หน้า 27) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มละประมาณ 4-5 คน ผู้เรียนมีความสามารถแตกต่างกัน มีเป้าหมายในการเรียนแบบเดียวกันผู้เรียนเก่ง มีการช่วยเหลือผู้เรียนที่อ่อน ผลสำเร็จของกลุ่มเป็นของทุกคนร่วมกัน นักเรียนมีความรับผิดชอบ ทั้งส่วนตนและส่วนรวม ให้ดีที่สุดเพื่อเป้าหมายร่วมกัน

ทิตนา แชมมณี (2560, หน้า 98) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การจัดการเรียนการสอนโดยจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย โดยมีการละความสามารถของผู้เรียนตามความแตกต่างระหว่างบุคคล ทั้งกลุ่มเก่ง กลาง อ่อน กลุ่มละประมาณ 4-6 คน ให้ความสำคัญในการจัดกิจกรรมในเรื่องของ ความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์ระหว่างเรียนทั้งผู้เรียนกับผู้เรียน บทเรียนกับผู้เรียนและครูกับผู้เรียนเพราะว่าความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนเป็นสิ่งที่สำคัญและมีผลต่อผู้เรียนโดยตรงต่อเพื่อนร่วมชั้นและครู

Johnson and Johnson (1994 อ้างถึงใน ทิตนา แชมมณี, 2560, หน้า 99) กล่าวว่า การจัดการเรียนแบบร่วมมือมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนใน 3 ลักษณะ คือ

1. ลักษณะแข่งขันกันในการเรียน ผู้เรียนแต่ละคนจะพยายามเรียนเพื่อให้ได้ดีกว่าเพื่อนหรือผู้อื่น เพื่อให้ได้ผลคะแนนที่ดีและได้รับการยกย่อง หรือเพื่อให้ตนเองได้รับสิ่งตอบแทนในลักษณะต่าง ๆ
2. ลักษณะต่างคนต่างเรียน คือ ผู้เรียนแต่ละคนต่างก็รับผิดชอบในหน้าที่ของตนเองเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ โดยไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้อื่น
3. ลักษณะร่วมมือกันหรือช่วยกันในการเรียนรู้ คือ ในขณะที่แต่ละคนต่างก็รับผิดชอบในงานการเรียนของตนเองนั้น ก็ต้องช่วยให้สมาชิกคนอื่นเรียนรู้ด้วย จอห์นสัน แอนจอห์นสัน ชี้ให้เห็นว่า ในปัจจุบันนี้การจัดการศึกษาได้มุ่งเน้นที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนแข่งขันกัน อาจทำให้เกิดความเคยชินในการแข่งขันซึ่งผลประโยชน์กันมากกว่าการช่วยกันแก้ปัญหา เพราะฉะนั้น ครูผู้สอนควรให้โอกาสผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้งสามลักษณะแต่เนื่องจากในปัจจุบันนี้สังคมได้มีการแข่งขันแบบรายบุคคลอยู่แล้ว เราจึงควรที่จะส่งเสริมการเรียนรู้ที่เป็นลักษณะร่วมมือกันแก้ปัญหา จะสามารถให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยแบ่งตามเด็กเก่ง ปานกลาง และอ่อน ซึ่งมีความสามารถที่แตกต่างกันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน เพื่อให้เด็ก

เก่งสามารถช่วยเหลือเด็กอ่อนได้ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีปฏิสัมพันธ์กัน และนำสู่จุดหมายเดียวกันเพื่อความสำเร็จของกลุ่ม

2. ความสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ นับว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากในการจัดการเรียนการสอนปัจจุบัน เนื่องจากการเรียนที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมช่วยเหลือกันและกันในการจัดการเรียนการสอน และทำให้ผู้เรียนได้กล้าคิด กล้าแสดงออกในการเรียนรู้ของตนเอง โดยที่ครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงศักยภาพของตนเองได้เต็มที่ และยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่นอีกด้วย ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

เกื้อกุล สุขปิติ (2550, หน้า 50-55) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ตรงที่สอดคล้องสัมพันธ์กับชีวิตจริง มีทักษะการแสวงหาความรู้ การคิดแก้ปัญหา การแสดงออก ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน ได้คิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ วางแผนทำงานอย่างเป็นระบบ มีความรับผิดชอบ ชยัน อดทน และซื่อสัตย์ มีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนด้วยกันและกับครูผู้สอน ปรับปรุงพัฒนาตนเอง ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และมีความสุข การเรียนรู้จากครูซึ่งเน้นเนื้อหาเป็นหลักไม่เพียงพอสำหรับการดำเนินชีวิต การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนได้แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง

ชนันท์ ธาตุทอง (2550, หน้า 167-169) กล่าวถึงการเรียนแบบร่วมมือไว้ว่า ผู้เรียนจะได้รับความรู้จากการปฏิบัติงานกลุ่ม ผู้เรียนจะร่วมมือช่วยเหลือพึ่งพากันและกันในการเรียน มีความสัมพันธ์กันทางบวกที่ทำงานอย่างมีเป้าหมายร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น อธิบายความรู้ให้สมาชิกในกลุ่มฟัง และรับผิดชอบผลงานของกลุ่มร่วมกัน เป็นการพัฒนาทักษะทางวิชาการ และทักษะการอยู่ร่วมในสังคมประชาธิปไตยไปพร้อม ๆ กัน

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ความสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการเรียนรู้ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ เพื่อให้ให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติงานเป็นกลุ่มย่อย ๆ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในเรื่องเดียวกัน ทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ตรงที่สอดคล้องสัมพันธ์กับชีวิตจริง มีทักษะการแสวงหาความรู้ การคิดแก้ปัญหา การแสดงออก ความสำเร็จ มีความคิดสร้างสรรค์ และมีทักษะการอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างมีความสุข

3. องค์ประกอบสำคัญในการจัดการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้

แบบร่วมมือ

องค์ประกอบสำคัญในการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ เป็นแนวทางสำคัญที่จะทำให้การเรียนแบบร่วมมือนั้นประสบผลสำเร็จ ดังที่นักการศึกษากล่าวไว้ ดังนี้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550, หน้า 122) กล่าวถึงองค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบในการให้ผู้เรียนทำงานกลุ่ม ดังข้อต่อไปนี้

1. มีการพึ่งพาอาศัยกัน (Positive Interdependence) หมายถึง สมาชิกในกลุ่มมีเป้าหมายร่วมกัน มีส่วนรับความสำเร็จร่วมกัน ใช้วัสดุอุปกรณ์ร่วมกัน มีบทบาทหน้าที่ทุกคนทั่วกัน ทุกคนมีความรู้สึกว่าจะสำเร็จได้ต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

2. มีปฏิสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดในเชิงสร้างสรรค์ (Face to Face Promotive Interaction) หมายถึง สมาชิกกลุ่มได้ทำกิจกรรมอย่างใกล้ชิด เช่น แลกเปลี่ยนความคิดเห็น อธิบายความรู้แก่กัน ถามคำถาม ตอบคำถามกันและกัน ด้วยความรู้สึกที่ดีต่อกัน

3. มีการตรวจสอบความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual Accountability) เป็นหน้าที่ของผู้สอนที่จะต้องตรวจสอบว่าสมาชิกทุกคนมีความรับผิดชอบต่องานกลุ่มหรือไม่มากนักน้อยเพียงใด เช่น การสุ่มถามสมาชิกในกลุ่ม สังเกตและบันทึกการทำงานกลุ่มให้ผู้เรียนอธิบายสิ่งที่ตนเรียนรู้ให้เพื่อนฟังทดสอบรายบุคคล เป็นต้น

4. มีการฝึกทักษะการช่วยเหลือกันทำงานและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interdependence and Small Groups Skills) ผู้เรียนควรได้ฝึกทักษะที่จะช่วยให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จ เช่น ทักษะการสื่อสาร การยอมรับและช่วยเหลือกัน การวิจารณ์ความคิดเห็น โดยไม่วิจารณ์บุคคล การแก้ปัญหาความขัดแย้ง การให้ความช่วยเหลือ และการเอาใจใส่ต่อทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน การทำความรู้จักและไว้วางใจผู้อื่น เป็นต้น

5. มีการฝึกกระบวนการกลุ่ม (Group Process) สมาชิกต้องรับผิดชอบต่อการทำงานของกลุ่ม ต้องสามารถประเมินการทำงานของกลุ่มได้ว่า ประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด เพราะเหตุใด ต้องแก้ไขปัญหาที่ใด และอย่างไร เพื่อให้การทำงานกลุ่มมีประสิทธิภาพดีกว่าเดิมเป็นการฝึกกระบวนการกลุ่มอย่างเป็นกระบวนการ

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2552, หน้า 185-186) กล่าวว่า องค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ที่จะทำให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ ประกอบด้วย

1. การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิดระหว่างสมาชิกในกลุ่ม (Face to Face Interaction) เป็นการจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มในลักษณะคละกันทั้งเพศ อายุ ความสามารถ ความสนใจ หรืออื่น ๆ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และความสำเร็จของกันและกัน โดยการช่วยเหลือสนับสนุน กระตุ้น ยกย่อง ความมานะพยายามของกันและกัน การปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มมีผลตามมาคือ

1.1 มีกิจกรรมทางปัญญาและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเกิดขึ้น โดยผู้เรียนอธิบายว่าจะแก้ปัญหอย่างไร หรืออธิบายว่าสิ่งที่เรียนอยู่ในปัจจุบันเชื่อมโยงกับสิ่งที่เรียนมาแล้วอย่างไร

1.2 ลักษณะและรูปแบบทางสังคม มีโอกาสเกิดขึ้นได้จากการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ความรับผิดชอบกับกลุ่มเพื่อน เหตุผลและข้อสรุปที่แสดงออก มีอิทธิพลต่อกันเพิ่มรูปแบบทางสังคม เพิ่มการสนับสนุนของเพื่อนและเพิ่มรางวัล

1.3 มีการตอบสนองด้วยคำพูด ที่ไม่ใช่คำพูดของสมาชิกคนอื่นนอกกลุ่ม ซึ่งเป็นข้อมูลย้อนกลับให้กับสมาชิกในกลุ่ม

1.4 ปฏิสัมพันธ์จะช่วยให้งานสำเร็จ และเมื่องานเสร็จก็จะทำให้สมาชิกแต่ละคนได้ความรู้

2. ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน ที่จะช่วยให้กลุ่มมีสัมฤทธิ์ผลสูงสุดในการทำงาน (Individual Accountability Personal Responsibility) เกิดขึ้นเมื่อมีการประเมินการปฏิบัติงานของผู้เรียน เพราะการประเมินจะย้อนกลับไปให้กับกลุ่มและให้กับผู้เรียน เพื่อให้แน่ใจว่าผู้เรียนแต่ละคนแสดงความรับผิดชอบต่องาน โดยครูจะต้อง

2.1 ประเมินว่าสมาชิกของกลุ่มช่วยเหลืองานของกลุ่มมากน้อยแค่ไหน

2.2 ให้ข้อมูลย้อนกลับกับผู้เรียนแต่ละคนและกับกลุ่ม

2.3 ไม่ให้สมาชิกกลุ่มทำงานซ้ำซ้อนกัน

2.4 ทำให้แน่ใจว่าสมาชิกทุกคนรับผิดชอบต่องาน โดยดูจากคะแนนสอบของผู้เรียนแต่ละคน หรือสุ่มเลือกถามคนใดคนหนึ่งของกลุ่ม

3. ทักษะการทำงานเป็นกลุ่มหรือทักษะทางสังคม (Cooperative Social Skills) ผู้เรียนต้องใช้ทักษะความร่วมมือในการทำงานให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งได้แก่ ทักษะการสื่อความหมาย สามารถสื่อความได้อย่างแม่นยำ ไม่กำกวม การแบ่งปัน การช่วยเหลือซึ่งกันและกันและร่วมมือกัน

4. ความสัมพันธ์ทางบวก (Positive Interdependence) เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนเกิดการรับรู้ว่าคุณต้องทำงานร่วมกับสมาชิกคนอื่น ๆ ของกลุ่ม จนเกิดความรู้สึกว่าความสำเร็จของแต่ละคนขึ้นอยู่กับความสำเร็จของกลุ่ม

5. กระบวนการกลุ่ม (Group Processing) เกิดขึ้นเมื่อสมาชิกในกลุ่มอภิปรายถึงประสิทธิภาพของความสำเร็จในการทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ กระบวนการกลุ่มจะสะท้อนให้เห็นถึงการทำงานของกลุ่ม

ทีศนา แคมมณี (2552, หน้า 99) กล่าวว่า องค์ประกอบของการเรียนแบบร่วมมือมีส่วนทำให้การเรียนแบบร่วมมือสำเร็จและเกิดประสิทธิภาพโดยมีองค์ประกอบการทำงานตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. การพึ่งพาและเกื้อกูลกัน (Positive Interdependence) สมาชิกทุกคนมีความสำคัญและความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ดังนั้นแต่ละคนต้องรับผิดชอบหน้าที่และช่วยเหลือสมาชิกทุกคนในกลุ่ม อันมีเป้าหมายและผลประโยชน์ร่วมกัน

2. การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด (Face to Face Primitives Interaction) การพึ่งพาช่วยเหลือกันเป็นปัจจัยสำคัญให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในงานบรรลุเป้าหมายส่งผลให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

3. ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ของสมาชิกแต่ละคน (Individual Accountability) สมาชิกภายในกลุ่มที่ต้องการมีการกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบ มีระบบการตรวจสอบผลงานทั้งที่เป็นรายบุคคลและงานกลุ่มการจัดกลุ่มขนาดเล็กจึงช่วยให้การตรวจสอบทั่วถึง

4. การใช้ทักษะปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะกระบวนการทำงานกลุ่มย่อย (Interdependence and Small Group Skills) ต้องอาศัยทักษะหลายประการที่มีส่วนช่วยให้การเรียนแบบร่วมมือประสบความสำเร็จ เช่น ทักษะทางสังคม ทักษะการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการสื่อสาร และทักษะการแก้ปัญหา ขัดแย้งมีการยอมรับและไว้วางใจซึ่งกันและกันที่ครูผู้สอนต้องฝึกและให้นักเรียนปฏิบัติ

5. การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม (Group Process) การเรียนแบบร่วมมือต้องมีการวิเคราะห์กระบวนการทำงานกลุ่มเกิดการเรียนรู้และปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น ต้องวิเคราะห์เกี่ยวกับวิธีการทำงานของกลุ่ม พฤติกรรมของสมาชิกกลุ่ม ผลงานของกลุ่มซึ่งการวิเคราะห์จะก่อให้เกิดผลดีทั้งครูผู้สอนและนักเรียน ผูกประเมนการคิด และเป็นข้อมูลย้อนกลับ องค์ประกอบของการเรียนแบบร่วมมือ ดังกล่าวข้างต้นถ้าขาดองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งก็จะไม่ใช้การเรียนแบบร่วมมือแต่จะเป็นงานกลุ่มเท่านั้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า องค์ประกอบสำคัญ ในการจัดการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีทั้งหมด 5 ประการ ได้แก่ การพึ่งพาและเกื้อกูลกัน การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ของสมาชิกแต่ละคน การใช้ทักษะปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะกระบวนการทำงานกลุ่มย่อย และการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม ซึ่งแต่ละกระบวนการต้องมีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นขั้นตอน การทำงานจึงจะบรรลุเป้าหมายตามที่กำหนด

4. หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ

หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นหลักการเรียนรู้ที่ต้องพึ่งพาอาศัยกันและกัน มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในการเรียนรู้ภายในกลุ่ม และต้องอาศัยทักษะหลายด้าน ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

ทิตานา แชมมณี (2552, หน้า 265) กล่าวถึง หลักการของรูปแบบการเรียนการสอนของการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Instructional Model of Cooperative Learning) ไว้ดังนี้

1. การเรียนรู้ต้องอาศัยหลักการพึ่งพาอาศัยกัน (Positive Interdependence) โดยถือว่าทุกคนมีความสำคัญเท่าเทียมกัน และจะต้องพึ่งพากันเพื่อความสำเร็จร่วมกัน
2. การเรียนรู้ที่ดีต้องอาศัยการหันหน้าเข้าหากัน มีปฏิสัมพันธ์กัน (Face to Face Interaction) เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อมูล และการเรียนรู้ต่าง ๆ
3. การเรียนรู้ร่วมกันต้องอาศัยทักษะทางสังคม (Social Skills) โดยเฉพาะทักษะในการทำงานร่วมกัน
4. การเรียนรู้ร่วมกันควรมีการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม (Group Processing) ที่ใช้ในการทำงาน

5. การเรียนรู้ร่วมกันจะต้องมีผลงานหรือผลสัมฤทธิ์ทั้งรายบุคคล และรายกลุ่มที่สามารถตรวจสอบและวัดประเมินได้ (Individual Accountability)

5. ประเภทของกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ประเภทของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งแต่ละประเภทจะมีแนวทางการจัดการเรียนรู้แตกต่างกัน ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

ดวงกมล สินเพ็ง (2551, หน้า 185–188) ได้สรุปประเภทของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ ดังนี้

1. กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างเป็นทางการ (Formal Cooperative Learning) กลุ่มประเภทนี้ครูวางแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกันเรียนรู้อย่างต่อเนื่องหลายชั่วโมง

2. กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างไม่เป็นทางการ (Informal Cooperative Learning) กลุ่มประเภทนี้ครูจัดการเรียนการสอนเฉพาะกิจเป็นครั้งคราว โดยสอดแทรกอยู่ในการสอนปกติ

3. กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างถาวร (Cooperative Based Group) กลุ่มประเภทนี้เป็นการเรียนรู้ที่สมาชิกกลุ่มมีประสบการณ์การทำงาน การเรียนรู้ร่วมกันมานานจนเกิดเป็นทักษะที่ชำนาญ จึงมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้น และใช้รูปแบบนี้ในการทำงานเป็นประจำ

ทิตนา เขมมณี (2553, หน้า 102–103) ได้แบ่งกลุ่มการเรียนรู้ที่ใช้ อยู่โดยทั่วไปมี 3 ประเภท ดังนี้

1. กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างเป็นทางการ (Formal Cooperative Learning Groups) กลุ่มประเภทนี้ ครูจัดขึ้นโดยการวางแผน จัดระเบียบ กฎเกณฑ์ วิธีการ และเทคนิคต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกันเรียนรู้สาระต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง ซึ่งอาจเป็นหลาย ๆ ชั่วโมงติดต่อกันหรือหลายสัปดาห์ติดต่อกัน จนกระทั่งผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และบรรลุจุดมุ่งหมายตามที่กำหนด

2. กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างไม่เป็นทางการ (Informal Cooperative Learning Group) กลุ่มประเภทนี้ ครูจัดขึ้นเฉพาะกิจเป็นครั้งคราว โดยสอดแทรกอยู่ในการสอนปกติอื่น ๆ โดยเฉพาะการสอนแบบบรรยาย ครูสามารถจัดกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือสอดแทรกเข้าไปเพื่อช่วยให้ผู้เรียนมุ่งความสนใจหรือใช้ความคิดเป็นพิเศษในสาระบางจุด

3. กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างถาวร (Cooperative Base Groups)

กลุ่มประเภทนี้เป็นกลุ่มการเรียนรู้ที่สมาชิกกลุ่มมีประสบการณ์ทำงาน/การเรียนรู้ร่วมกัน มาจนกระทั่งเกิดสัมพันธภาพที่แน่นแฟ้น สมาชิกกลุ่มมีความผูกพัน ห่วงใย ช่วยเหลือกัน และกันอย่างต่อเนื่อง

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ประเภทของกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ 1) กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างเป็นทางการ เป็นกลุ่มการเรียนรู้ที่ครูจัดขึ้นโดยการวางแผน จัดระเบียบ กฎเกณฑ์ วิธีการ และเทคนิคต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกันเรียนรู้ใช้ความสามารถต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง 2) กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบไม่เป็นทางการ กลุ่มประเภทนี้จัดขึ้นชั่วคราว เฉพาะกิจ 3) กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างถาวร กลุ่มประเภทนี้เป็นกลุ่มการเรียนรู้ ที่สมาชิกกลุ่มมีประสบการณ์การทำงาน และการเรียนรู้ร่วมกันมานานและช่วยเหลือซึ่งกันและกันอย่างต่อเนื่อง

6. รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ

รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือมีหลายรูปแบบที่ผู้สอนสามารถเลือกในการจัดกระบวนการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และบรรยากาศที่ดี ดั่งที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

ทิตนา แชมมณี (2552, หน้า 266-272) ได้สรุปรูปแบบการเรียนการสอนแบบร่วมมือไว้ 8 รูปแบบ ดังนี้

1. การเรียนการสอนรูปแบบจิ๊กซอว์ (Jigsaw) เป็นกระบวนการเรียนการสอน โดยการจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มตามความสามารถ (เก่ง ปานกลาง อ่อน) กลุ่มละ 4 คน ซึ่งถูกเรียกว่า กลุ่มบ้านของเรา (Home group) อีกกลุ่มถูกเรียกว่ากลุ่มเชี่ยวชาญ (Expert group) คอยช่วยเหลือเพื่อน ในการสอนให้เข้าใจ การประเมินผล ทุกคนได้รับการประเมิน นำคะแนนแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม และกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด ได้รับรางวัล

2. การเรียนการสอนรูปแบบ STAD หรือ Student Teams Achievement Division มีกระบวนการจัดการเรียนการสอน ดังนี้ โดยการจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มตามความสามารถ (เก่ง ปานกลาง อ่อน) กลุ่มละ 4 คน ซึ่งถูกเรียกว่า กลุ่มบ้านของเรา (Home group) สมาชิกในกลุ่ม ศึกษาเนื้อหาสาระการเรียนรู้ร่วมกัน ในขณะที่เรียนครูอาจทดสอบ และเก็บคะแนนไว้ เมื่อจบบทเรียนจะทดสอบเป็นครั้งสุดท้ายแล้วนำไปหาคะแนนพัฒนาการ (Improvement score) กลุ่มใดได้คะแนนพัฒนาการสูงสุด กลุ่มนั้นจะได้รับรางวัล

3. การเรียนการสอนรูปแบบ TAI หรือ Team-Assisted Individualization เป็นการเรียนเป็นทีมโดยจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มความสามารถ (เก่ง ปานกลาง อ่อน) กลุ่มละ 4 คน ซึ่งถูกเรียกว่า กลุ่มบ้านของเรา (Home Group) ครูสอนนักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันทั้งกลุ่มและนักเรียนก็จะกลับไปสู่ทีมของตนในการทำงาน สมาชิกของทีมทำงานอย่างอิสระในระดับความสามารถของตน และให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แต่ละหน่วยที่นักเรียนได้เรียนรู้จะได้รับการทดสอบโดยปราศจากการช่วยเหลือจากทีม และจะให้รางวัลกับทีมทุกสัปดาห์

4. การเรียนการสอนรูปแบบ TGT (Team Game Tournament) เป็นการเรียนรู้แบบจัดเกมแข่งขัน เริ่มต้นด้วยครูเขียนแนะนำ ชี้แจงเช่นเดียวกับแบบ STAD ต่างกันตรงที่ให้ได้แก่งขันเกมวิชาการประจำสัปดาห์ มีขั้นตอน ดังนี้

4.1 ครูสอนบรรยาย ชี้แจงจุดประสงค์ เนื้อหาและการแข่งขัน อธิบายวิธีการเรียนแบบจัดเกมแข่งขัน เด็กจะลงมือปฏิบัติการเอง ครูเป็นทรัพยากรบุคคล (Resource person)

4.2 จัดทีมโดยสมาชิกในทีมศึกษาและฝึกงานที่ครูมอบหมาย ไม่มีการทดสอบ แต่เตรียมเข้าสู่การแข่งขัน

4.3 การแข่งขัน แข่งขันเรื่องที่เรียนมาทุกสัปดาห์ จัดคนเรียนเก่ง แข่งขันกับคนเรียนเก่ง ปานกลาง แข่งขันกับคนปานกลาง และคนเรียนอ่อน แข่งขันกับคนเรียนอ่อน คัดคะแนนเมื่อสิ้นสุดการแข่งขัน

5. การเรียนการสอนรูปแบบ LT (Learning Together) มีกระบวนการที่ง่ายไม่ซับซ้อน โดย

5.1 จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มความสามารถ (เก่ง ปานกลาง อ่อน) กลุ่มละ 4 คน

5.2 แต่ละกลุ่มย่อยศึกษาเนื้อหาพร้อมกัน โดยกำหนดให้แต่ละคน มีบทบาทหน้าที่ช่วยกลุ่มในการเรียนรู้

5.3 กลุ่มสรุปคำตอบพร้อมกัน และส่งคำตอบนั้นเป็นผลงานกลุ่ม

5.4 ผลงานกลุ่มได้คะแนนเท่าไร สมาชิกทุกคนในกลุ่มนั้น จะได้คะแนนนั้นเท่ากันทุกคน

6. การเรียนการสอนรูปแบบ GI หรือ (Group Investigation) รูปแบบนี้เป็นรูปแบบที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนช่วยกันไปสืบค้นข้อมูลมาใช้ในการเรียนรู้ร่วมกัน ดำเนินการดังนี้

6.1 จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง ปานกลาง อ่อน) กลุ่มละ 4 คน

6.2 กลุ่มย่อยศึกษาเนื้อหาสาระร่วมกัน

6.3 สมาชิกแต่ละคนไปศึกษาหาข้อมูล/คำตอบมาให้กลุ่ม กลุ่มอภิปรายร่วมกัน และสรุปผลการศึกษา

6.4 กลุ่มเสนอผลงานของกลุ่มต่อชั้นเรียน

7. การเรียนการสอนรูปแบบคอมเพล็กซ์ (Complex Instruction) รูปแบบนี้พัฒนาโดย Elizabeth Cohen เป็นรูปแบบที่คล้ายคลึงกับ GI เพียงแต่จะเน้นการสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มมากกว่าเป็นการทำรายบุคคล นอกจากนี้งานที่ให้อย่างเป็นลักษณะของการประสานสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทักษะหลายประเภท และเน้นการให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนเป็นรายบุคคล โดยการจัดงานให้เหมาะสมกับความสามารถและความถนัดของผู้เรียนแต่ละคน ดังนั้นครูจึงจำเป็นต้องค้นหาความสามารถเฉพาะทางของผู้เรียนที่อ่อนก่อน Cohen เชื่อว่าหากผู้เรียนได้รับรู้ว่าตนมีความถนัดในด้านใด จะช่วยให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองในด้านอื่น ๆ ด้วยรูปแบบนี้จะไม่มีการใช้กลไกของการให้รางวัล เนื่องจากเป็นรูปแบบที่ได้ออกแบบให้งานที่แต่ละบุคคลทำ สามารถสนองตอบความสนใจของผู้เรียน และสามารถจูงใจผู้เรียนแต่ละคนอยู่แล้ว

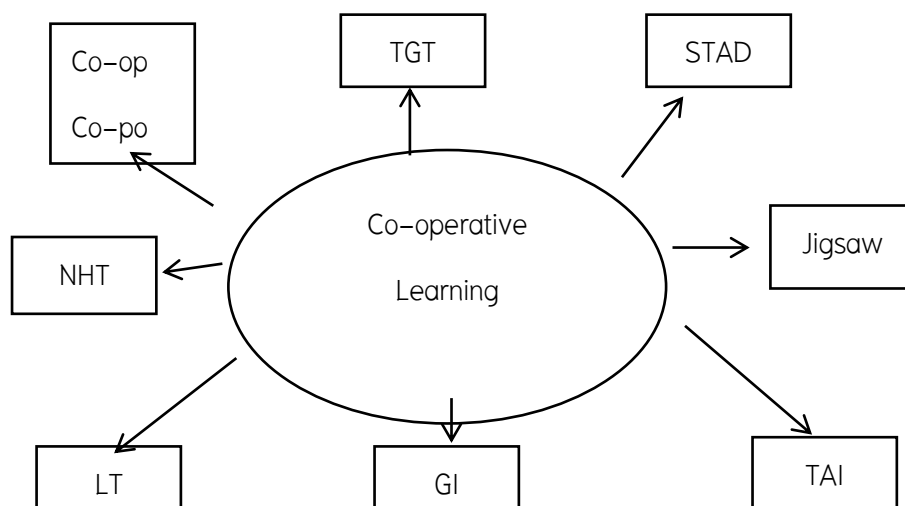
8. การเรียนการสอนรูปแบบ CIRC หรือ Cooperative Integrated Reading and Composition เป็นรูปแบบการเรียนการสอนแบบร่วมมือที่ใช้ในการสอนอ่านและเขียนโดยเฉพาะรูปแบบนี้ประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 3 กิจกรรม คือ กิจกรรมการอ่าน กิจกรรมการเขียน และการทำงานกลุ่ม

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2555, หน้า 93-123) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Co-Operative) เป็นวิธีการเรียนที่มีการจัดกลุ่มการทำงานเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ และเพิ่มพูนแรงจูงใจทางการเรียน โดยการจัดสถานการณ์และบรรยากาศให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ละกลุ่มมีสมาชิกที่มีลักษณะแตกต่างกันในด้านสติปัญญาหรือความถนัดและสมาชิกแต่ละคนจะต้องมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของตนเอง และสมาชิกในกลุ่ม รับผิดชอบความสำเร็จของกลุ่มร่วมกัน ความสำเร็จ

ของกลุ่มพิจารณาจากความสำเร็จในการเรียนรู้ของสมาชิกแต่ละคน ซึ่งเป็นวิธีการเรียนรู้ที่พัฒนาผู้เรียนด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม ทำให้นักเรียนที่เรียนเก่งได้รับการปลูกฝังให้มีความเสียสละในการดูแลรับผิดชอบสมาชิกในกลุ่ม ไม่เห็นแก่ตัว นักเรียนที่เรียนอ่อนก็จะได้รับการดูแลจากสมาชิกในกลุ่ม จนทำให้เกิดความมั่นใจในตนเองมากขึ้น ไม่รู้สึกโดดเดี่ยว ถูกทอดทิ้ง ซึ่งเป็นลักษณะที่สอดคล้องกับสภาพที่เหมาะสมในการอยู่ร่วมกันในสังคม ซึ่งจากหลักการเรียนรู้ร่วมมือนี้ ได้ทำให้เกิดนวัตกรรมการเรียนรู้แบบเทคนิควิธีที่นิยมใช้กันอยู่หลายเทคนิค ได้แก่

1. เทคนิคการเรียนรู้แบบการแข่งขันเป็นทีม (TGT)
2. เทคนิคการเรียนรู้แบบการประสบความสำเร็จเป็นทีม (STAD)
3. เทคนิคการเรียนรู้แบบวิธีการติดต่อกภาพ (Jigsaw)
4. เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้เป็นกลุ่ม (TAI)
5. เทคนิคการเรียนรู้แบบสืบสวนสอบสวนเป็นกลุ่ม (GI)
6. เทคนิคการเรียนรู้แบบการเรียนรู้ร่วมกัน (LT)
7. เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือกันคิด (NHT)
8. เทคนิคการเรียนรู้แบบ Co-op Co-op

หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือหลักการเดียว สามารถทำให้เกิดนวัตกรรมการเรียนรู้ได้ถึง 8 เทคนิค ดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 นวัตกรรมการเรียนรู้แบบเทคนิควิธี

ที่มา : วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2555, หน้า 94)

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ มี 8 รูปแบบ ซึ่งแต่ละรูปแบบยังมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบร่วมมือเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้และให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ได้เต็มศักยภาพที่สุด เช่น กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบจิ๊กซอว์ (Jigsaw) กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ เอส.ที.เอ.ดี (STAD) กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ แอล.ที (L.T) กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ จี.ไอ (G.I) กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ ที.เอ.ไอ (TAI) กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ ที.จี.ที (TGT) กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ ซี.ไอ.อาร์.ซี (CIRC) และกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ คอมเพล็กซ์ (Complex)

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Learning Together หรือ LT)

1. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ LT

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ LT เป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มประมาณ กลุ่มละ 4-5 คน โดยความสามารถที่แตกต่างกันภายในกลุ่มนั้น เพื่อที่คนเก่งจะได้ช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อนกว่า ทั้งนี้แต่ละคนในกลุ่มนั้นก็จะมีบทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติงานภายในกลุ่มต่างกันไป เพื่อที่จะทำให้งานกลุ่มนั้นสำเร็จ ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

วัฒนาพร ระบุบุทกซ์ (2550, หน้า 189) กล่าวว่า ขั้นตอนการเรียนรู้แบบ LT มี 6 ขั้นตอนกิจกรรม ประกอบด้วย

1. ครูและนักเรียน อภิปราย สรุปเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว
 2. แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มความสามารถและเพศ กลุ่มละ 4-5 คน
 3. ครูแจกใบงานกลุ่มละ 1 แผ่น
 4. แบ่งบทบาทหน้าที่ของสมาชิกทุกคน ดังนี้
 - คนที่ 1 ผู้อ่าน อ่านคำสั่งหรือขั้นตอนการทำกิจกรรม
 - คนที่ 2 ฟังขั้นตอนและเป็นผู้จดบันทึก
 - คนที่ 3 อ่านคำถามและหาคำตอบ
 - คนที่ 4 ตรวจสอบคำตอบ (ข้อมูล)
 5. แต่ละกลุ่มส่งกระดาษคำตอบเพียงแผ่นเดียวหรือส่งงาน 1 ชิ้น
- ผลงานที่เสร็จเป็นผลงานกลุ่ม

6. ผลงานของสมาชิกทุกคน ซึ่งจะได้คะแนนเท่ากันทุกคน

7. ปดประกาศชมเชยกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด

สมบัติ การจนารักพงศ์ (2550, หน้า 117) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้ด้วยกัน (Learning Together) หมายถึง การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน ไม่ใช่เป็นการสอนโดยให้นักเรียนเข้ากลุ่มกัน นักเรียนเข้ากลุ่มกันเรียนรู้แบบปกติที่ครูใช้เป็นประจำ แต่จะต้องเป็นการเรียนรู้ร่วมกันอย่างจริงจังของสมาชิกกลุ่มทุกคน ครูจะต้องติดตามดูแลการเรียนรู้และปฏิบัติงานกลุ่มของนักเรียนตลอดเวลา ให้ทุกคนรับผิดชอบต่อผลงานของตนเองและของกลุ่ม มีการแบ่งหน้าที่กันในทีม ความรับผิดชอบต่องานในหน้าที่ของตน ทุกคนต้องมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยกันพึ่งพากัน ยอมรับกันและกัน รวมทั้งช่วยเหลือเพื่อนสมาชิกให้สามารถเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2550, หน้า 150-151) ได้เสนอขั้นตอนการจัดการเรียนรู้รูปแบบ LT ไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียม โดยครูแนะนำทักษะในการเรียนรู้ร่วมกัน และจัดเป็นกลุ่มย่อย ๆ ประมาณ 2-6 คน ครูควรแนะนำเกี่ยวกับระเบียบของกลุ่ม บทบาทหน้าที่ของสมาชิกกลุ่มแจ้งวัตถุประสงค์ของบทเรียนและการทำกิจกรรมร่วมกัน และการฝึกฝนทักษะพื้นฐานจำเป็นสำหรับการทำกิจกรรมกลุ่ม

2. ขั้นตอนครูนำเข้าสู่บทเรียน แนะนำเนื้อหา แนะนำแหล่งข้อมูล และมอบหมายงานให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม

3. ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม ผู้เรียนเรียนรู้ร่วมกันในกลุ่มย่อย โดยที่แต่ละคนมีหน้าที่และบทบาทตามที่ได้รับมอบหมาย เป็นขั้นที่สมาชิกในกลุ่มจะได้ร่วมกันรับผิดชอบต่อผลงานของกลุ่ม ในขั้นนี้ครูกำหนดให้นักเรียนทำกิจกรรมโดยแบ่งหน้าที่ของผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มและให้หมุนเวียนเปลี่ยนหน้าที่กันจนครบ ดังนี้

คนที่ 1 อ่านคำสั่ง ขั้นตอนในการทำงาน หรือโจทย์

คนที่ 2 คิดวิเคราะห์ และเขียนแสดงวิธีหาคำตอบ

คนที่ 3 คิดวิเคราะห์ และเขียนแสดงวิธีหาคำตอบ

คนที่ 4 ตรวจสอบความถูกต้องของคำตอบ

4. ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ ในขั้นนี้เป็นการตรวจสอบว่า ผู้เรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ครบถ้วนแล้วหรือยัง ผลการปฏิบัติเป็นอย่างไร เน้นการตรวจสอบ ผลงานกลุ่มและรายบุคคล ในบางกรณีผู้เรียนอาจต้องซ่อมเสริมส่วนที่ยังขาดตกบกพร่อง ต่อจากนั้นเป็นการทดสอบความรู้

5. ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม ครูและผู้เรียน ช่วยกันสรุปบทเรียน ถ้ามีสิ่งที่ไม่เข้าใจครูควรอธิบายเพิ่มเติม และผู้เรียนช่วยกัน ประเมินผลการทำงานกลุ่มและพิจารณาว่าอะไรคือจุดเด่นของงาน และอะไรคือส่วน ที่ควรปรับปรุง ถ้าแผนการจัดการเรียนรู้ได้มีการทดสอบย่อยให้นำคะแนนของทุกคนมาหาค่าเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่มให้การเสริมแรงแก่กลุ่มที่ได้คะแนนกลุ่มมากที่สุด โดยการ ให้คำชมเชย ให้รางวัลหรือติดรายชื่อกลุ่มคนเก่งวันนี้ที่บอร์ดหน้าชั้นเรียน และให้กำลังใจ กลุ่มที่ยังไม่ประสบความสำเร็จ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550, หน้า 121) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือหรือแบบการเรียนรู้ร่วมกัน (LT : Learning Together) หมายถึง การจัดการเรียนรู้ กลุ่มย่อย โดยสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกัน โดยปกติจะมี จำนวน 4 คน จะเน้นให้ผู้เรียนช่วยกันในการเรียนรู้ โดยมีกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีการพึ่งพาอาศัยกัน ในการเรียนรู้ มีการปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด มีการสัมพันธ์กัน มีการทำงานร่วมกัน เป็นกลุ่ม มีการวิเคราะห์กระบวนการของกลุ่ม และมีการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบงานร่วมกัน

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2554, หน้า 26) ได้เสนอว่า การเรียนแบบร่วมมือ LT เป็นวิธีที่เหมาะสมกับการสอนวิชาที่มีโจทย์ปัญหาการคำนวณหรือการฝึกปฏิบัติใน ห้องปฏิบัติการ โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูและนักเรียนอภิปรายสรุปเนื้อหาที่เรียนในช่วงนี้แล้ว

ขั้นที่ 2 แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มละความสามารถกัน กลุ่มละ 4-5 คน

ขั้นที่ 3 ครูแจกใบงานกลุ่มละ 1 แผ่น

ขั้นที่ 4 แบ่งหน้าที่ของนักเรียนแต่ละคนในกลุ่ม ดังนี้

คนที่ 1 อ่านคำสั่งหรือขั้นตอนในการดำเนินงาน

คนที่ 2 ฟังขั้นตอนและจดบันทึก

คนที่ 3 อ่านคำถามและหาคำตอบ

คนที่ 4 ตรวจสอบคำตอบ (ข้อมูล)

ขั้นที่ 5 แต่ละกลุ่มส่งกระดาษคำตอบเพียงแผ่นเดียวหรือส่งงาน 1 ชิ้น ผลงานที่เสร็จ และส่งเป็นผลงานที่ทุกคนในกลุ่มยอมรับ ซึ่งทุกคนจะได้คะแนนเท่ากัน

ขั้นที่ 6 ปิดประกาศชมเชยกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Learning Together หรือ LT) มีวิธีการขั้นตอน โดยการแบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 4-5 คน ที่มีความสามารถแตกต่างกัน ออกเป็น กลุ่มเก่ง ปานกลาง อ่อน ให้อยู่กลุ่มเดียวกัน โดยแต่ละคนจะมีหน้าที่ที่แตกต่างกันออกไปให้ทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตามที่ได้รับมอบหมายจนสำเร็จตามเป้าประสงค์

2. วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้รูปแบบ LT

วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้รูปแบบ LT เป็นการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วมในกลุ่ม พร้อมทั้งปรึกษาหารือ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทั้งยังมุ่งศึกษาเนื้อหาสาระต่าง ๆ ที่ครูผู้สอนได้วางแผนจัดกิจกรรมเพื่อให้ได้เรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2550, หน้า 149) ได้กล่าวถึง วัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ไว้ดังนี้

1. เพื่อฝึกทักษะเฉพาะเรื่อง เช่น การทดลอง การแก้ปัญหา หรือการสรุปผล
2. เพื่อปลูกฝังคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในด้านความรับผิดชอบ การทำงานร่วมกับผู้อื่น

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2554, หน้า 150) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค LT ว่า

1. เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระต่าง ๆ ด้วยตนเอง และด้วยความร่วมมือและความช่วยเหลือจากเพื่อน ๆ
2. เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะทางสังคมต่าง ๆ เช่น ทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทักษะการสร้างความสัมพันธ์
3. เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการแสวงหาความรู้ ทักษะการคิด การแก้ปัญหาและอื่น ๆ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้รูปแบบ LT เป็นการเรียนรู้เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระต่าง ๆ ร่วมกับผู้อื่น และเป็นการที่ผู้เรียนได้ฝึกแก้ปัญหาและฝึกกระบวนการคิด ที่จะก่อให้เกิดทักษะการสื่อสารและทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นอีกด้วย

3. ข้อดีและข้อจำกัดของการจัดการเรียนรู้รูปแบบ LT

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2550, หน้า 157) ได้กล่าวถึง ข้อดีและข้อเสียของการจัดการเรียนรู้รูปแบบ LT ไว้ดังนี้

ข้อดี

1. ส่งเสริมให้ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันได้เรียนรู้ร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน
2. ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะทางสังคม การทำงานร่วมกัน อย่างมีความสุข
3. ส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนฝึกทักษะความเป็นผู้นำ มีความเชื่อมั่นในตนเอง และรับฟังความคิดเห็นจากผู้อื่น
4. ปลุกฝังให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อผู้อื่น/กลุ่ม
5. ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักช่วยเหลือเกื้อกูล พึ่งพาอาศัยกันและร่วมกัน

ข้อเสีย

1. ถ้านักเรียนคนหนึ่งขาดความรับผิดชอบจะส่งผลต่อกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือไม่ประสบผลสำเร็จ
2. นักเรียนบางส่วนขาดการยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียนที่เรียนอ่อน

จากที่กล่าวมาข้างต้น ข้อดีและข้อจำกัดของการจัดการเรียนรู้รูปแบบ LT ก่อให้เกิดผลดี ที่ทำให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ของการทำงานร่วมกัน อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนรู้จักการรับผิดชอบต่อร่วมกันและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และยังมีข้อจำกัด บางประการที่ส่งผลของการทำงานร่วมกัน ในกรณีที่ผู้เรียนนั้นขาดความรับผิดชอบ ไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น จะก่อให้เกิดผลเสียต่อการทำงานกลุ่มที่อาจจะไม่ประสบความสำเร็จได้

การเสริมต่อการเรียนรู้

1. ความหมายของการเสริมต่อการเรียนรู้

การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) เป็นการจัดการกระบวนการเรียนการสอนที่คอยกระตุ้น เสริมแรง และช่วยเหลือเด็กให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

สุรางค์ โค้วตระกูล (2550, หน้า 63) เรียกการช่วยเหลือเด็กในการเรียนรู้ว่า Scaffolding เป็นการให้ความช่วยเหลือในการเรียนรู้หรือแก้ปัญหาหรือทำงานอย่างใด อย่างหนึ่งที่เด็กไม่สามารถทำได้ด้วยตนเองให้สัมฤทธิ์ผลตามวัตถุประสงค์

ทิพาพร สุจारी (2553, หน้า 37) กล่าวว่า การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) หมายถึง โครงสร้างชั่วคราวที่ผู้สอนจัดเตรียมไว้ เพื่อช่วยเหลือผู้เรียนเพื่อให้ทำงานได้สำเร็จและผู้เรียนจะไม่สามารถทำงานได้สำเร็จหากไม่ได้รับการช่วยเหลือ การช่วยเหลือต้องเหมาะสมกับเขตพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (ZDP) ของผู้เรียน ดังนั้นการที่จะให้ความช่วยเหลือผู้เรียน ผู้สอนต้องประเมินความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนเพื่อที่จะให้ความช่วยเหลืออย่างเหมาะสมและเพียงพอกับความต้องการของผู้เรียน จากนั้นจึงค่อย ๆ ลดการช่วยเหลือลงและถ่ายโอนความรับผิดชอบในการเรียนรู้หรือทำงานจากผู้สอนไปสู่ผู้เรียน

พรสวรรค์ นิลเขต (2554, หน้า 33) ได้ให้ความหมายของการเสริมต่อการเรียนรู้ไว้ว่า เป็นการช่วยเหลือผู้เรียน โดยการให้แนวทางการกระตุ้น การเสริมแรง การสร้างความชัดเจน การสนับสนุน การอำนวยความสะดวก การสอน การชี้แนะ การสนับสนุนโดยผู้สอน หมายถึง ผู้ที่มีความสามารถมากกว่า ซึ่งอาจเป็นครู พ่อแม่ เพื่อน ฯลฯ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และพัฒนาการรวมทั้งมีปฏิสัมพันธ์กันและกันระหว่างผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งนี้การช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลง ในขณะที่ผู้เรียน เริ่มมีความสามารถในการปฏิบัติงานได้เองอย่างอิสระโดยไม่ต้องการความช่วยเหลือใด ๆ อีกต่อไป

ญาณี ไชยวงศา (2556, หน้า 128) ให้ความหมายของการเสริมต่อการเรียนรู้ไว้ว่าเป็นการให้ความช่วยเหลือเด็กให้มีความสามารถในการเรียนรู้ หรือสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในขณะนั้นด้วยวิธีการที่หลากหลาย เช่น ให้คำชี้แนะ แนะนำ กระตุ้นและเสริมแรง เป็นแม่แบบ สาธิต สนับสนุน อำนวยความสะดวก จนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์และเรียนรู้ได้หรือสามารถแก้ปัญหานั้นได้สำเร็จ

ชยาภรณ์ เคารพไทย (2560, หน้า 32) กล่าวว่า การเสริมต่อการเรียนรู้เป็นการช่วยเหลือชั่วคราวโดยการที่ผู้สอนช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพื่อที่ในอนาคตผู้เรียนจะสามารถทำภารกิจที่คล้ายคลึงกันได้สำเร็จด้วยตนเอง

ขวัญดาว บุญเรือง (2562, หน้า 50) กล่าวว่า การเสริมต่อการเรียนรู้หมายถึงบทบาทเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ที่ให้การช่วยเหลือด้วยวิธีการต่าง ๆ ขณะที่ผู้เรียนกำลังเผชิญกับปัญหาหรือกำลังอยู่ในระหว่างการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหานั้นด้วยตนเองได้ ผู้สอนคอยให้การชี้แนะแนวทาง คอยกระตุ้นและเสริมแรง สร้างความชัดเจน ให้การสนับสนุน การอำนวยความสะดวก เป็นแม่แบบ สาธิตซึ่งวิธีการช่วยเหลือดังกล่าว จะถูกลดหรือยกเลิกเมื่อผู้ได้รับการช่วยเหลือสามารถทำงานได้บรรลุวัตถุประสงค์หรือแก้ปัญหานั้นได้สำเร็จแล้ว

Wood, Bruner & Ross (1976, p. 98 อ้างถึงใน ขวัญดาว บุญเรือง, 2562, หน้า 49) ให้ความหมายของการช่วยเหลือเด็กในการเรียนรู้ไว้ว่า การช่วยเหลือต่อการเรียนรู้ เป็นคำอธิบายบทบาทของครูในการช่วยเหลือเด็กหรือผู้ฝึกหัดสามารถแก้ปัญหาที่ยากเกินกว่าความสามารถและความพยายามของตน

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นการสอนเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนในการแก้ปัญหาและช่วยเหลือเด็กในการเรียนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ โดยที่ผู้สอนจะคอยเป็นผู้ชี้แนะ สาธิต หรือเป็นแม่แบบในการยกตัวอย่างของการเรียนรู้ในเรื่องต่าง ๆ ในสิ่งที่เด็กยังไม่เข้าใจชัดเจน เพื่อให้เด็กมองเห็นแนวทางในการทำงานนั้น ๆ จนกว่าจะสำเร็จ

2. หลักการของการเสริมต่อการเรียนรู้

การเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นกลวิธีในการสอนเด็ก ให้เกิดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคต่าง ๆ ที่ผู้สอนต้องจัดกระบวนการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เข้าใจชัดเจน ดังที่นักการศึกษา ได้กล่าวไว้ ดังนี้

ขวัญดาว บุญเรือง (2562, หน้า 52) กล่าวว่า การเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นการช่วยเหลือนักเรียนในขณะดำเนินการเรียนรู้ทำงาน หรือแก้ปัญหาต่าง ๆ นั้น จะมีกลวิธีที่ครูจะให้การช่วยเหลือการเรียนรู้ของนักเรียนในกระบวนการเรียนการสอน คือ ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจที่จะเรียนรู้ด้วยความสมัครใจด้วยการให้คำอธิบาย ชี้แจงรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น การชี้แนะการชี้จุดสำคัญให้นักเรียนเห็นทิศทาง ของการดำเนินการที่ถูกต้อง การเป็นแบบอย่างให้กับผู้เรียน การสาธิต และการให้ ข้อเสนอแนะ และให้การช่วยเหลือนักเรียนอย่างต่อเนื่องจนผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้เอง โดยปราศจากการช่วยเหลือใด ๆ จากครูผู้สอน

Wood, Bruner and Ross (1976, อ้างถึงใน ขวัญดาว บุญเรือง, 2562, หน้า 50) ได้เสนอกลวิธีในการเสริมต่อการเรียนรู้ไว้ 6 ประการ คือ

1. การสร้างความสนใจ (Recruitment) กระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจที่จะเรียนรู้ด้วยความสมัครใจ โดยผู้เรียนจะต้องอยู่ภายใต้ข้อกำหนดของงาน หรือการเรียนรู้นั้น
2. ลดระดับการเรียนรู้ที่ไร้หลักการ ระเบียบหรือกฎเกณฑ์ (Reduction in degree of freedom) เพราะจะทำให้ยากต่อการจัดการหรือการให้ความช่วยเหลือ ดังนั้น ผู้สอนจะต้องสะท้อนผลการเรียนรู้ (Feedback) เป็นระยะ ๆ สม่่าเสมอต่อเนื่องกัน เพื่อให้ผู้เรียนนำผลไปใช้เพื่อเพิ่มระดับการเรียนรู้ในแต่ละขั้นได้อย่างถูกต้อง
3. รักษาทิศทางการเรียนรู้ (Direction maintenance) ผู้สอนต้องดูแล กวดขันผู้เรียนเป็นพิเศษเพื่อให้เรียนรู้ที่จะมุ่งไปสู่จุดหมายที่ตั้งไว้
4. กำหนดลักษณะสำคัญที่ควรพิจารณาและสิ่งที่จะเรียนรู้ให้เด่นชัด (Marking critical features) เช่น ผู้สอนอธิบายเนื้อหาสาระบางอย่างที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ก็ควรเน้นเสียงเป็นพิเศษ หรือหากผู้เรียนเกิดความขัดแย้งในการทำ ความเข้าใจ สิ่งที่เรียนรู้ ผู้สอนควรแปลความหมายของเรื่องที่กำลังเรียนรู้นั้น ๆ เสียใหม่ ด้วยภาษา ที่ผู้เรียนเข้าใจง่าย และถูกต้องตรงกัน
5. การควบคุมความคับข้องใจของผู้เรียน (Frustration control) รับรู้ ต่ออารมณ์ของผู้เรียนที่แสดงออกมา เช่น ผู้สอนต้องยอมรับรับความรู้สึกของผู้เรียนกรณี ที่เขาเกิดความไม่เข้าใจสิ่งที่กำลังเรียนรู้ไม่ควรเพิกเฉยหรือปล่อยให้ความรู้สึกที่ค้างคาใจ จะทำให้มีความคับข้องใจเพิ่มมากขึ้น

6. ควรมีการสาธิต (Demonstration) เป็นการแสดงตัวอย่าง เพื่อเป็นแนวทางแก้ปัญหาที่ผู้เรียนเผชิญอยู่ หรือมีแบบอย่างให้ผู้เรียนในการแก้ปัญหา การเรียนรู้เพื่อนำไปสู่พัฒนาการความคิดความเข้าใจ นอกจากความเข้าใจกลวิธี ในการเสริมต่อการเรียนรู้

Berk & Winsler (1995, pp. 26–29) ได้กล่าวถึงลักษณะของวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. การแก้ปัญหาร่วมกัน (Joint problem solving) คือ การให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมการแก้ปัญหา โดยผู้มีส่วนร่วมอาจเป็นกลุ่มผู้สอนกับผู้เรียนหรือกลุ่มผู้เรียนกับผู้เรียน สิ่งที่สำคัญ คือ ผู้เรียนต้องมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นในขณะที่ยังมีส่วนร่วมทำกิจกรรมเพื่อบรรลุเป้าหมาย

2. การสร้างความเข้าใจร่วมกัน (Intersubjectivity) คือ กระบวนการที่ผู้มีส่วนร่วมสองคนหรือมากกว่าสร้างความเข้าใจให้ตรงกันเพราะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพเกิดจากการร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมที่มีเป้าหมายเดียวกัน

3. การตอบสนองอย่างอบอุ่น (Warm and responsiveness) คือ ผู้เรียนจะเข้าร่วมในการทำงานด้วยความเต็มใจและเกิดแรงกระตุ้นเมื่อเขามีความสนุก ความอบอุ่นและได้รับการตอบสนองของความต้องการ

4. คงสภาพให้อยู่ในพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (Keep the child in the ZPD) คือ การช่วยเหลือให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองด้วยการทำงานอย่างต่อเนื่อง โดยทำได้ 2 ทาง คือ 1) จัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับความต้องการของเด็ก เช่น ถ้างานนั้นยากเกินไปก็ช่วยทำให้ง่ายลงหรือถ้าเด็กเบื่อก็นำเสนองานที่ทำท่ายให้ 2) สอดแทรกในจังหวะที่เหมาะสม คือ การให้ความช่วยเหลือและการสอน เมื่อเด็กต้องการและคอยสังเกตอยู่ห่าง ๆ เมื่อเด็กทำงานเสร็จแล้ว

5. การส่งเสริมการกำกับตนเอง (Promote self regulation) คือ การสนับสนุนให้เด็กกำกับกิจกรรมที่ทำร่วมกันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยกระตุ้นให้เด็กพยายามแก้ปัญหาจนสำเร็จได้โดยกระตุ้นให้เด็กพยายามแก้ปัญหาจนสำเร็จได้ด้วยตนเองมากกว่าการให้คำตอบสำเร็จรูปและการออกคำสั่งให้เด็กทำตาม เพื่อให้เด็กสามารถทำงานได้โดยอิสระได้ในที่สุด

Byrnes (2001 อ้างถึงใน ขวัญดาว บุญเรือง, 2562, หน้า 52) ได้เสนอแนวการสอนแบบช่วยเหลือเด็กในการเรียนรู้ไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเป็นแบบ (Modeling) โดยการให้คำอธิบาย
2. ขั้นลอกเลียนแบบ (Imitation) เป็นขั้นที่ผู้เรียนลอกเลียนแบบจากผู้สอน
3. ขั้นลดการช่วยเหลือ (Removing the scaffolding) ผู้สอนเริ่มลดบทบาทจากการช่วยเหลือลงและสะท้อนข้อมูลกลับเพื่อให้ผู้เรียนเริ่มทำงานได้เอง
4. ขั้นผู้เชี่ยวชาญ (Expert) ขั้นนี้ผู้เรียนเกิดทักษะและสามารถปฏิบัติงานได้เอง โดยปราศจากการช่วยเหลือใด ๆ จากผู้สอน

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า หลักการเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นกลวิธีที่ผู้สอนจะต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน มีบทบาทหน้าที่ในการชี้แนะ สาธิต หรือเสริมแรง กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในสิ่งที่เรียน อีกทั้งผู้สอนต้องคอยช่วยเหลือผู้เรียนได้คิดแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยกลวิธีที่หลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนมองเห็นแนวทางในการเรียนรู้ได้อย่างเข้าใจ

3. ประโยชน์ของการเสริมต่อการเรียนรู้

ประโยชน์ของการเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นสิ่งที่เกิดจากการจัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียน ที่ให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนกำหนดไว้ ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

จุไรศิริ ชูรักษ์ (2552, หน้า 16) ได้กล่าวถึงวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ว่ามีผู้นำมาใช้ในวงการศึกษาอย่างกว้างขวาง เนื่องจากมีประโยชน์ 8 ประการ คือ

1. ทำให้มองเห็นทิศทางที่ชัดเจนว่านักเรียนจะต้องทำกิจกรรมอะไร
2. ทำให้เห็นเป้าหมายชัดเจน เข้าใจง่าย ทำให้นักเรียนต้องทำอย่างนั้น
3. ช่วยให้นักเรียนทำงานตรงกับระดับความสามารถของตนเอง
4. ช่วยให้นักเรียนเห็นถึงลักษณะของงานและแนวทางการประเมินผลอดจนทราบผลย้อนกลับที่ชัดเจน
5. ชี้ให้นักเรียนเห็นแหล่งเรียนรู้ที่มีคุณค่าที่จะช่วยให้ตนเองทำงานสำเร็จ
6. เป็นวิธีการที่ลดความไม่แน่นอนและความท้อแท้ผิดหวังที่จะเกิดขึ้นเนื่องจากนักเรียนจะประสบความสำเร็จในทุกขั้นตอนของงานหรือกิจกรรม

7. เป็นวิธีที่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพด้านการเรียนการสอน
 8. เป็นวิธีการสร้างแรงกระตุ้นให้นักเรียนอยากรู้ในเรื่องอื่น ๆ ต่อไป
- ทิพาพร สุจारी (2553, หน้า 45-46) ได้สรุปว่า การช่วยเหลือเด็กในการเรียนรู้จะก่อให้เกิดประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนได้ ดังนี้
1. ผู้เรียนจะมีความรู้สึกว่าการเรียนไม่ใช่เรื่องยากและสามารถประสบความสำเร็จได้
 2. ผู้เรียนมีกำลังใจในการเรียนรู้เมื่อประสบความสำเร็จขึ้นเรื่อย ๆ
 3. ผู้สอนมีความกระตือรือร้นมากขึ้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 4. ผู้สอนสามารถรู้ปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนแต่ละคนและสามารถแก้ไขได้ตรงจุดปัญหาเกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริมก็จะน้อยลง
 5. ลดช่องว่างระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เพิ่มความเป็นกันเองมากขึ้น
 6. เกิดความคิดสร้างสรรค์ในการทำงานร่วมกัน นอกจากนี้ยังเกิดความสามัคคีมีบรรยากาศเป็นประชาธิปไตย

ขวัญดาว บุญเรือง (2562, หน้า 54) กล่าวว่า การช่วยเหลือเด็กในการเรียนรู้มีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนมาก เพราะจะทำให้ผู้เรียนกับผู้สอนมีปฏิสัมพันธ์กันขณะที่ทำกิจกรรมลดช่องว่างระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เพิ่มความเป็นกันเองมากขึ้น บทบาทของครูเป็นผู้ร่วมงานมากกว่าเป็นผู้ประเมิน เป็นวิธีการที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากรู้เรื่องอื่น ๆ ต่อไป

Bruner (1986 อ้างถึงใน ขวัญดาว บุญเรือง, 2562, หน้า 54)

นักจิตวิทยาทางการศึกษา ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเสริมต่อการเรียนรู้ว่า เป็นเกณฑ์ที่สำคัญในการสร้างกระบวนการที่มีพลังที่ทำให้เกิดการใช้ภาษาในการสื่อสารในชั้นเรียนได้และจะทำให้ครูมีบทบาทที่กระตือรือร้นมากขึ้นในการช่วยเหลือผู้เรียนให้สามารถสร้างเสริมสติปัญญาได้จากการใช้ภาษา ซึ่งกระบวนการนี้สังเกตเห็นจากธรรมชาติของการมีปฏิสัมพันธ์ในการสอนของมารดาที่มีต่อเด็ก ๆ ในการอ่านการเขียนโดยทั่วไป การเรียนรู้จะเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่สามารถจัดกิจกรรมทางสังคมแก่เด็ก เด็กจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมเหล่านั้นอย่างสนุกสนานจากปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของเขา

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ประโยชน์ของการเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นสิ่งที่ผู้สอนได้มองเห็นแนวทางต่าง ๆ จากผลลัพธ์ที่เกิดจากการเรียนการสอน ที่จัดให้กับผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้มีกำลังใจ มีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น จากกระบวนการเรียนการสอนของครูที่มีความน่าสนใจ และนักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ ในการทำงานร่วมกัน

แผนการจัดการเรียนรู้

1. ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวางแผนการจัดการเรียน การสอน ที่มีองค์ประกอบหลายส่วน เพื่อเป็นแนวทางให้กับผู้สอนออกแบบกิจกรรม การเรียนรู้ให้กับผู้เรียนตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

ชวลิต ชูกำแหง (2551, หน้า 93) ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ ว่า เป็นการวางแผนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ล่วงหน้าเป็นลายลักษณ์อักษร ของครูผู้สอน เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมแต่ละครั้ง โดยใช้สื่อ อุปกรณ์ให้สอดคล้อง กับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เนื้อหาเวลาเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เต็มศักยภาพ

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2554, หน้า 109) อธิบายว่า แผนการสอน คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการจัดการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผล ให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เป็นเครื่องมือที่ใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย วัตถุประสงค์ เนื้อหาสาระ สื่อ และอุปกรณ์ต่าง ๆ ตลอดจนการวัดประเมินผล ที่จะใช้ในการจัดการเรียน การสอนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

2. ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ที่จะทำให้ผู้สอน มีการวางแผนเตรียมตัวในการออกแบบจัดหาสื่อและกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนให้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ และช่วยให้ผู้สอนมีความเชื่อมั่นในตนเองก่อนเข้าสอน ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2550, หน้า 107) ได้กล่าวถึง ผลดีหรือความสำคัญของการแผนการจัดการเรียนรู้สรุปได้ ดังนี้

1. ทำให้เกิดการวางแผนวิธีจัดการเรียนรู้ วิธีเรียนที่มีความหมายยิ่งขึ้น เพราะเป็นการจัดทำอย่างมีหลักการที่ถูกต้อง
2. ช่วยให้ผู้สอนมีสื่อการจัดการเรียนรู้ที่ทำด้วยตนเอง ทำให้เกิดความสะดวกในการจัดการเรียนรู้ ทำให้จัดการเรียนรู้ได้ครบถ้วนตรงตามหลักสูตร และทันเวลา
3. เป็นผลงานทางวิชาการที่สามารถเผยแพร่เป็นตัวอย่างได้
4. ช่วยให้ความสะดวกแก่ครูผู้มาจัดการเรียนรู้แทน ในกรณี que ผู้จัดการเรียนรู้ไม่สามารถจัดได้

ชวลิต ชูกำแพง (2551, หน้า 95-96) สรุปความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. ช่วยให้ครูมีความรู้ความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของเรื่องที่จะสอน ทำให้สามารถจัดกิจกรรมได้เหมาะสม ตรงตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร
2. ช่วยให้ครูมีความเชื่อมั่นในตนเองยิ่งขึ้น
3. นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็ว เพราะครูเตรียมตัวดี การจัดกิจกรรมเป็นไปตามขั้นตอน นักเรียนจะเข้าใจเร็วขึ้น
4. นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน เพราะครูเตรียมกิจกรรมที่เหมาะสม นักเรียน เรียนด้วยความสนุก
5. นักเรียนเกิดความเลื่อมใสศรัทธาในตัวครู เพราะครูเตรียมการ และจัดกิจกรรมด้วยความมั่นใจ ไปตามขั้นตอนอย่างมีประสิทธิภาพ
6. ผู้สอนแทน สอนได้บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนด
7. การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ช่วยให้ครูรู้จุดอ่อนของนักเรียนที่ควรแก้ไข จุดเด่นที่ควรได้รับการส่งเสริม และช่วยให้เห็นภาพการทำงานของตนเองชัดเจนขึ้น
8. ใช้เป็นข้อมูลที่ต้องการเที่ยงตรง เพื่อเสนอแนะบุคลากร หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
9. ผู้บริหารหรือผู้เกี่ยวข้องได้ทราบขั้นตอน กระบวนการต่าง ๆ ของครู เพื่อการนิเทศติดตาม และประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ

10. เป็นการพัฒนาวชิชาชีพครู เป็นเครื่องมือและเอกสารที่จำเป็นในการประกอบอาชีพ

11. เป็นผลงานทางวิชาการที่แสดงให้เห็นถึงความชำนาญพิเศษหรือความเชี่ยวชาญของผู้จัดทำ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้เป็นการวางแผนและเตรียมการล่วงหน้าสำหรับครูผู้สอน ในการเตรียมตัวก่อนเข้าสอนจริงในชั้นเรียน ทั้งยังเป็นคู่มือการสอนสำหรับตัวครูผู้สอนและครูที่สอนแทน นำไปใช้ปฏิบัติการสอนอย่างมั่นใจ

3. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีหลายส่วนที่ผู้สอนต้องทำการกำหนด วางแผน ออกแบบ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ และให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติตามที่ได้ออกแบบตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

ชวลิต ชูกำแพง (2551, หน้า 56) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง/จุดประสงค์การเรียนรู้
2. สารระการการเรียนรู้
3. กระบวนการจัดการเรียนรู้
4. การวัดผลและการประเมินผล
5. สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้
6. กิจกรรมเสนอแนะเพิ่มเติม
7. ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะของผู้บริหาร
8. บันทึกผลหลังการใช้แผนการเรียนรู้
9. ภาคผนวก/หมายเหตุ

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2554, หน้า 109-110) สรุปว่า องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้เกิดขึ้นจากความพยายามตอบคำถาม ดังต่อไปนี้

1. จัดการเรียนรู้อะไร (หน่วย หัวเรื่อง ความคิดรวบยอด หรือสาระสำคัญ)
2. เพื่อจุดประสงค์อะไร (จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม)
3. ตัวสาระอะไร (โครงร่างเนื้อหา)

4. ใช้วิธีการใด (กิจกรรมการเรียนการสอน)
5. ใช้เครื่องมืออะไร (สื่อการเรียนการสอน)
6. ทราบได้อย่างไรว่าประสบผลสำเร็จหรือไม่ (วัดผล ประเมินผล)

เพื่อตอบคำถามดังกล่าว จึงกำหนดให้แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบ ดังนี้

6.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ หน่วยที่จัดการเรียนรู้และสาระสำคัญ
(ความคิดรวบยอด) ของเรื่อง

6.2 จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

6.3 สาระการเรียนรู้

6.4 กิจกรรมการเรียนการจัดการเรียนรู้

6.5 สื่อการเรียนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

6.6 วัดผลประเมินผล

สมศักดิ์ ศรีมารักษ์ (2554, หน้า 35) สรุปได้ว่า แผนการสอนมีองค์ประกอบแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับปัจจัยหลาย ๆ อย่าง ดังนั้น ในการเตรียมการสอนครูผู้สอนให้พิจารณาตามความเหมาะสมของผู้สอนเอง

สุจิตรา เดชดำรงรักษ์ (2556, หน้า 51) การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้จะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ มาตรฐานการเรียนรู้รายวิชา สาระสำคัญ ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผลเป็นขั้นสุดท้ายเพื่อบอกถึงความสำเร็จว่าบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีหลายส่วนที่ผู้สอนจะต้องมีการวางแผนและกำหนดการสอนของตนเอง เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน ที่มีองค์ประกอบตั้งแต่หัวแผน สาระสำคัญ จุดประสงค์ สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนการสอน สื่อต่าง ๆ รวมไปถึงการวัดและประเมินผล

ประสิทธิภาพ

1. ความหมายของประสิทธิภาพ

จากการศึกษาเนื้อหาประสิทธิภาพ มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้
ดวงมาลา จาริชานนท์ (2551, หน้า 8) กล่าวว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากสื่อและเทคโนโลยีการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ซึ่งประสิทธิภาพจะมาจากผลลัพธ์ของการคำนวณ (E_1) เป็นเลขตัวแรก และ (E_2) เป็นเลขตัวหลัง ถ้าตัวเลขเข้าใกล้ร้อยมากเท่าไรยิ่งถือว่ามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นเท่านั้น เป็นเกณฑ์พิจารณาการรับรองประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอน

พิสุทธา อารีราษฎร์ (2551, หน้า 171) กล่าวว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง ความสามารถของบทเรียนในการสร้างผลสัมฤทธิ์ให้นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ตามระดับที่คาดหวัง โดยการทำให้แบบทดสอบหรือแบบฝึกทักษะระหว่างเรียน และแบบทดสอบหลังเรียน ซึ่งทำให้บทเรียนมีคุณภาพเกิดผลในงาน

วิมล เหล่าเคน (2552, หน้า 6) กล่าวว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง คุณภาพของสื่อการเรียนการสอนหรือนวัตกรรม ซึ่งนำไปจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ประสิทธิภาพ คือ คุณภาพของนวัตกรรมที่นำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อวัดประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ตามเป้าหมาย

2. ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพ

ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมเป็นขั้นตอนตรวจสอบคุณภาพของสื่อหรือนวัตกรรมตามเกณฑ์ของผู้สอนที่กำหนดไว้ ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2551, หน้า 52-55) ได้กล่าวถึง การหาประสิทธิภาพ เช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) บทเรียนโปรแกรม ชุดการสอน แผนการสอน แบบฝึกทักษะ เป็นต้น ส่วนมากใช้วิธีการหาประสิทธิภาพของเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) วิธีการนี้จะนำสื่อไปทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียน เป้าหมายการหาประสิทธิภาพของสื่อ ประสิทธิภาพที่วัดส่วนใหญ่จะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบฝึกหัดหรือกระบวนการเรียน หรือแบบทดสอบย่อย โดยแสดงเป็นตัวเลข 2 ตัว เช่น $(E_1)/(E_2) = 75/75$, $(E_1)/(E_2) = 85/85$, $(E_1)/(E_2) = 90/90$ เป็นต้น

ชวลิต ชูกำแหง (2553, หน้า 131-132) กล่าวว่า วิธีการหาคุณภาพของสื่อการสอน หรือนวัตกรรมทางการศึกษา ซึ่งมีขั้นตอนคล้ายกับการหาคุณภาพของแบบทดสอบหรือเครื่องมือชนิดอื่น ๆ คือ วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา กำหนดเนื้อหาสาระเป็นรายบท แล้ววิเคราะห์เนื้อหาสาระเป็นรายบทในรูปของตารางความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาย่อย ความคิดรวบยอด และจุดประสงค์ การเรียนรู้ จำนวน 2 ข้อ โดยดำเนินการ ดังนี้

1. ตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) มักอาศัยผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งควรให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตารางความสัมพันธ์ดังกล่าว

2. สร้างแผนการสอนหรือสื่อต่าง ๆ แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญช่วยพิจารณาความถูกต้อง จากนั้นนำไปทดลองกับนักเรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งนิยมใช้กับนักเรียนระดับการเรียนแก่ ปานกลาง อ่อน อย่างละ 1 คน เพื่อพิจารณาเรื่องการออกแบบสื่อ คำอธิบายการใช้สื่อ การสื่อความ หรืออาจจะทดลองใช้แผนการสอนเป็นรายกลุ่มเพียง 1-2 แผน เพื่อดูเรื่องเวลาที่ใช้จัดกิจกรรมบรรยากาศการเรียนการสอน เป็นต้น

ส่วนการหาประสิทธิภาพของสื่อ (E_1)/(E_2) เป็นขั้นตอนทำการทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้แล้ว จำนวน 2 ข้อ สรุปได้ ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เป็นค่าที่บ่งบอกว่าแผนการจัดการเรียนรู้ นั้น สามารถพัฒนานักเรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องหรือไม่ ภายใต้สถานการณ์ และกิจกรรมที่กำหนดให้โดยจะมีการเก็บข้อมูลของผลการเรียนรู้ อันเนื่องมาจากนวัตกรรมหรือแผนการจัดการเรียนรู้เป็นระยะ ๆ ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการและความมั่งคั่งของนักเรียนได้โดยทั่วไปมักจะคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบย่อย แบบฝึกทักษะ ชุดการเรียนรู้ หรือคะแนนจากพฤติกรรมการเรียนในระหว่างที่นักเรียนกำลังเรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งคำนวณได้จากสูตร

$$E_1 = \frac{\sum X}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน สื่อประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทุกส่วน

A แทน คะแนนเต็มของทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียน

2. ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เป็นค่าที่บ่งบอกว่าแผนการจัดการเรียนรู้ นั้น สามารถส่งผลให้นักเรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ผลหรือไม่ บรรลุวัตถุประสงค์ หรือเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้มากน้อยเพียงใด ซึ่งคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ทดสอบหลังเรียน) ของนักเรียนทุกคน ซึ่งคำนวณได้จากสูตร

$$E_2 = \frac{\sum Y}{N} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum Y$ แทน ผลรวมคะแนนของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนหลังเรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนหลังเรียน

N แทน จำนวนนักเรียน

ศรีไพร นามอินทร์ (2553, หน้า 80) กล่าวว่า เกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนจะนิยมตั้งเป็นตัวเลข 3 ลักษณะ คือ 80/80, 85/85 และ 90/90 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของวิชาและเนื้อหาที่นำมาสร้างสื่อ นั้น ถ้าเป็นวิชาที่ค่อนข้างยากก็อาจจะตั้งเกณฑ์ไว้ 80/80 หรือ 85/85 สำหรับวิชาที่มีเนื้อหาง่ายก็อาจจะตั้งเกณฑ์ไว้ 90/90 เป็นต้น นอกจากนี้ยังตั้งเกณฑ์เป็นค่าความคลาดเคลื่อนไว้เท่ากับร้อยละ 2.5 นั่นคือ ถ้าตั้งเกณฑ์ไว้ที่ 90/90 เมื่อคำนวณแล้วค่าที่ถือได้ว่าใช้ได้ 87.5/87.5 หรือ 87.5/90

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การหาประสิทธิภาพ หมายถึง การหาคุณภาพของสื่อการเรียนการสอนที่นำไปทดลองใช้กับผู้เรียน โดยการหา (E_1) คือ การเก็บรวบรวมข้อมูลของผลการเรียนรู้เป็นระยะ ๆ เพื่อให้เห็นถึงพัฒนาการทางการเรียนของนักเรียน การหา (E_2) คือ การหาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนว่าบรรลุวัตถุประสงค์เป็นไปตามเป้าหมายหรือไม่ ซึ่งผู้วิจัยกำหนดค่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

80 ตัวแรก (E_1) หมายถึง ร้อยละ 80 ของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากการทำกิจกรรมกลุ่มระหว่างเรียนและแบบทดสอบย่อย ถือว่าเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ

80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง ร้อยละ 80 คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ถือว่าเป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์

ประสิทธิผล

1. ความหมายของประสิทธิผล

จากการศึกษาดัชนีประสิทธิผล ได้มีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้
ดวงมาลา จาริชานนท์ (2551, หน้า 8) ได้ให้ความหมายของดัชนีประสิทธิผลว่า ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ตัวเลขที่แสดงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน โดยใช้สื่อการเรียนการสอนเปรียบเทียบกับคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน

วิมล เหล่าเคน (2552, หน้า 6) ได้ให้ความหมายของดัชนีประสิทธิผลว่า ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง คะแนนที่แสดงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียนที่ได้จากผล การเรียนรู้

บุญชม ศรีสะอาด (2553, หน้า 58-159) กล่าวว่า ดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness : E.I.) หมายถึง ค่าที่แสดงการเรียนรู้ที่ก้าวหน้าขึ้นจากพื้นฐานความรู้เดิมที่มีอยู่แล้ว หลังจากที่ได้เรียนได้เรียนจากสื่อ นวัตกรรมหรือแผนการจัดการเรียนรู้ นั้น ๆ

ศราวุธ เปล่งชัย (2556, หน้า 40) กล่าวว่า ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียนหลังจากที่ได้ศึกษานวัตกรรมหรือสื่อต่าง ๆ โดยเปรียบเทียบกับคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบ หลังเรียน

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ค่าดัชนีประสิทธิผล คือ ค่าความแตกต่างของตัวเลขที่แสดงความก้าวหน้าของผู้เรียนโดยเปรียบเทียบกับคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนหลังจากการใช้นวัตกรรมหรือสื่อการเรียนการสอน

2. ขั้นตอนการหาค่าประสิทธิผล

ขั้นตอนการหาค่าดัชนีประสิทธิผล เป็นขั้นตอนในการคำนวณหาตัวเลขแสดงความก้าวหน้าหรือพัฒนาการของผู้เรียน ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (2551, หน้า 102) กล่าวว่า เมื่อมีการประเมินสื่อการสอนที่ผลิตขึ้นมา เรามักจะดูถึงประสิทธิผลทางการสอนและการวัดการประเมินผลทางสื่อ นั้น โดยดัชนีประสิทธิผลการใช้สื่อจะให้ความสนใจ ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนน

ซึ่งเรียกว่า วิธีการ (Conventional) โดยคำนวณจากการนำค่าร้อยละของกลุ่มควบคุมลบ ออกจากคะแนนร้อยละของกลุ่มทดลอง แล้วจึงหารด้วยคะแนนร้อยละของกลุ่มควบคุม ผลที่ได้จะแสดงถึงร้อยละที่เพิ่มขึ้น (หรือลดลง) ดัชนีประสิทธิผลมีรูปแบบในการหาค่าดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{คะแนนรวมจากแบบทดสอบหลังเรียน} - \text{คะแนนรวมจากแบบทดสอบก่อนเรียน}}{\text{ผลคูณของคะแนนเต็มกับจำนวนคน} - \text{คะแนนรวมจากแบบทดสอบก่อนเรียน}}$$

หรือ
$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{(N \times T) - P_1}$$

เมื่อ E.I. แทน ดัชนีประสิทธิผล

P_1 แทน ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน

P_2 แทน ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน

N แทน จำนวนนักเรียน

T แทน คะแนนเต็ม

ดัชนีประสิทธิผล มีค่าอยู่ระหว่าง -1.00 ถึง 1.00 ดัชนีประสิทธิผล สามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อประเมินผลสื่อ โดยเริ่มจากการทดสอบก่อนเรียน ซึ่งเป็นตัววัดว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานอยู่ในระดับใด รวมถึงการวัดด้านความเชื่อ เจตคติและความตั้งใจของผู้เรียนนำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีประสิทธิผล โดยนำผลเรียนของคะแนนก่อนเรียนไปลบออกจากผลรวมของคะแนนหลังเรียนได้เท่าใดนำมาหารด้วยค่าที่ได้จากค่าคะแนนเต็มของแบบทดสอบคูณด้วยจำนวนผู้เรียนแล้วลบด้วยผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียนดัชนีประสิทธิผล มีค่าอยู่ระหว่าง -1.00 ถึง 1.00 ค่าดัชนีประสิทธิผลเป็น 0 แต่ถ้าคะแนนก่อนเรียนเท่ากับ 0 และนักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงสุด คือ เท่ากับคะแนนเต็ม ค่าดัชนีประสิทธิผลจะมีค่าเท่ากับ 1 ในทางกลับกัน ถ้าคะแนนก่อนเรียนได้สูงสุด คือเท่ากับคะแนนเต็ม แต่คะแนนหลังเรียนรวมเป็น 0 ค่าดัชนีประสิทธิผลจะติดลบเท่ากับ -1

บุญชม ศรีสะอาด (2553, หน้า 58-159 กล่าวถึง การหาค่าดัชนีประสิทธิผล กรณีรายบุคคล ตามแนวคิดของ Hofland จะใช้สูตรดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล (E.I.)} = \frac{\text{คะแนนหลังเรียน} - \text{คะแนนก่อนเรียน}}{\text{คะแนนเต็ม} - \text{คะแนนก่อนเรียน}}$$

โดยทั่วไปการหาค่าดัชนีประสิทธิผลมักหาโดยใช้คะแนนของกลุ่ม ซึ่งทำให้มีสูตรเปลี่ยนไป ดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล (E.I.)} = \frac{\text{ผลรวมคะแนนหลังเรียนของทุกคน} - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนของทุกคน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนของทุกคน}}$$

การหาค่าดัชนีประสิทธิผลเป็นการพิจารณาพัฒนาการในลักษณะที่ว่าเพิ่มขึ้นเท่าไร ไม่ได้ทดสอบว่าเพิ่มขึ้นอย่างไร น่าเชื่อถือได้หรือไม่ มีข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับค่าดัชนีประสิทธิผล ดังนี้

ค่าดัชนีประสิทธิผล เป็นเรื่องของอัตราส่วนของผลต่างจะมีค่าสูงสุดเป็น 1.00 ส่วนค่าต่ำสุดไม่สามารถกำหนดได้ เพราะมีค่าต่ำกว่า -1.00 ก็ได้ และถ้าเป็นค่าลบแสดงว่าคะแนนสอบก่อนเรียนมากกว่าหลังเรียน ซึ่งมีความหมายว่า ระบบการเรียนการสอนหรือสื่อไม่มีคุณภาพ

1. ถ้าผลสอบก่อนเรียนของนักเรียนทุกคนได้คะแนนรวมเท่าไรก็ได้ (ยกเว้นได้คะแนนเต็มทุกคน) และถ้าผลการสอบหลังเรียนของนักเรียนทุกคนทำได้ถูกหมดทุกข้อ (ได้คะแนนเต็มทุกคน) ค่าดัชนีประสิทธิผลจะเป็น 1.00

2. ถ้าผลการสอบก่อนเรียนมากกว่าหลังเรียน ค่าดัชนีประสิทธิผล จะมีค่าต่ำกว่า -1.00 ก็ได้

3. การแปลความหมายของค่าดัชนีประสิทธิผล ไม่น่าจะแปลความหมายเฉพาะค่าที่คำนวณได้นักเรียนมีพัฒนาการขึ้นเท่าใด คิดเป็นร้อยละเท่าไร แต่ควรจะดูข้อมูลเดิมประกอบด้วยว่าหลังจากนักเรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้นเท่าไร ในบางครั้งคะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้นเล็กน้อยเป็นเพราะว่ากลุ่มนั้นมีความรู้เดิมในเรื่องนั้นมากอยู่แล้ว ซึ่งไม่ใช่เรื่องเสียหาย

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ขั้นตอนในการหาค่าดัชนีประสิทธิผล เป็นขั้นตอนที่หาตัวเลขที่แสดงความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียนโดยการเปรียบเทียบคะแนนหลังเรียนที่เพิ่มจากคะแนนสอบก่อนเรียนเพื่อประเมินสื่อการสอนที่ผลิตขึ้น หลังจากที่ได้ทดลองใช้สื่อหรือนวัตกรรมที่เราสร้างขึ้นมา โดยหาได้จากสูตรคะแนนรวมจากแบบทดสอบหลังเรียนลบด้วยคะแนนรวมจากแบบทดสอบก่อนเรียนหารด้วยผลคูณของคะแนนเต็มกับจำนวนคนลบด้วยคะแนนรวมจากแบบทดสอบ

ความพึงพอใจ

1. ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกที่อยู่ภายในจิตใจของบุคคลโดยการแสดงพฤติกรรมออกมา ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

กชกร เป้าสุวรรณ และคณะ (2550, หน้า 13) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สิ่งที่เราควรจะเป็นไปตามความต้องการ ความพึงพอใจเป็นผลของการแสดงออกของทัศนคติของบุคคลอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นความรู้สึกเอนเอียงของจิตใจที่มีประสบการณ์ที่มนุษย์เราได้รับอาจจะมากหรือน้อยก็ได้และเป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบ แต่ก็เมื่อใดสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการหรือทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้ ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกบวก เป็นความรู้สึกที่พึงพอใจ แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าสิ่งนั้นสร้างความรู้สึกผิดหวัง ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกทางลบเป็นความรู้สึกไม่พึงพอใจ

วิษุณี สารสุวรรณ (2552, หน้า 50) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ที่ไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลว่าคาดหวังกับสิ่งหนึ่งไว้ว่าอย่างไร สามารถสังเกตได้โดยการแสดงออกที่ค่อนข้างสลับซับซ้อน และสามารถวัดความพึงพอใจโดยใช้มาตรวัดความคิดเห็นของบุคคลเหล่านั้น ได้แก่ การใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ หรือการสังเกต

สุรียพร แข็งขันธ์ (2552, หน้า 56) กล่าวว่า ความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกของบุคคลที่แสดงออกมาต่อสิ่งที่ปฏิบัติ และความรู้สึกที่แสดงออกเมื่อสามารถตอบสนองความต้องการของบุคคลนั้นได้ทั้งความรู้สึกชอบ ยินดี เต็มใจ พอใจ

อรพรรณ ชูนาบาล (2554, หน้า 91) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ทัศนคติและสิ่งจูงใจในด้านต่าง ๆ ของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยแสดงพฤติกรรมออกมา 2 ลักษณะ คือ ทางบวก และทางลบ ซึ่งในทางบวกแสดงออกถึงลักษณะความชอบ ความสนใจ ความพึงพอใจ เห็นด้วย ส่วนทางลบแสดงออกในทางที่ไม่พึงประสงค์ เช่น ความเกลียด ไม่ชอบ ไม่พอใจ ไม่สนใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ต้องการ เป็นต้น เมื่อผู้เรียนมีความพึงพอใจในทางบวก จะทำให้เกิดการเรียนรู้ในเรื่องต่าง ๆ ได้ดี

นฤพร คำศรีแก้ว (2557, หน้า 35) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ พอใจ หรือเจตคติที่ดีของบุคคลที่มีความสัมพันธ์ต่อการปฏิบัติหรือสิ่งเร้า

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกของมนุษย์ที่อยู่ภายในจิตใจ ที่แสดงออกมาเป็นพฤติกรรมชอบ ไม่ชอบ พอใจ หรือไม่พอใจ ตามความคิดเห็นของตนเอง โดยการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่มากระทบภายในจิตใจ และแสดงออกมาโดยการปฏิบัติต่อสิ่งนั้น ๆ ในเชิงบวกและเชิงลบ

2. ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอนจำเป็นต้องนำแนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ ของนักการศึกษาที่ได้กล่าวไว้มาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้อย่างประสบความสำเร็จเกี่ยวกับความพึงพอใจต่าง ๆ ในกระบวนการสอนว่าจำเป็นต้องจัดการเรียนการสอนอย่างไรให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจและมีความสุขตามความต้องการของผู้เรียน ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

เพชฌุ กิจระการ (2542, หน้า 7 อ้างถึงใน บังอร บารมีช่วย, 2550, หน้า 50) ได้กล่าวถึงแนวคิดของแฮทฟิลด์และฮิวส์แมน ที่ได้ทำการพัฒนาแนวคิดของนักวิจัยต่าง ๆ มาเป็นเครื่องมือวัดความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน พบว่า องค์ประกอบที่ส่งผลกระทบต่อความพึงพอใจซึ่งเป็นที่นิยมแพร่หลายในปัจจุบัน ประกอบไปด้วย องค์ประกอบ 5 ประการ ดังนี้

ตัวแปรที่ 1 ประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 5 ประการ ดังนี้

1. ความตื่นเต้น/น่าเบื่อ
2. ความสนุกสนาน/ความไม่สนุกสนาน
3. ความโล่ง/ความสลับ
4. ความท้าทาย/ไม่ท้าทาย
5. มีความพอใจ/ไม่พอใจ

ตัวแปรที่ 2 องค์ประกอบทางด้านค่าจ้าง ประกอบด้วย

1. ถือว่าเป็นรางวัล/ไม่เป็นรางวัล
2. มาก/น้อย
3. ยุติธรรม/ไม่ยุติธรรม
4. เป็นทางบวก/เป็นทางลบ

ตัวแปรที่ 3 องค์ประกอบทางด้านการเลื่อนตำแหน่ง

1. ยุติธรรม/ไม่ยุติธรรม
2. เชื้อถือได้/เชื้อถือไม่ได้

3. เป็นเชิงบวก/เป็นเชิงลบ

4. เป็นเหตุผล/ไม่เป็นเหตุผล

ตัวแปรที่ 4 องค์ประกอบทางด้านผู้นิเทศ/ผู้บังคับบัญชา

1. อยู่ใกล้/อยู่ไกล

2. ยุติธรรมแบบจริงใจ/ยุติธรรมแบบไม่จริงใจ

3. เป็นมิตร/ค่อนข้างไม่เป็นมิตร

4. เหมาะสมทางคุณสมบัติ/ไม่เหมาะสมทางคุณสมบัติ

ตัวแปรที่ 5 องค์ประกอบทางด้านเพื่อนร่วมงาน

1. เป็นระเบียบเรียบร้อย/ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย

2. จงรักภักดีต่อสถานที่ทำงาน/ไม่จงรักภักดีต่อสถานที่ทำงานและ

เพื่อนร่วมงาน

3. สนุกสนานร่าเริง/ดูไม่มีชีวิตชีวา

4. ตูนาสนใจเอาจริงเอาจัง/ดูเหนียวหนาย

Maslow (1970, อ้างถึงใน ทศนา พึ่งตน, 2553, หน้า 47-48) กล่าวถึง

ทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นของ Maslow (Maslow's Hierarchy of Need) ที่กล่าวว่ามนุษย์ทุกคนมีความต้องการเหมือนกัน แต่ความต้องการนั้นเป็นลำดับขั้น เขาได้ตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับความต้องการของมนุษย์ไว้ ดังนี้

1. มนุษย์มีความต้องการอยู่เสมอและไม่มีที่สิ้นสุด ขณะที่ความต้องการสิ่งใดได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการอย่างอื่นก็จะเกิดขึ้นอีกไม่มีวันจบสิ้น

2. ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้วจะไม่ใช่สิ่งจูงใจ สำหรับพฤติกรรมอื่นต่อไป ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองเท่านั้นที่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรม

3. ความต้องการของมนุษย์จะเรียงเป็นลำดับขั้นตอนลำดับความสำคัญ กล่าวคือ เมื่อความต้องการในระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการระดับสูงก็จะเรียกร้องให้มีการตอบสนอง ซึ่งลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์มี 5 ขั้นตอนตามลำดับขั้นจากต่ำไปสูง ดังนี้

3.1 ความต้องการด้านร่างกาย (Physiological Needs)

เป็นความต้องการเบื้องต้นเพื่อความอยู่รอดของชีวิต เช่น ความต้องการในเรื่องของอาหาร น้ำ อากาศ เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย และความต้องการทางเพศ ความต้องการ

ทางด้านร่างกายจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนก็ต่อเมื่อความต้องการทั้งหมดของคน ยังไม่ได้รับการตอบสนอง

3.2 ความต้องการด้านความปลอดภัยหรือความมั่นคง (Security of Safety Needs) ถ้าความต้องการทางด้านร่างกายได้รับการตอบสนองตามสมควรแล้ว มนุษย์จะต้องการในขั้นสูงต่อไป คือ เป็นความรู้สึกที่ต้องการความปลอดภัยหรือความมั่นคงในปัจจุบันและอนาคตซึ่งรวมถึงความก้าวหน้าและความอบอุ่นใจ

3.3 ความต้องการทางด้านสังคม (Social or Belonging Needs) หลังจากที่มีมนุษย์ได้รับการตอบสนองในสองขั้นดังกล่าวแล้ว ก็จะมีความต้องการสูงขึ้นอีก คือ ความต้องการทางสังคมเป็นความต้องการที่จะเข้าร่วมและได้รับการยอมรับในสังคม ความเป็นมิตรและความรักจากเพื่อน

3.4 ความต้องการที่จะได้รับการยอมรับนับถือ (Esteem Needs) เป็นความต้องการให้คนอื่นยกย่อง ให้เกียรติ และเห็นความสำคัญของตนเอง อยากรเด่นในสังคม รวมถึงความสำเร็จ ความรู้ความสามารถ ความเป็นอิสระ และเสรีภาพ

3.5 ความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Self Actualization) เป็นความต้องการระดับสูงสุดของมนุษย์ ส่วนมากจะเป็นการอยากจะเป็นอยากจะได้ ตามความคิดของตน หรือต้องการจะเป็นมากกว่าที่ตัวเองเป็นอยู่ในขณะนั้น

Scott (1970, อ้างถึงใน ชวัญดาว บุญเรือง, 2562, หน้า 61) ได้เสนอแนวคิดในเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงานที่จะให้เกิดผลเชิงปฏิบัติ มีลักษณะ ดังนี้

1. งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานนั้นจะมีความหมายสำหรับผู้ทำ

2. งานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้ โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ

3. เพื่อให้ได้ผลงานในการสร้างสิ่งจูงใจภายในเป้าหมายของงาน จะต้องมึลักษณะ ดังนี้

3.1 คนทำงานมีส่วนในการตั้งเป้าหมาย

3.2 ผู้ปฏิบัติได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง

3.3 งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ทฤษฎีความพึงพอใจของผู้เรียนมีหลายประการขึ้นอยู่กับความต้องการของแต่ละบุคคลที่จะตอบสนองต่อสิ่งนั้น ๆ อย่างไร เช่น ความต้องการทางด้านร่างกาย ความต้องการความปลอดภัย ความต้องการทางด้านสังคม ความต้องการการได้รับความยอมรับนับถือจากบุคคล และความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต ซึ่งงานที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจนั้นต้องมีความหมายและความสำคัญต่อผู้เรียนด้วย

3. การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ

การสร้างแบบสอบถามวัดความพึงพอใจ ผู้สร้างจะต้องมีการวางแผน กำหนดโครงสร้างต่าง ๆ ให้ครอบคลุมกับสิ่งที่จะใช้ถามกับผู้ตอบ เพื่อให้ได้ข้อมูลตรงตามวัตถุประสงค์ที่มุ่งไว้ ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2552, หน้า 63-71) ได้กล่าวว่า แบบสอบถาม เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย ชุดของข้อความที่ต้องการให้กลุ่มตัวอย่างตอบโดยกาเครื่องหมายหรือเขียนตอบ ซึ่งนิยมถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริง ความคิดเห็นของบุคคล ซึ่งแบบสอบถามโดยทั่วไปจะมีโครงสร้างหรือส่วนประกอบ 3 ส่วน ดังนี้

1. คำชี้แจงในการตอบที่ปกของแบบสอบถาม จะเป็นคำชี้แจง ซึ่งมีกระบวนจุดประสงค์ในการให้ตอบแบบสอบถาม หรือจุดมุ่งหมายของการทำวิจัย อธิบายลักษณะของแบบสอบถาม วิธีการตอบแบบสอบถามพร้อมตัวอย่าง
2. สถานภาพส่วนตัวผู้ตอบ ส่วนที่ 2 ของแบบสอบถาม จะให้ตอบเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัว เช่น ชื่อ-สกุล เพศ ระดับการศึกษา อาชีพ เป็นต้น
3. ข้อคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและความคิดเห็น เป็นส่วนสุดท้าย และเป็นส่วนที่สำคัญที่สุด ซึ่งจะช่วยให้ได้ข้อมูล รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการศึกษา เพื่อให้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นมีคุณภาพสูง ควรยึดหลัก ดังนี้
 - 3.1 กำหนดจุดมุ่งหมายที่แน่นอนว่าต้องการถามอะไร
 - 3.2 สร้างคำถามให้ตรงจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และให้ครอบคลุม
 - 3.3 เรียงข้อความตามลำดับ ตามหัวข้อที่ได้วางโครงสร้างไว้
 - 3.4 ไม่ควรให้ผู้ตอบ ตอบมากเกินไป เพราะจะทำให้เบื่อไม่ให้ความร่วมมือหรือตอบโดยไม่ได้ตั้งใจ

3.5 ให้ผู้ตอบแบบสอบถามมีความลำบากน้อยที่สุดในการตอบ
ดังนั้น ถ้าเป็นไปได้ควรใช้ข้อคำถามแบบปลายเปิด ผู้ตอบแบบสอบถามเพียงแต่การตอบใน
แบบสอบถาม

3.6 สร้างข้อคำถามให้มีลักษณะที่ดี กล่าวคือ มีลักษณะดังนี้

3.6.1 ใช้ภาษาที่ชัดเจน เข้าใจง่าย ไม่กำกวม ไม่มีความซับซ้อน

3.6.2 ใช้ข้อความที่สั้น กระชับรัดกุม ไม่มีส่วนฟุ่มเฟือย

3.6.3 เป็นข้อคำถามที่เหมาะสมกับผู้ตอบ โดยคำนึงถึง

สติปัญญาระดับการศึกษา และความสนใจของผู้ตอบ

3.6.4 แต่ละข้อคำถาม ถามเพียงปัญหาเดียว

3.6.5 หลีกเลี่ยงคำถามที่จะตอบได้หลายทาง

3.6.6 หลีกเลี่ยงคำถามที่จะทำให้ผู้ตอบเบื่อหน่าย ไม่รู้เรื่อง

หรือไม่สามารถตอบได้

3.6.7 หลีกเลี่ยงคำที่ผู้ตอบตีความแตกต่างกัน เช่น บ่อย ๆ

เสมอ ๆ รวย ใจ ฉลาด

3.6.8 ไม่ใช่คำถามที่เป็นการนำผู้ตอบให้ตามแนวหนึ่งแนวใด

3.6.9 ไม่เป็นคำถามที่จะทำให้ผู้ตอบเกิดความลำบากใจ

หรืออึดอัดใจที่จะตอบ

3.6.10 ไม่ถามในสิ่งที่รู้แล้ว หรือวัดด้วยวิธีอื่นได้ดีกว่า

3.6.11 ไม่ถามในเรื่องที่เป็นความลับ

3.6.12 คำตอบที่ให้เลือกในข้อความควรมีให้ครอบคลุม

กลุ่มตัวอย่างทุกคนสามารถเลือกตอบได้ตรงความเป็นจริงตามความคิดเห็นของเขา

4. คุณลักษณะของเครื่องมือวัดความพึงพอใจ

คุณลักษณะของเครื่องมือวัดความพึงพอใจ ต้องมีความถูกต้อง ชัดเจน
ไม่กำกวม มีความน่าเชื่อถือ และภาษาไม่กำกวม เมื่อผู้อ่านอ่านแล้วสามารถเข้าใจ
กับสิ่งที่ผู้ถามต้องการถาม ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

ทองสุข วงศ์ทิพย์ (2550, หน้า 45) กล่าวถึง คุณลักษณะของเครื่องมือ
หรือแบบสอบถามความพึงพอใจ ซึ่งควรมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. ความถูกต้อง แบบสอบถามวัดความพึงพอใจในการทำงานจะต้อง
วัดสิ่งที่มุ่งหมายจะวัดคำถามแบบสอบถามต่าง ๆ จะต้องสัมพันธ์ระหว่างกันสูง

2. ความเชื่อถือได้ แบบสอบถามความพึงพอใจในการทำงานจะต้องให้ผลลัพธ์ที่แน่นอนและมีคำถามหลายข้อที่วัดแต่ละลักษณะของความพึงพอใจในการทำงาน

3. เนื้อหาแบบสอบถามความพึงพอใจในการทำงาน จะต้องระบุปัจจัยที่กระทบต่อชีวิตการทำงานและควรมีประสิทธิภาพขององค์กร

4. ภาษา คำถามที่ใช้จะต้องชัดเจน ไม่คลุมเครือและใช้ในองค์กรหลายประเภท

5. การประเมินความพึงพอใจ

นักการศึกษากล่าวถึงการประเมินความพึงพอใจไว้ ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2552, หน้า 94-95) ได้อธิบายถึงการวัดความพึงพอใจสามารถกระทำโดยวิธีการดังต่อไปนี้

1. การสังเกต (Observation) สังเกต การพูด การกระทำ การเขียน ของนักเรียนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ครูต้องการวัด เช่น ต้องการวัดว่านักเรียนคนหนึ่งมีความสนใจต่อการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์มากน้อยเพียงใด ครูอาจสังเกตการกระทำของนักเรียนในเรื่องการมาเรียน การตอบคำถามในชั้นเรียน การอ่านหนังสือ การเข้าร่วมกิจกรรม การสังเกตดูความประพฤติของนักเรียน แล้วแปลความหมายว่านักเรียนคนนั้นเป็นผู้ปฏิบัติตน ดีมากน้อยเพียงใด เช่น การไม่ขาดเรียน ก็แสดงว่ามีความรับผิดชอบมีวินัยในตนเอง ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ การไม่เล่นการพนัน ไม่เที่ยวกลางคืนก็แปลได้ว่านักเรียนเป็นคนดี

2. การสัมภาษณ์ (Interview) บางครั้งครูใช้วิธีพูดคุยกับนักเรียนในประเด็นที่ครูอยากรู้ เช่น ความรู้สึก ทศนคติของนักเรียน เพื่อนำสิ่งที่นักเรียนพูดออกมาแปลความหมายเกี่ยวกับลักษณะจิตพิสัยของนักเรียนได้ เช่น ครูอยากรู้ว่านักเรียนสนใจเรียนวิชาคอมพิวเตอร์หรือไม่ คุณครูอาจพูดคุยกับนักเรียนว่าเคยใช้โปรแกรมหรือไม่ ให้ครูฟังคำตอบของนักเรียน อาจจะทำให้ครูประเมินได้ว่านักเรียนมีความสนใจเรียนวิชาคอมพิวเตอร์มากน้อยเพียงใด

3. การใช้แบบวัด (Rating Scale) แบบวัดทัศนคติหรือความสนใจ มี 5 รูปแบบ คือ แบบของลิเคิร์ต (Likert) แบบเทอร์สไตน์ และของฮอสกูต แบบวัดเชิงสถานการณ์และแบบจับคู่

ในการวัดหรือประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนรู้ด้านความพึงพอใจของผู้เรียน ก็ถือเป็นวิธีการหนึ่งในการวัดประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนรู้ ถ้าผู้เรียนมีความพึงพอใจ จะส่งผลให้ผู้เรียนยอมรับและตอบสนองต่อการเรียนด้วยความเต็มใจ ด้วยการสนใจ และเข้าร่วมกิจกรรมซึ่งมีผลทำให้ผู้เรียนมีผลการเรียนที่ดีขึ้น

การวัดหรือประเมินความพึงพอใจจะใช้แบบสอบถามวัดทัศนคติตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งจะแบ่งความรู้สึกออกเป็น 5 ช่วง หรือ 5 ระดับดังนี้

ระดับที่ 5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

ระดับที่ 4 หมายถึง พึงพอใจมาก

ระดับที่ 3 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

ระดับที่ 2 หมายถึง พึงพอใจน้อย

ระดับที่ 1 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

จิราภรณ์ จันทา (2543, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาแบบเน้นพื้นฐานประสบการณ์ประกอบการเสริมต่อการเรียนรู้โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า

1) นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแบบเน้นพื้นฐานประสบการณ์ประกอบการเสริมต่อการเรียนรู้โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครูมีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแบบเน้นพื้นฐานประสบการณ์ประกอบการเสริมต่อการเรียนรู้โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแบบเน้นพื้นฐานประสบการณ์ประกอบการเสริมต่อการเรียนรู้โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 4) นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแบบเน้นพื้นฐานประสบการณ์ประกอบการเสริมต่อ

การเรียนรู้โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กรวรรณ ภักรัตนพล (2553, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องการเขียนจดหมาย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการเขียนแผนผังความคิด ประกอบการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือเทคนิค LT กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนบ้านใจดี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 3 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 10 แผน ค่าคุณภาพและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การเขียนจดหมาย โดยใช้แผนผังความคิด (Mind Mapping) ประกอบการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือเทคนิค LT ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 88.90/83.20 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 2) ค่าดัชนีประสิทธิผลของผลการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การเขียนจดหมาย โดยใช้แผนผังความคิด (Mind Mapping) ประกอบการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือเทคนิค LT มีค่าเท่ากับ 0.6778 คิดเป็นร้อยละ 67.78 แสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 67.78 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การเขียนจดหมายโดยใช้แผนผังความคิด ประกอบการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือเทคนิค LT แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การเขียนจดหมายโดยใช้แผนผังความคิด (Mind Mapping) ประกอบการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือเทคนิค LT ที่ได้เรียนรู้หลังจากผ่านช่วงระยะเวลาหนึ่ง คือ 2 สัปดาห์มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนไม่มีความคงทนในการเรียนรู้

ปัทมธนา โตะสิงห์ (2553, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง คำควบกล้ำ ร ล ว โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ประกอบแบบฝึกทักษะ กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 15 แผน 2) แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน จำนวน 15 ชุด 3) แบบทดสอบวัด

ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียนแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ แบบอัตนัยเชิงปฏิบัติ จำนวน 10 ข้อ รวมจำนวน 40 ข้อ 4) แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการร่วมมือ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ ผลการวิจัยพบว่า 1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.83/82.80 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ 2) ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย มีค่าเท่ากับ 0.6019 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรู้ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ประกอบแบบฝึกทักษะ มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียนหลังเรียน และหลังเรียนผ่านไป 2 สัปดาห์ ไม่แตกต่างกันแสดงว่านักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้ ได้ทั้งหมด 4) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ประกอบแบบฝึกทักษะ มีพฤติกรรมการร่วมมือ โดยรวมและเป็นรายด้านอยู่ในระดับดี 5) ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ประกอบแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความเหมาะสมและได้ผลดีเป็นที่น่าพอใจ นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียง เข้าใจความหมายของคำที่อ่านและเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว และมีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียนเพิ่มขึ้น

ประนอม แดงงาม (2554, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT สารระการเรียนรู้ภาษาไทย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนบ้านมาบสมอ อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ จำนวน 16 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT สารระการเรียนรู้ภาษาไทย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 10 ชุด แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน จำนวน 10 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT สารระการเรียนรู้ภาษาไทย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 87.18/85.42 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังการเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT สารระการเรียนรู้ภาษาไทย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) ความพึงพอใจ

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT สาระการเรียนรู้ภาษาไทย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ปวีณา พงษ์พันทนา (2555, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แผนผังความคิดประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แผนผังความคิด ประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.46/84.76 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้ 2) ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีค่าเท่ากับ 0.6821 แสดงว่านักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 68.21 3) การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แผนผังความคิด ประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT นักเรียนมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปราณี วังมฤค (2556, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านและการเขียนสะกดคำ โดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบการเรียนกลุ่มร่วมมือแบบ LT ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนสะกดคำ โดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบการเรียนกลุ่มร่วมมือแบบ LT ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.78/83.89 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ 2) ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้การอ่านและการเขียนสะกดคำ โดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบการเรียนกลุ่มร่วมมือแบบ LT ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเท่ากับ 0.6027 หรือคิดเป็นร้อยละ 60.27 3) นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบการเรียนกลุ่มร่วมมือแบบ LT มีทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้การอ่านและการเขียนสะกดคำ โดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบการเรียนกลุ่มร่วมมือแบบ LT โดยรวมอยู่ในระดับมาก

ญาณี ไชยวงศา (2556, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ผลพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานและแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและเขียน ภาษาไทย

พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น มีความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุขนินธ์ บัณทุนนท์กุล (2557, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง พัฒนาระบบการสอนซ่อมเสริมตามแนวประสบการณ์การอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียน ประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการพัฒนากระบวนการสอนซ่อมเสริมตามแนวประสบการณ์การอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีองค์ประกอบ 5 ประการ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วยขั้นการวินิจฉัยปัญหาการอ่าน ขั้นการสอน และขั้นการประเมินผล และการประเมินผล 2) ผลของการใช้กระบวนการสอนซ่อมเสริมตามแนวประสบการณ์การอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้ คือ หลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียน ประถมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประเทือง ทาอามาตย์ (2559, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทยโดยใช้ยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์การเขียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทยโดยใช้ยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์การเขียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ คือ (1) หลักการแนวคิดทฤษฎี (2) จุดมุ่งหมายของรูปแบบ (3) เนื้อหา (4) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และ (5) การวัดและประเมินผล 2) การยืนยันประสิทธิผลของการทดลองใช้รูปแบบการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทย โดยใช้ยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์การเขียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/5 โรงเรียนเมืองวาปีปทุม พบว่า 1) ค่าดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการสอนมีค่าเท่ากับ 0.7689 หรือร้อยละ 76.89 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/5 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/5 มีความพึงพอใจต่อรูปแบบการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทยโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

สมเจตน์ พันธุ์พรม (2560, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการสอนอ่านแบบเมตาคอกนิชัน และการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการสอนอ่านแบบเมตาคอกนิชัน และการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มี 6 องค์ประกอบ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งเรียนรู้ และการวัดประเมินผล โดยมีกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบ่งออกได้เป็น 7 ขั้นตอน ตาม Pre_{SAS} While_{CI} Post_{SA} Model คือ ก่อนการอ่าน (Pre-reading) ขั้นกระตุ้นความรู้เดิม (Stimulate original Knowledge) ขั้นเพิ่มเติมแผนการอ่าน (Added reading plans) ขั้นชำนาญตั้งวัตถุประสงค์ (Set Objective) ระหว่างการอ่าน (While-reading) ขั้นตรวจสอบตรงความเข้าใจ (Check for Understanding) ขั้นเรียนรู้ได้ให้บูรณาการ (Integration) หลังการอ่าน (Post-reading) ขั้นสรุปผลและประเมินอ่านผ่านคุณค่า (Summarize and Evaluate of reading) ขั้นนำความรู้มาประยุกต์ใช้ในความคิด (Apply Knowledge)

2) ผลการตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการสอนอ่านแบบเมตาคอกนิชัน และการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีคุณภาพด้านความเหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด 3) ผลการหาค่าดัชนีประสิทธิผลรูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีค่าเท่ากับ 0.6385 ซึ่งแสดงว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการสอนอ่านแบบเมตาคอกนิชัน และการเสริมต่อการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นทำให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น 0.6385 คิดเป็นร้อยละ 63.85 4) นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการสอนอ่านแบบเมตาคอกนิชัน และการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหลังเรียนมีความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 5) นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการสอนอ่านแบบเมตาคอกนิชันและการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหลังเรียนมีความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กชนิภา ดีพร้อม (2564, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนา ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ชนิดของคำ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT (Learning Together) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลบูรพาอุบล ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ชนิดของคำ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT (Learning Together) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.30/86.21 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ชนิดของคำ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT (Learning Together) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ความพึงพอใจ ของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ชนิดของคำ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT (Learning Together) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในภาพรวมนักเรียน เห็นด้วยในระดับมากที่สุด

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Manahan (1998, pp. 3011-A อ้างถึงใน ภูซังค์ มัชฌิม, 2559, หน้า 65) ได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนในช่วงเวลา 6 สัปดาห์ เมื่อได้รับการสอนที่สอดคล้องและไม่สอดคล้องกับระดับการพัฒนาความสามารถ ในการสะกดคำของนักเรียน โดยเป็นการศึกษาการตอบสนอง ของนักเรียนที่ได้รับการสอน ที่มีระดับความสามารถในการสะกดคำต่าง ๆ กัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1-2 จำนวน 9 คน ที่มีระดับความสามารถในการสะกดคำต่าง ๆ กัน แล้วแบ่งออกเป็น 3 ระดับ แต่ละระดับมีนักเรียน 3 คน การเขียนประกอบด้วยการแยกคำการเล่นเกมคำ และการสร้างคำที่สอดคล้อง และเหนือระดับการสะกดคำของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีระดับการพัฒนาการสะกดคำทั้งที่ต่ำกว่า และสูงกว่าระดับเดิมเล็กน้อย 2) นักเรียนมีความก้าวหน้าในการสะกดคำเพิ่มขึ้น 3) รูปแบบการสอนสะกดคำที่มี ประสิทธิภาพดีในการสอนสะกดคำให้กับนักเรียนที่มีความสามารถในการสะกดคำคนละ ระดับ และการศึกษาคำเป็นวิธีการสอนแบบหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผลการวิจัย ครั้งนี้ยังชี้แนะว่า เมื่อความสัมพันธ์ระหว่างสะกดคำกับคำอ่าน โดยนักเรียนมีการพัฒนา การสะกดคำเพิ่มขึ้นก็จะมีความสามารถในการสะกดเพิ่มขึ้นด้วย

Fournier and Graves (2002, p. 50 อ้างถึงใน กานต์รวี ศรีลังค์, 2556, หน้า 50) ได้ศึกษาการอ่านเรื่องสั้นของวัยรุ่นโรงเรียน ในเมือง Midwester ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยใช้ยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ประสบการณ์อ่าน (SRE–Scaffolding Reading Experience) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้ยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ประสบการณ์การอ่าน (SRE–Scaffolding Reading Experience) มีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่า และมีเจตคติทางบวกต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้อย่างยิ่ง

Pentimonti and Justice (2010) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้กลยุทธ์ของครูในการเสริมต่อการเรียนรู้ 6 กลยุทธ์ระหว่างการทำกิจกรรมการอ่านออกเสียงกับนักเรียนทั้งห้องเรียน โดยเก็บข้อมูลด้วยการสังเกต ผลการวิจัยพบว่า ครูใช้กลยุทธ์การเสริมต่อการเรียนรู้ 3 กลยุทธ์ ซึ่งเป็นกลยุทธ์ระดับต่ำ คือ การบอกโดยภาพรวมการให้เหตุผลและการคาดการณ์ ส่วนกลยุทธ์ระดับสูง 3 กลยุทธ์ คือ การทำงานร่วมกันการลดตัวเลือกและการดึงข้อมูลครูมีการใช้ที่น้อยมาก นอกจากนี้ผลยังแสดงให้เห็นว่าครูควรได้รับการพัฒนาจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อส่งเสริมการใช้กลยุทธ์การเสริมต่อการเรียนรู้ในระดับสูงด้วย เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือในระดับสูงจากครู

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทำให้ทราบว่า การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นการช่วยกระตุ้น ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ โดยครูเป็นผู้คอยชี้แนะ ต่อยอดให้นักเรียนได้มองเห็นแนวทางในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ อีกทั้งยังเป็นการเรียนรู้ที่คนในกลุ่มจะต้องช่วยเหลือกัน ปรึกษากันและนำพากลุ่มของตนเองพัฒนางานตามที่ครูมอบหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

รายละเอียดในแต่ละขั้นตอน มีดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มเครือข่ายหนองชน-ดอนเตย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 9 โรงเรียน ประกอบด้วย 1) โรงเรียนบ้านนายนอ 2) โรงเรียนบ้านคำแม่นาง 3) โรงเรียนบ้านหนองชน 4) โรงเรียนบ้านชัยมงคล 5) โรงเรียนบ้านนาดีวิทยา 6) โรงเรียนเพียงหลวง 10 7) โรงเรียนบ้านโคกศรี 8) โรงเรียนบ้านหมู่มัน และ 9) โรงเรียนบ้านดอนเตย รวมนักเรียนทั้งสิ้น 145 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านดอนเตย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 1 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 24 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) สาเหตุที่เลือกวิธีนี้ เพราะว่าโรงเรียนที่เลือก จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียน

ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง สามารถเป็นตัวแทนของประชากรได้ เพราะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในกลุ่มเครือข่ายหนองชน-ดอนเตยทุกโรงเรียน จัดห้องเรียนแบบคละความสามารถ และจากการประเมินคุณภาพทางการเรียนทุกโรงเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใกล้เคียงกัน

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การอ่านและการเขียนคำภาษาไทย ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ จำนวน 7 แผน

1.2 แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านและการเขียนคำภาษาไทย ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ โดยแบ่งออกได้ ดังนี้

- 1) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกก จำนวน 5 ข้อ
- 2) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกก จำนวน 5 ข้อ
- 3) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกต จำนวน 5 ข้อ
- 4) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกต จำนวน 5 ข้อ
- 5) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกน จำนวน 5 ข้อ
- 6) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกน จำนวน 5 ข้อ
- 7) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกบ จำนวน 5 ข้อ
- 8) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกบ จำนวน 5 ข้อ

1.3 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ จำนวน 10 ข้อ

2. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การอ่านและเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

2.1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
ศึกษาความสำคัญของภาษาไทย และสาระและมาตรฐานการเรียนรู้

2.1.2 ศึกษาโครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านดอนเตย
ศึกษาวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะที่พึงประสงค์
การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียน คำอธิบาย
รายวิชา และโครงสร้างรายวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2.1.3 ศึกษาเนื้อหาที่ใช้ในการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่าน
และการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนจากหนังสือเรียน
ตำรา เอกสารประกอบการสอนที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับเรื่องที่จะสอน จำนวน 4 เรื่อง
ได้แก่ การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแมกก แมกค
แมกน และแมกบ

2.1.4 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT
และการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียน
คำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

2.1.5 ศึกษาขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT
กับการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและเขียนคำภาษาไทย
ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

2.1.6 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับ
การเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและเขียนคำภาษาไทย
ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 7 แผน รวม 20 ชั่วโมง

2.1.7 กำหนดรูปแบบการเขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
โดยมีองค์ประกอบการเขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

- 1) มาตรฐานการเรียนรู้
- 2) ตัวชี้วัด
- 3) สาระสำคัญ
- 4) สาระการเรียนรู้

5) จุดประสงค์การเรียนรู้

6) การจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ มีขั้นตอนกระบวนการ ดังนี้

ขั้นเตรียม

(1) ครูชี้แจง แจงจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนทราบจุดหมาย

ปลายทางในการเรียน

(2) ครูใช้สื่อการสอนโดยนำวิดีโอเพลงเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด และร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 รอบ จากนั้นให้นักเรียนร้องตาม 3 รอบ พร้อมทำท่าทางประกอบ

ขั้นสอน

(1) ครูสร้างความสนใจแก่ผู้เรียน กระตุ้นความรู้เดิมในการอ่านสะกดคำ ครูคอยช่วยเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ได้สำเร็จ

(2) ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

(3) ครูนำบัตรภาพเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ติดบนกระดาน แล้วสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับภาพ

ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม

การจัดกิจกรรมกลุ่มโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มละ กลุ่มละ 6 คน โดยแต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ ดังนี้

นักเรียนคนที่ 1 อ่านคำสั่งหรือขั้นตอนในการดำเนินการ

นักเรียนคนที่ 2 และ 3 ฟังขั้นตอนและจดบันทึก

นักเรียนคนที่ 4 และ 5 อ่านคำถามและหาคำตอบ

นักเรียนคนที่ 6 ตรวจสอบคำตอบ(ข้อมูล)พร้อมทั้งในกลุ่มสรุป

คำตอบร่วมกันส่งคำตอบนั้นเป็นผลงานของกลุ่ม

เด็กลงมือทำกิจกรรมกลุ่มตามบทบาทหน้าที่ของแต่ละคน ภายในกลุ่มตามที่ครูกำหนดให้ ขณะที่ทำกิจกรรมในบางขั้นตอนเด็กอาจเกิดปัญหา ในการเรียนรู้ ครูต้องให้การเสริมต่อการเรียนรู้เด็กให้ตรงกับปัญหาที่กำลังเกิดขึ้น ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดได้ด้วยตนเองเกี่ยวกับปัญหาที่เป็นอยู่ โดยครูมีการสาธิต แนะนำ และชี้แจง

ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ

นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน ถ้ามีส่วนใดบกพร่อง ครูช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ โดยการแนะนำ ชี้แนะ แก้ไข เมื่อแก้ไขเสร็จแล้วนำผลงานไปติดป้ายนิเทศ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกอ่าน

ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม

นักเรียนและครูร่วมกันสรุปบทเรียนที่ได้เรียนรู้ สังเกตจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางวาจาต่อกัน การตรวจผลงานของกลุ่ม นักเรียนแต่ละกลุ่มประเมินผลงานกลุ่มตามแบบการประเมินที่แจกให้ และสรุปผลการประเมินร่วมกัน โดยการนำคะแนนทดสอบแต่ละคนมารวมกันหาค่าเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่ม

7) สื่อ อุปกรณ์ และแหล่งการเรียนรู้

8) การวัดและประเมินผล

9) บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

10) ความคิดเห็นของผู้บริหารหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

2.1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว เสนอต่อคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ด้านโครงสร้างของแผนการจัดการเรียนรู้และให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์แล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ดังนี้

1) รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย ประธานหลักสูตร ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จินดา ลาโพธิ์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

3) นายสมพงษ์ บุญตาท้าว ครู วิทยาลัยฐานะชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนบ้านหนองชน อำเภอนาทม จังหวัดนครพนม

4) นางฉวีวรรณ พรหมวัง ครู วิทยาลัยฐานะชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนบ้านนาพระโนนห้วยแคน อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม

5) นางสาวนริศรา แก้วเชื่อม ครู วิทยาลัยฐานะชำนาญการ
โรงเรียนบ้านคำแม่นาง อำเภอนาทม จังหวัดนครพนม

2.1.10 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 5 ท่าน มาหาค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ระดับคุณภาพ โดยใช้แบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) คือ ถ้าได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50-5.0 จึงจะนำไปใช้ได้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 69-71) มีคุณภาพ 5 ระดับ ดังนี้

เหมาะสมมากที่สุด	มีค่าเท่ากับ 4.51-5.00 คะแนน
เหมาะสมมาก	มีค่าเท่ากับ 3.51-4.50 คะแนน
เหมาะสมปานกลาง	มีค่าเท่ากับ 2.51-3.50 คะแนน
เหมาะสมน้อย	มีค่าเท่ากับ 1.51-2.50 คะแนน
เหมาะสมน้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ 1.00-1.50 คะแนน

จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าเฉลี่ย 4.75 ซึ่งอยู่ในระดับความเหมาะสมมากที่สุด

2.1.11 ปรับแก้ไขตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ แล้วนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านคำแม่นาง อำเภอ นาทม จังหวัดนครพนม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเชิงเนื้อหา ผลการทดลอง พบว่า เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนล่วงเกินจากที่ได้กำหนดไว้ จึงได้ทำการปรับเวลาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ และการวัดประเมินผลเพิ่มเติม แล้วนำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจริงต่อไป

2.1.12 ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ให้สมบูรณ์ขึ้น

2.1.13 จัดพิมพ์แผนการจัดการเรียนรู้ให้เสร็จสมบูรณ์ แล้วจึงนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทย
ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

2.2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
ศึกษาความสำคัญของภาษาไทย และสาระและมาตรฐานการเรียนรู้

2.2.2 ศึกษาโครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านดอนเตย
ศึกษาวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะที่พึงประสงค์
การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียน คำอธิบายรายวิชา
และโครงสร้างรายวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2.2.3 ศึกษาทฤษฎี เอกสารเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถ
ในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

2.2.4 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำ
ภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ
3 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ โดยแบ่งออกได้ ดังนี้

- 1) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแม่ก จำนวน 5 ข้อ
- 2) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแม่ก จำนวน 5 ข้อ
- 3) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแม่กต จำนวน 5 ข้อ
- 4) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแม่กต จำนวน 5 ข้อ
- 5) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแม่กน จำนวน 5 ข้อ
- 6) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแม่กน จำนวน 5 ข้อ
- 7) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแม่กบ จำนวน 5 ข้อ
- 8) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแม่กบ จำนวน 5 ข้อ

2.2.5 นำแบบทดสอบการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด
ไม่ตรงตามมาตรา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นเสนอต่อกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์
เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและพิจารณาความเหมาะสมแล้วนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ
โดยปรับความเที่ยงตรงของเนื้อหา ความเหมาะสมของภาษาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2.2.6 นำแบบทดสอบการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด
ไม่ตรงตามมาตราที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมกับที่ประเมินแผน
การจัดการเรียนรู้ เพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้วิธี
ของ Rovinew and Hambleton แนวคิดการประเมิน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 60–61)

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์
เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่า ข้อสอบนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์
เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์
เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

2.2.7 วิเคราะห์ข้อมูลหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถาม
ของแบบทดสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50
ถึง 1.00 เป็นข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ทางเนื้อหาที่ใช้ได้ (สมนึก ภัทธิยะณี, 2553, หน้า 220)

จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง
ข้อสอบกับจุดประสงค์ (IOC) มีค่าเท่ากับ 4.85

2.2.8 นำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านและการเขียนคำภาษาไทย
ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านคอนเตย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษ
นครพนม เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 18 คน ที่ได้เรียนเกี่ยวกับเนื้อหา
การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราไปแล้วและไม่ใช้
กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย

2.2.9 การวิเคราะห์หาค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) รายข้อ
ซึ่งค่าความยากมีค่าตั้งแต่ 0-1 ข้อสอบที่มีค่าความยาก (p) ระหว่าง .21-.80 เป็นข้อสอบ
ที่มีความยากอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ โดยใช้ดัชนีวัดค่าความยาก ดังนี้ (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2556,
หน้า 83)

- .81-1.00 หมายถึง เป็นข้อสอบที่ง่ายมาก ไม่ควรใช้หรือปรับปรุง
- .61-.80 หมายถึง เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่ายแต่ใช้ได้
- .40-.60 หมายถึง เป็นข้อสอบที่มีความยากปานกลางเป็นข้อสอบ
ที่ดีมาก
- .21-.40 หมายถึง เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างยาก แต่ใช้ได้
- .00-.20 หมายถึง เป็นข้อสอบที่ยากมาก ไม่ควรใช้หรือปรับปรุง

2.2.10 การวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าตั้งแต่ -1 ถึง $+1$ และค่าที่อยู่ระหว่าง $.21-1.00$ เป็นเกณฑ์ที่มีคุณภาพ โดยใช้ดัชนีวัดค่าอำนาจจำแนกดังนี้ (สุวิมล ตีรกาพันธ์, 2551, หน้า 150-162)

ค่า r ตั้งแต่ $.40$ ขึ้นไป แสดงว่า ข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนก ดีมาก

ค่า r ตั้งแต่ $.30-.39$ แสดงว่า ข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนกดีพอสมควร

ค่า r ตั้งแต่ $.20-.29$ แสดงว่า ข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนกพอใช้ได้

อาจต้องปรับปรุง

ค่า r ต่ำกว่า $.19$ แสดงว่าข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนกไม่ดี ต้องปรับปรุง

หากข้อใดค่าความยาก และค่าอำนาจจำแนกไม่อยู่ในเกณฑ์

ก็จะปรับปรุงตัวเลือกใหม่ ๆ เฉพาะข้อนั้น

2.2.11 นำแบบทดสอบหาค่าเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยใช้วิธีของ Lovett (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 96) ดังนี้ โดยใช้ดัชนีวัดค่าความเชื่อมั่น ดังนี้ (นัยทิพย์ ธีรภาค, 2555, ออนไลน์)

0.00-0.20 ความเชื่อมั่นต่ำมาก

0.21-0.40 ความเชื่อมั่นต่ำ

0.41-0.70 ความเชื่อมั่นปานกลาง

0.71-1.00 ความเชื่อมั่นสูง

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่าน และการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา เท่ากับ 0.91

2.2.12 จัดพิมพ์แบบทดสอบการอ่านและการเขียนคำภาษาไทย ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราฉบับจริงที่ได้รับการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อใช้กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรม การเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

2.3.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.3.2 กำหนดคุณลักษณะที่ต้องการวัดในด้านความรู้เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

2.3.3 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราและสร้างข้อคำถาม จำนวน 10 ข้อ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง พึงพอใจระดับมากที่สุด

4 หมายถึง พึงพอใจระดับมาก

3 หมายถึง พึงพอใจระดับปานกลาง

2 หมายถึง พึงพอใจระดับน้อย

1 หมายถึง พึงพอใจระดับน้อยที่สุด

2.3.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราที่สร้างขึ้นเสนอต่อประธานและคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.3.5 นำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ชูติเติมกับที่ประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ และประเมินแบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา เพื่อตรวจสอบค่าความสอดคล้องระหว่างแบบสอบถามกับข้อคำถาม จุดประสงค์การวัดความพึงพอใจ โดยค่าความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจไม่ต่ำกว่า 0.50

2.3.6 นำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราไปทดสอบกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนบ้านคำแม่นาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษานครพนม เขต 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 15 คน เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ด้วยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบัค (Cronbach)

2.3.7 นำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราที่ได้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านดอนเตย จำนวน 24 คน หลังจากได้รับการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

2.3.8 นำผลจากการตอบแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ที่นักเรียนตอบ มาหาค่าเฉลี่ยและเปรียบเทียบกับเกณฑ์ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 102-103)

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00	แปลว่า มีความพึงพอใจมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50	แปลว่า มีความพึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50	แปลว่า มีความพึงพอใจปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50	แปลว่า มีความพึงพอใจน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50	แปลว่า มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

แบบแผนการทดลองใช้รูปแบบการทดลองกลุ่มเดียว และมีการวัดก่อนการทดลอง 1 ครั้ง และหลังการทดลอง 1 ครั้ง (One Group Pretest Posttest Design) เขียนเป็นรูปแบบการทดลองดังนี้

รูปแบบการทดลอง

O ₁	X	O ₂
----------------	---	----------------

O₁ หมายถึง การวัดตัวแปรตามก่อนการทดลอง

X หมายถึง การทดลองจัดการเรียนรู้

O₂ หมายถึง การวัดตัวแปรตามหลังการทดลอง

2. ขั้นตอนดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกับกลุ่มตัวอย่างโดยดำเนินการ ดังนี้

2.1 ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ โดยแบ่งออกได้ ดังนี้

- 1) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแม่ก ก จำนวน 5 ข้อ
- 2) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแม่ก ก จำนวน 5 ข้อ
- 3) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแม่ก ด จำนวน 5 ข้อ
- 4) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแม่ก ด จำนวน 5 ข้อ
- 5) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแม่ก น จำนวน 5 ข้อ
- 6) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแม่ก น จำนวน 5 ข้อ
- 7) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแม่ก บ จำนวน 5 ข้อ
- 8) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแม่ก บ จำนวน 5 ข้อ

2.2 ดำเนินการทดลองจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้

แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ ตามแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง โดยที่ระหว่างการทดลองได้ดำเนินการทดสอบย่อยระหว่างเรียน

2.3 หลังการทดลองผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน และสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจจำนวน 10 ข้อ

2.4 นำผลที่ได้จากการทดลองมาวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณดำเนินการโดยการวิเคราะห์คะแนนจากผลการทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียน โดยดำเนินการ ดังนี้

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ ตามเกณฑ์ 80/80
2. วิเคราะห์ประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ ตามเกณฑ์ดัชนีประสิทธิผลมากกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 50
3. วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ t-test ชนิด Dependent Samples
4. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียน ต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ โดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์การแปลความหมาย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
1.00–1.50	น้อยที่สุด
1.51–2.50	น้อย
2.51–3.50	ปานกลาง
3.51–4.50	มาก
4.51–5.00	มากที่สุด

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์ และการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน ในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ โดยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ สรุปผล แล้วนำมาเขียนเป็นประเด็นหรือหัวข้อในเชิงพรรณนา เพื่อสะท้อนผลจากกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติพื้นฐาน

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) มีสูตร ดังนี้ (นงเยาว์ อุทุมพร, 2556, หน้า 231)

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนที่ต้องการหาค่า}}{\text{จำนวนทั้งหมด}} \times 100$$

2. ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนน มีสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 123–124)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
 N แทน จำนวนคนในกลุ่ม

3. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) จากสูตร ดังนี้
(บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 106)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

X แทน คะแนนแต่ละตัว

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

\sum แทน ผลรวม

สถิติตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

สถิติตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ได้แก่

1. ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (สมนึก ภัททิยธานี, 2551, หน้า 220)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์
กับเนื้อหาหรือระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
ทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

2. ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบ (สมนึก ภัททิยธานี, 2553,
หน้า 195)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ค่าความยากของข้อสอบ

R แทน จำนวนคนตอบถูก

N แทน จำนวนคนทั้งหมด

3. ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรของ Brennan (บุญชม ศรีสะอาด และคณะ, 2552, หน้า 90)

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

- เมื่อ B แทน ค่าอำนาจจำแนก
 U แทน จำนวนผู้รอบรู้หรือผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
 L แทน จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
 n_1 แทน จำนวนผู้รอบรู้ที่สอบผ่านเกณฑ์
 n_2 แทน จำนวนผู้ไม่รอบรู้ที่สอบไม่ผ่านเกณฑ์

4. การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ โดยใช้วิธีของ Lovett (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 96) ดังนี้

$$r_{cc} = 1 - \frac{k \sum X_i - \sum X_i^2}{(k-1) \sum (X_i - C)^2}$$

- เมื่อ r_{cc} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 K แทน จำนวนข้อสอบ
 X_i แทน คะแนนของแต่ละข้อ
 C แทน คะแนนเกณฑ์หรือจุดตัดของแบบทดสอบ

สถิติตรวจสอบสมมติฐาน

สถิติตรวจสอบสมมติฐาน ได้แก่

1. ประสิทธิภาพของนวัตกรรม E_1/E_2 โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด และคณะ, 2552, หน้า 113-117)

$$E_1 = \frac{\sum x}{A} \times 100$$

- เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum x$ แทน คะแนนรวมของแบบทดสอบ
 A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบทุกชิ้นรวมกัน
 N แทน จำนวนผู้เรียน

$$E_2 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลสัมฤทธิ์
 $\sum x$ แทน คะแนนรวมของผลสัมฤทธิ์หลังเรียน
 B แทน คะแนนเต็มของการสอบหลังเรียนด้วย
 แบบทดสอบ
 N แทน จำนวนผู้เรียน

2. การหาดัชนีประสิทธิผล โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด และคณะ, 2552, หน้า 117-118)

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนหลังเรียน} - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียน}}$$

3. การทดสอบค่าเฉลี่ยโดยใช้ t-test ชนิด dependent Samples ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตนะ, 2553, หน้า 179)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤต
 เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
 D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
 N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

ตอนที่ 1 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรฐานนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

- 2.1 การพัฒนาความสามารถในด้านการอ่าน
- 2.2 การพัฒนาความสามารถในด้านการเขียน
- 2.3 การพัฒนาการทำงานในด้านการกระบวนกรกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

ตอนที่ 1 ผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้าง ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้าง ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ปรากฏ ดังตาราง 7

ตาราง 7 ผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1. ดานสาระสำคัญ			
1.1 สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ในหลักสูตร	5.00	0.00	มากที่สุด
1.2 มีรายละเอียดชัดเจน ครบถ้วนตามเนื้อหา	4.80	0.45	มากที่สุด
รวมดานสาระสำคัญ	4.90	0.22	มากที่สุด
2. สาระการเรียนรู้			
2.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
2.2 มีความยากง่ายพอเหมาะ	4.80	0.45	มากที่สุด
2.3 น่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน	4.80	0.45	มากที่สุด
รวมดานสาระการเรียนรู้	4.87	0.18	มากที่สุด
3. ดานจุดประสงค์การเรียนรู้			
3.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัด	4.60	0.55	มากที่สุด
3.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4.60	0.55	มากที่สุด
3.3 มีเป้าหมาย บ่งบอกพฤติกรรมชัดเจน	4.60	0.55	มากที่สุด
3.4 ใช้ภาษาที่มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	4.80	0.45	มากที่สุด
รวมดานจุดประสงค์การเรียนรู้	4.65	0.14	มากที่สุด
4. ดานเนื้อหา			
4.1 มีรายละเอียดชัดเจน เข้าใจง่าย	5.00	0.00	มากที่สุด
4.2 สอดคล้องกับสาระสำคัญและจุดประสงค์การเรียนรู้	4.60	0.55	มากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับระดับชั้น และวัย ของผู้เรียน	4.80	0.45	มากที่สุด
รวมดานเนื้อหา	4.80	0.18	มากที่สุด
5. ดานกิจกรรมการเรียนรู้			
5.1 เรา้ความสนใจของผู้เรียน	4.60	0.55	มากที่สุด
5.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.80	0.45	มากที่สุด
5.3 กิจกรรมกลุ่มช่วยฝึกการเป็นภาวะผู้นำ ผู้ตาม ของนักเรียน	4.60	0.55	มากที่สุด

ตาราง 7 (ต่อ)

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
5.4 กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียน	4.60	0.55	มากที่สุด
5.5 สอดคล้องกับการสอนตามรูปแบบ LT	4.60	0.55	มากที่สุด
5.6 การเสริมต่อการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนอ่านและเขียนคำได้ดีขึ้น	4.60	0.55	มากที่สุด
รวมด้านกิจกรรมการเรียนรู้	4.63	0.14	มากที่สุด
6. สื่อและแหล่งเรียนรู้			
6.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4.80	0.45	มากที่สุด
6.2 ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อการเรียนรู้	4.80	0.45	มากที่สุด
6.3 สื่อน่าสนใจ และส่งเสริมการเรียนรู้	4.60	0.55	มากที่สุด
6.4 เหมาะสมกับระดับชั้น และวัย ของผู้เรียน	4.60	0.55	มากที่สุด
รวมด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้	4.70	0.33	มากที่สุด
7. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้			
7.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.60	0.55	มากที่สุด
7.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4.80	0.45	มากที่สุด
7.3 ใช้เครื่องมือวัดได้เหมาะสม	4.60	0.55	มากที่สุด
รวมด้านกรวัดและประเมินผลการเรียนรู้	4.67	0.33	มากที่สุด
รวมทุกด้าน	4.75	0.06	มากที่สุด

จากตาราง 7 พบว่า โดยภาพรวมทุกด้านของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความเหมาะสมอยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{X} = 4.75$, S.D. = 0.06) และเรียงลำดับจากมากไปน้อย 3 อันดับ ดังนี้ ด้านสาระสำคัญ ($\bar{X} = 4.90$, S.D. = 0.22) ด้านสาระการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.87$, S.D. = 0.18) และด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.18)

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80 ปรากฏดังตาราง 8

ตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80

ช่วงการวัดผล	คะแนนเต็ม	n	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ	ประสิทธิภาพ E_1/E_2
ระหว่างเรียน						89.17/82.40
ครั้งที่ 1	15	24	13.50	0.72	90.00	
ครั้งที่ 2	15	24	13.42	0.83	89.47	
ครั้งที่ 3	15	24	13.38	0.65	89.20	
ครั้งที่ 4	15	24	13.54	0.59	90.27	
ครั้งที่ 5	15	24	13.29	0.91	88.60	
ครั้งที่ 6	15	24	12.92	1.10	86.13	
ครั้งที่ 7	15	24	13.58	0.58	90.53	
รวมระหว่างเรียน	105	24	93.63	2.08	89.17	
หลังเรียน	40	24	32.96	1.83	82.40	

จากตาราง 8 พบว่า ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เท่ากับ 89.17/82.40 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 80/80

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผลการวิเคราะห์ประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ดัชนีประสิทธิผลตั้งแต่ร้อยละ 50 ขึ้นไป ปรากฏดังตาราง 9

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ดัชนีประสิทธิผล ตั้งแต่ร้อยละ 50 ขึ้นไป

ช่วงการวัดผล	คะแนนเต็ม	n	\bar{X}	S.D.	ร้อยละดัชนีประสิทธิผล
ก่อนเรียน	40	24	19.46	4.28	65.73
หลังเรียน	40	24	32.96	1.83	

จากตาราง 9 พบว่า ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 65.73 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ตั้งแต่ร้อยละ 50

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่าน และการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปรากฏดังตาราง 10

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ช่วงการวัดผล	n	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t	Sig.(1-tailed)
ก่อนเรียน	24	40	19.46	4.28	15.19**	0.00
หลังเรียน	24	40	32.96	1.83		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากตาราง 10 พบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียน
ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียน
คำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
เทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรม
การเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด
ไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อ
การเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปรากฏดังตาราง 11

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้
เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด
ไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับ
การเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

รายการสอบถาม	\bar{X}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. เนื้อหาวิชาช่วยให้เด็กเกิดทักษะการอ่าน และการเขียนสะกดคำ	4.62	0.58	มากที่สุด
2. วิธีการที่ครูสอน ช่วยให้เด็กเข้าใจเนื้อหามากขึ้น	4.71	0.46	มากที่สุด
3. ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับความสามารถ ของเด็ก	4.63	0.50	มากที่สุด
4. เด็กชอบที่ครูคอยช่วยเหลือขณะที่ทำงาน	4.79	0.59	มากที่สุด
5. เด็กมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่างสนุกสนาน	4.75	0.61	มากที่สุด
6. เด็กชอบทำงานเป็นกลุ่มเพราะจะได้ช่วยเหลือกัน	4.67	0.64	มากที่สุด
7. เด็กชอบที่ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน	4.54	0.51	มากที่สุด
8. เด็กชอบสื่อการสอนที่ครูนำมาใช้ในการทำ กิจกรรม	4.58	0.78	มากที่สุด
9. เด็กประสบความสำเร็จในการปฏิบัติ กิจกรรม ตามลำดับขั้นตอน	4.83	0.48	มากที่สุด
10. การอ่านและการเขียนสะกดคำเด็กสามารถ นำไปใช้ในชีวิตจริงได้	4.92	0.28	มากที่สุด
โดยรวม	4.70	0.15	มากที่สุด

จากตาราง 11 พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนตัวสะกด ไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.70$, S.D. = 0.15) เมื่อเรียงลำดับ 3 อันดับ จากมากไปหาน้อยตามลำดับ ดังนี้ การอ่านและการเขียนสะกดคำนักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ ($\bar{X} = 4.92$, S.D. = 0.28) นักเรียนชอบที่ครูคอยช่วยเหลือขณะที่ทำงาน ($\bar{X} = 4.79$, S.D. = 0.59) นักเรียนชอบสื่อการสอนที่ครูนำมาใช้ในการทำกิจกรรม ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.78)

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การนำเสนอข้อมูลเชิงคุณภาพในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสังเกต และการสัมภาษณ์ของนักเรียน จากการปฏิบัติกิจกรรม ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทย ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สามารถนำเสนอรายละเอียดได้ ดังนี้

2.1 การพัฒนาความสามารถในด้านการอ่าน

ในการจัดการเรียนการสอน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ มีกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น ชุดวงล้อสะกดคำ ชุดทายคำศัพท์ ชุดเกมหาไขในตะกร้า เป็นต้น นักเรียนทุกคนให้ความร่วมมือในกิจกรรมด้วยดี และนักเรียนส่วนใหญ่สนุกกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยจัดให้ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในด้านการอ่าน มีความสนใจ กระตือรือร้นในการอ่าน ดังข้อความจากการสังเกต สัมภาษณ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

“หนูชอบเล่นเกมมาก เพราะในการเล่นเกมนั้นมีความสุขมาก และยังได้เนื้อหาความรู้จากสิ่งที่เรียนด้วย”

(ณัฐธิดา วงษา, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2565)

“หนูเข้าใจการอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรามากขึ้น เพราะเกมหลายเกมเมื่อหนูได้เล่น หนูสามารถจำตัวสะกดของคำได้ดียิ่งขึ้นด้วย”

(อชิรญาณ์ เชื่องเซียงขวาง, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2565)

“ผมชอบทำกิจกรรมในกลุ่ม เพราะจะได้ช่วยเหลือกันคิด ช่วยเหลือกันทำ เพื่อจะได้มีงานส่งครูตามที่ได้รับมอบหมาย”

(ธนากรณั ททรัพย์พูล, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2565)

“ผมอยากเรียนกับครูอีก เพราะจะได้ร้องเพลง และได้เต้นทำท่าทางประกอบเพลงให้เข้ากับเนื้อหาที่เรียน”

(ศุภวัช ไชยทา, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2565)

“แต่ก่อนหนูจำตัวสะกดบางคำไม่ได้ คุณครูให้หนูฝึกจากแบบฝึกการอ่าน หลาย ๆ แบบ ทำให้หนูสะกดได้ และอ่านได้”

(กัณฐมณี จันทรเรือง, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2565)

“ผมเรียนเรื่องการอ่านตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแล้ว ทำให้ผมเข้าใจหลักการอ่านสะกดคำ และอ่านออกเสียงคำที่ไม่ตรงตามมาตราได้มากขึ้นครับ”

(สุรชัช วงษา, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม, 2565)

ภาพประกอบ 3 กิจกรรมฝึกทักษะการอ่านตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

2.2 การพัฒนาความสามารถในการเขียน

ในการจัดการเรียนการสอน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ มีกิจกรรมที่หลากหลาย นักเรียนทุกคนให้ความร่วมมือในกิจกรรมด้วยดี และนักเรียนส่วนใหญ่สนุกกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยจัดให้ซึ่งเป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้ฝึกทักษะด้านการเขียน เช่น การเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราจากกิจกรรมต่าง ๆ ในกิจกรรมทั้ง 7 กิจกรรม นักเรียนสามารถเขียนได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม ดังข้อความจากการสังเกต สัมภาษณ์ ดังรายละเอียดดังนี้

“ผมชอบการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา เพราะทำให้ผมได้ฝึกเขียนคำ ทำให้เขียนคำได้ถูกต้องมากขึ้น”

(กวินท์ สารทอง, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2565)

“เมื่อก่อนผมเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราไม่ถูกต้อง ทำให้ผมไม่ยอมเรียน ซึ่งตอนนี้ผมเริ่มเขียนถูกแล้ว ผมดีใจมากครับ”

(คมสันต์ ตุ่มแก้ว, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2565)

“หนูดีใจมากที่สามารถเขียนคำได้ถูกต้องจากการฝึกทำใบงานต่าง ๆ และกิจกรรมที่ครูให้เล่น”

(ณิชานันท์ มนต์คาถา, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2565)

“หนูชอบเล่นเกมหาไขในตะกร้ามาก เพราะทำให้หนูได้ลุ้นว่าคำข้างในไขเป็นคำที่ที่ครูกำหนดหรือไม่ สนุกมาก ๆ ค่ะ”

(กชพร พันผาด, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2565)

“ผมชอบกิจกรรมทั้ง 7 กิจกรรมมาก เพราะทำให้หนูได้ฝึกเขียนคำ และเขียนหนังสือได้ถูกต้อง แถมได้ทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ ด้วยค่ะ”

(วิภาดา วงษา, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2565)

“เมื่อก่อนหนูเขียนตามคำบอกคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราไม่ถูกต้อง แต่เดี๋ยวนี้หนูสามารถเขียนตามคำบอกด้วยคำที่ไม่ตรงตามมาตราได้ถูกต้องแล้วค่ะ”

(จินดารัตน์ เขียงขวาง, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2565)

ภาพประกอบ 4 กิจกรรมฝึกทักษะการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

2.3 การพัฒนาการทำงานในด้านกระบวนการกลุ่ม

ในการจัดการเรียนการสอน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ นอกจากนักเรียนจะได้พัฒนาความสามารถในด้านกรอ่านและการเขียนแล้ว สิ่งที่สำคัญอีกด้านที่ทำให้ นักเรียนทำงานตามที่ครูมอบหมายได้สำเร็จ และสมบูรณ์ คือ ด้านกระบวนการทำงานกลุ่ม ซึ่งเป็นด้านในการพัฒนาพฤติกรรมของนักเรียนให้มีความสามัคคีในการร่วมมือ ร่วมใจกัน ช่วยเหลือกันในการทำงาน วางแผนงานต่าง ๆ ตามลำดับขั้นตอน เมื่อได้รับผิดชอบในสิ่งที่ผู้สอนมอบหมาย อีกทั้งยังช่วยกันแก้ไขปัญหาเมื่อเกิดสถานการณ์ต่าง ๆ ขึ้น ในระหว่างการจัดกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะให้นักเรียนเกิดทักษะ ปฏิสัมพันธ์และทักษะกระบวนการทำงานกลุ่มที่ดี ซึ่งในกิจกรรมทั้ง 7 กิจกรรม ส่งผลให้นักเรียนเกิดทักษะกระบวนการทำงานกลุ่ม ดังข้อความจากการสังเกต สัมภาษณ์ ดังรายละเอียดดังนี้

“ผมชอบการทำงานเป็นกลุ่มมาก เพราะได้ทำงานช่วยกัน งานนั้น
จึงจะสำเร็จ และเสร็จเร็วครับ”

(ผกาสิทธิ์ มนต์คาถา, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2565)

“การทำงานกลุ่ม เป็นสิ่งที่หนูชอบมากค่ะ เพราะทุกคนมีส่วนร่วม
ในการทำงาน และกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้หนูและเพื่อน ๆ สนุกมากค่ะ”

(กชพร พันผาด, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2565)

“หนูชอบที่เพื่อน ๆ ในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็น
ซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม จะได้ว่าทุกคนคิดเห็นอย่างไรบ้างค่ะ”

(อชิรญาณ์ เชื่องเชิงขวาง, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2565)

“หนูชอบที่แต่ละคนมีบทบาทและหน้าที่ของตัวเองภายในกลุ่ม
ว่าเพื่อนคนนี้มีหน้าที่อย่างไรบ้าง ซึ่งทำให้หนูตื่นเต้น ที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกับหน้าที่
ที่ได้รับ ซึ่งทุกคนก็ทำหน้าที่ของตนเองได้ดีมาก ๆ หนูชอบมากเลยคะ”

(วิภาดา วงษา, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2565)

“ผมชอบการทำงานเป็นทีม เพราะทุกคนจะได้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี
และร่วมมือกันทำงาน เพื่อผลงานของกลุ่มจะได้ออกมาดีที่สุดในที่สุดครับ”

(สุรชัย อภัยโส, สัมภาษณ์, 21 มีนาคม 2565)

ภาพประกอบ 5 กิจกรรมการพัฒนาการทำงานในด้านกระบวนการกลุ่ม

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ ช่วยเสริมสร้างความสามารถในด้านการอ่านและการเขียนให้แก่ นักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมไปถึงพัฒนาการทำงานในด้านกระบวนการกลุ่ม ที่ทำให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กัน ช่วยเหลือกันในการทำงาน ส่งผลให้งานนั้นสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้นำเสนอการดำเนินการวิจัยโดย สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. ขอบเขตของการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สรุปผล
7. อภิปรายผล
8. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2. เพื่อหาประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิผลตามเกณฑ์ดัชนีประสิทธิผลตั้งแต่ร้อยละ 50 ขึ้นไป

3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทย ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มเครือข่าย หนองชน-ดอนเตย สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 9 โรงเรียน ประกอบด้วย 1) โรงเรียนบ้านนาหอ 2) โรงเรียนบ้านคำแม่นาง 3) โรงเรียนบ้านหนองชน 4) โรงเรียนบ้านชัยมงคล 5) โรงเรียนบ้านนาดีวิทยา 6) โรงเรียนเพียงหลวง 10 7) โรงเรียนบ้านโคกศรี 8) โรงเรียนบ้านหมูนัน และ 9) โรงเรียนบ้านดอนเตย รวมนักเรียนทั้งสิ้น 145 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านดอนเตย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 1 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 24 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) สาเหตุที่เลือกวิธีนี้ เพราะว่าโรงเรียนที่เลือก จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง สามารถเป็นตัวแทนของประชากรได้ เพราะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในกลุ่มเครือข่าย หนองชน-ดอนเตยทุกโรงเรียน จัดห้องเรียนแบบละความสามารถ และจากการประเมินคุณภาพทางการเรียนทุกโรงเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใกล้เคียงกัน

2. ขอบเขตด้านตัวแปร

2.1 ตัวแปรอิสระ คือ การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้

2.2.2 ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้

2.2.3 ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

2.2.4 ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีขอบข่ายเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ดังนี้

- 1) การอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กก
- 2) การอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กด
- 3) การอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กน
- 4) การอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กบ

4. ขอบเขตด้านระยะเวลาในการทดลองใช้

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองใช้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 รวมเวลาทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง ไม่รวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การอ่านคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้

1.2 แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านและการเขียนคำภาษาไทย
ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิด
เลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ โดยแบ่งออกได้ ดังนี้

- 1) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกก จำนวน 5 ข้อ
- 2) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกก จำนวน 5 ข้อ
- 3) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกค จำนวน 5 ข้อ
- 4) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกค จำนวน 5 ข้อ
- 5) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกน จำนวน 5 ข้อ
- 6) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกน จำนวน 5 ข้อ
- 7) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกบ จำนวน 5 ข้อ
- 8) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกบ จำนวน 5 ข้อ

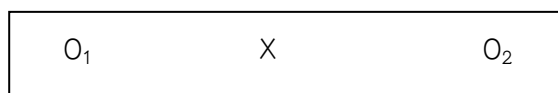
1.3 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรม
การเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้
จำนวน 10 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

แบบแผนการทดลองใช้รูปแบบการทดลองกลุ่มเดียว และมีการวัดก่อน
การทดลอง 1 ครั้ง และหลังการทดลอง 1 ครั้ง (One Group Pretest Posttest Design)
เขียนเป็นรูปแบบการทดลองดังนี้

รูปแบบการทดลอง

O₁ หมายถึง การวัดตัวแปรตามก่อนการทดลอง

X หมายถึง การทดลองจัดการเรียนรู้

O₂ หมายถึง การวัดตัวแปรตามหลังการทดลอง

2. ขั้นตอนดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนกับกลุ่มตัวอย่างโดยดำเนินการ ดังนี้

2.1 ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ โดยแบ่งออกได้ ดังนี้

- 1) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกก จำนวน 5 ข้อ
- 2) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกก จำนวน 5 ข้อ
- 3) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกค จำนวน 5 ข้อ
- 4) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกค จำนวน 5 ข้อ
- 5) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกน จำนวน 5 ข้อ
- 6) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกน จำนวน 5 ข้อ
- 7) การอ่านสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกบ จำนวน 5 ข้อ
- 8) การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราแมกบ จำนวน 5 ข้อ

2.2 ดำเนินการทดลองจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ ตามแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง โดยที่ระหว่างการทดลองได้ดำเนินการทดสอบย่อยระหว่างเรียน

2.3 หลังการทดลองผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Post-test)

โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจจำนวน 10 ข้อ

2.4 นำผลที่ได้จากการทดลองมาวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

1. การหาคุณภาพเครื่องมือ

1.1 วิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ เกี่ยวกับคุณภาพของกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

1.2 วิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา กับจุดประสงค์เป็นรายชื่อตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

1.3 วิเคราะห์ค่าความยากของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ซึ่งมีค่าความยาก (P) ตั้งแต่ 0.20–0.80

1.4 วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20–1.00

1.5 วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรของ Lovett

1.6 วิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจเป็นรายชื่อตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์การแปลความหมาย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
1.00–1.50	น้อยที่สุด
1.51–2.50	น้อย
2.51–3.50	ปานกลาง
3.51–4.50	มาก
4.51–5.00	มากที่สุด

2. การทดสอบสมมติฐาน

2.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการใช้สูตรคำนวณค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2

2.2 วิเคราะห์ประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการใช้สูตรคำนวณค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.)

2.3 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ t-test ชนิด Dependent Samples

2.4 วิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์และสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน ในขณะปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ โดยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ สรุปผล แล้วนำมาเขียนเป็นประเด็นหรือหัวข้อในเชิงพรรณนา เพื่อสะท้อนผลจากกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้

สรุปผล

ผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สรุปผลได้ ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 89.17/82.40 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 80/80

2. ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีค่าประสิทธิผลเท่ากับ 0.6573 คิดเป็นร้อยละ 65.73 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 50

3. ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 4.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.15 และพิจารณารายข้อแล้วพบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ โดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ตั้งแต่ 4.54-4.92 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ตั้งแต่ 0.28-0.78

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้นำมาอภิปรายผลตามความมุ่งหมายของการวิจัย ดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 89.17/82.40

ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 หมายความว่า นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบย่อย หลังเรียนแต่ละกิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 89.17 และคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัด ความสามารถในการอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 82.40 แสดงว่าผลของกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 จะเห็นว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบย่อย หลังเรียน (E_1) สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน และการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราหลังเรียน (E_2) ทั้งนี้เป็นเพราะการทดสอบย่อย (E_1) จะกระทำหลังจากการสอนแต่ละเนื้อหาจบทันที ทำให้นักเรียนยังจำเนื้อหาที่เรียนได้ เมื่อทำการทดสอบย่อยจึงได้คะแนนสูงกว่าการทดสอบหลังเรียน นอกจากนี้การทดสอบ หลังเรียนยังใช้แบบทดสอบที่นำเนื้อหาจากหลาย ๆ มาตราตัวสะกดมารวมกัน ทำให้นักเรียน เกิดความสับสน และจดจำเนื้อหาได้ยาก จึงทำให้ได้คะแนนการทดสอบน้อย อย่างไรก็ตาม ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นก็เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ คือ สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตร มาตรฐาน ตัวชี้วัด ออกแบบ กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค LT และศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับ กระบวนการจัดการเรียนการสอนเพื่อทำให้งิจกรรมต่าง ๆ ดูน่าสนใจ และรูปแบบการสอน ที่จะช่วยพัฒนานักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ที่เข้าใจมากขึ้น โดยครูใช้การเสริมต่อการเรียนรู้ กระตุ้นและต่อยอด เพื่อเสริมสร้างและแก้ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการอ่านและการเขียนคำ ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ซึ่งมีขั้นตอนของการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นเตรียม เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ครูเกริ่นนำชี้แจง แจงจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนทราบ จุดหมายปลายทางในการเรียน 2) ขั้นสอน เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ครูสร้างความสนใจแก่ผู้เรียน กระตุ้นความรู้เดิมในการอ่านสะกดคำ ครูคอยช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ โดยการให้นักเรียนดูภาพ เปิดวิดีโอ เล่นเกม หรือการตั้งคำถามต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียน ได้คิด และสามารถปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ได้สำเร็จ 3) ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม เป็นการ จัดการเรียนการสอนให้เด็กลงมือทำกิจกรรมกลุ่มตามบทบาทหน้าที่ของแต่ละคนภายใน กลุ่มตามที่ครูกำหนดให้ ขณะที่ทำกิจกรรมในบางขั้นตอนเด็กอาจเกิดปัญหาในการเรียนรู้ ครูต้องให้การเสริมต่อการเรียนรู้เด็กให้ตรงกับปัญหาที่กำลังเกิดขึ้น ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้ ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดได้ด้วยตนเองเกี่ยวกับปัญหาที่เป็นอยู่ 4) ขั้นตรวจสอบผลงาน และทดสอบเป็นการจัดการเรียนการสอนที่นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน

ถ้ามีส่วนใดบกพร่องครูช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ โดยการแนะนำ ชี้แนะ แก้ไข เมื่อแก้ไขเสร็จแล้วนำผลงานไปติดป้ายนิเทศ เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกอ่าน และ 5) ชั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม เป็นการจัดการเรียนการสอน โดยนักเรียนและครูร่วมกันสรุปบทเรียนที่ได้เรียนรู้ สังเกตจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางวาจาต่อกัน การตรวจผลงานของกลุ่ม นักเรียนแต่ละกลุ่มประเมินผลงานกลุ่มตามแบบการประเมินที่แจกให้ และสรุปผลการประเมินร่วมกัน ดังนั้น การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สมบัติ การจนารักษ์พงศ์ (2550, หน้า 117) ที่ได้กล่าวเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ด้วยกัน LT หมายถึง การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน ไม่ใช่เป็นการสอนโดยให้นักเรียนเข้ากลุ่มกัน นักเรียนเข้ากลุ่มกันเรียนรู้แบบปกติที่ครูใช้เป็นประจำ แต่จะต้องเป็นการเรียนรู้ร่วมกันอย่างจริงจังของสมาชิกกลุ่มทุกคน ครูจะต้องติดตามดูแลการเรียนรู้และปฏิบัติงานกลุ่มของนักเรียนตลอดเวลา ให้ทุกคนรับผิดชอบต่อผลงานของตนเองและของกลุ่ม มีการแบ่งหน้าที่กันในห้อง ความรับผิดชอบต่องานในหน้าที่ของตน ทุกคนต้องมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยกันฟังพากัน ยอมรับกันและกัน รวมทั้งช่วยเหลือเพื่อนสมาชิกให้สามารถเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดด้วย สอดคล้องกับแนวคิดของ อภรณ์ ใจเที่ยง (2550, หน้า 121) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือหรือแบบการเรียนรู้ร่วมกัน LT หมายถึง การจัดการเรียนรู้กลุ่มย่อย โดยสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกัน โดยปกติจะมีจำนวน 4 คน จะเน้นให้ผู้เรียนช่วยกันในการเรียนรู้ โดยมีกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีการฟังพาทักทายกันในการเรียนรู้ มีการปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด มีการสัมพันธ์กัน มีการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม มีการวิเคราะห์กระบวนการของกลุ่ม และมีการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบงานร่วมกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประนอม แดงงาม (2554, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT สาระการเรียนรู้ภาษาไทย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT สาระการเรียนรู้ภาษาไทย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 87.18/85.42

ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ กรวรรณ ภัทร์นพล (2553, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การเขียนจดหมาย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการเขียนแผนผังความคิด ประกอบการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือ เทคนิค LT ผลการวิจัยพบว่า ผลการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การเขียนจดหมาย โดยใช้แผนผังความคิด (Mind Mapping) ประกอบการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือเทคนิค LT ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 88.90/83.20 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

2. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีค่าตามเกณฑ์ดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.6573 ซึ่งหมายความว่า กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียน คิดเป็นร้อยละ 65.73 ทั้งนี้เนื่องจากกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนลงมือทำกิจกรรมกลุ่มตามบทบาทหน้าที่ของแต่ละคนภายในกลุ่มตามที่ครูกำหนดให้ ขณะที่ทำกิจกรรมในบางขั้นตอนผู้เรียนอาจเกิดปัญหาในการเรียนรู้ ครูต้องให้การเสริมต่อการเรียนรู้ผู้เรียนให้ตรงกับปัญหาที่กำลังเกิดขึ้น ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดได้ด้วยตนเองเกี่ยวกับปัญหาที่เป็นอยู่ บางขั้นตอนครูควรมีการสาธิต แนะนำ ชี้แจง แสดงให้เห็นผลลัพธ์ก่อนลงมือปฏิบัติ ใ้เวลาผู้เรียนสำหรับกระบวนการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อีกทั้งต้องตั้งคำถามกระตุ้น เพื่อให้ผู้เรียนมุ่งมั่นสู่เป้าหมาย อันเป็นแนวทางและวิธีการทำงานที่จะแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง ในที่สุด เนื้อหาของบทเรียนและใบกิจกรรมเป็นสิ่งที่กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนที่ไม่ซบซ้อ นมีการใช้ สี ภาพ ตัวอักษรที่อ่านง่ายมีความเหมาะสมกับผู้เรียน ไม่ก่อให้เกิดความสับสน จึงทำให้ผู้เรียนมีการตอบสนองความรู้สึกทางการเรียนได้ดี เมื่อผู้เรียนมีข้อสงสัยครูผู้สอน จะคอยเสริมต่อการเรียนรู้ สอดคล้องกับคำกล่าวของ พรภาพร นิลเขต (2554, หน้า 33) ที่ได้กล่าวเกี่ยวกับการเสริมต่อการเรียนรู้ไว้ว่า เป็นการช่วยเหลือผู้เรียน โดยการให้แนวทางการกระตุ้น การเสริมแรง การสร้างความชัดเจน การสนับสนุน การอำนวยความสะดวก การสอน การชี้แนะ การสนับสนุนโดยผู้สอน หมายถึง ผู้ที่มีความสามารถมากกว่า ซึ่งอาจเป็นครู พ่อแม่ เพื่อน ฯลฯ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และพัฒนาการรวมทั้ง

มีปฏิสัมพันธ์กันและกัน ระหว่างผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งนี้การช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลง ในขณะที่ผู้เรียนเริ่มมีความสามารถในการปฏิบัติงานได้เองอย่างอิสระโดยไม่ต้องการความช่วยเหลือใด ๆ อีกต่อไป สอดคล้องกับแนวคิดของ ญาณี ไชยวงศา (2556, หน้า 128) ได้กล่าวเกี่ยวกับ การเสริมต่อการเรียนรู้ไว้ว่าเป็นการให้ความช่วยเหลือเด็กให้มีความสามารถในการเรียนรู้ หรือสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในขณะนั้นด้วยวิธีการที่หลากหลาย เช่น ให้คำชี้แนะ แนะนำ กระตุ้นและเสริมแรง เป็นแม่แบบ สาธิต สนับสนุน อำนวยความสะดวก จนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์และเรียนรู้ได้หรือสามารถแก้ปัญหานั้นได้สำเร็จ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมเจตน์ พันธุ์พรม (2560, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการสอนอ่านแบบเมตาคอกนิชัน และการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการสอนอ่านแบบเมตาคอกนิชัน และการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หลังเรียนมีความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับ ประเทือง ทาอามาตย์ (2559, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ ภาษาไทยโดยใช้ยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์การเขียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ ภาษาไทยโดยใช้ยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์เขียนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พัฒนาขึ้นพบว่า มีค่าดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการสอน มีค่าเท่ากับ 0.7689 หรือ ร้อยละ 76.89 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับ Fournier and Graves (2002, p. 50 อ้างถึงใน กานต์รวี ศรีกลางค์, 2556 หน้า 50) ได้ศึกษา การอ่านเรื่องสั้นของวัยรุ่นในโรงเรียน ในเมือง Midwester ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยใช้ ยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ประสบการณ์อ่าน (SRE-Scaffolding Reading Experience) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้ยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ประสบการณ์ การอ่าน (SRE-Scaffolding Reading Experience) มีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่า และมีเจตคติทางบวกต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้

3. ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เนื่องจาก ผู้วิจัยมีการออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความสนุกสนาน เพื่อดึงดูดใจของเรื่องมีประโยชน์ต่อนักเรียน ขนาดตัวอักษร ภาพ สีสันเหมาะสมกับวัย ของนักเรียน ตัวอักษรมีความชัดเจน อ่านง่าย ดังนั้น จึงทำให้ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้แบบ LT เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่ม ซึ่งทุกคนในกลุ่มทำงานเป็นทีมเดียวกันมีการแบ่งหน้าที่กันภายในทีม และคอยช่วยเหลือกัน แก้ไขปัญหาเมื่อเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้น ในขณะที่ทำกิจกรรม อีกทั้งทุกคนยังมีหน้าที่รับผิดชอบในงานของตนเองภายในกลุ่ม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่ครูกำหนดไว้ ซึ่งครูจะคอยเป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้อง และให้คำแนะนำตลอดจนเสริมกำลังใจการเรียนการสอน สิ่งเหล่านี้ จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาและนอกเหนือจากนี้ยังได้มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และส่งเสริมพัฒนาในด้านการอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุขด้วย สอดคล้องกับแนวคิดของ สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2550, หน้า 157) ได้กล่าวเกี่ยวกับ ข้อดีของการจัดการเรียนรู้รูปแบบ LT ไว้ว่าเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันได้เรียนรู้ร่วมกันมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน และมีการพัฒนาทักษะทางสังคม การทำงานร่วมกันอย่างมีความสุข ส่งเสริมให้ผู้เรียนทุกคนฝึกทักษะความเป็นผู้นำ มีความเชื่อมั่นในตนเอง และรับฟังความคิดเห็นจากผู้อื่น ซึ่งเป็นการปลูกฝังให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อผู้อื่นอีกด้วย สิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านการอ่านและการเขียนที่ดีขึ้นได้ด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิลาธนา โต๊ะสิงห์ (2553, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง คำควบกล้ำ ร ล ว โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ประกอบแบบฝึกทักษะ ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ประกอบแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความเหมาะสมและได้ผลดีเป็นที่น่าพอใจ นักเรียนมีความสามารถในการอ่าน

ออกเสียง เข้าใจความหมายของคำที่อ่านและเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว และมีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียนเพิ่มขึ้น นอกจากนี้การที่ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยใช้กระบวนการกลุ่มแล้วสิ่งที่จะนำมาเสริมเติมต่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาดียิ่งขึ้นไป นั่นคือเทคนิค กลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ ซึ่งเป็นสิ่งที่จะกระตุ้น เสริมแรง ให้ผู้เรียนได้เกิดกระบวนการเรียนรู้เข้าใจในเนื้อหาที่เรียนชัดเจนขึ้น เมื่อไม่เข้าใจในสิ่งที่เรียนมากพอ ครูจะเป็นคนคอยช่วยเหลือสนับสนุน อำนวยความสะดวกในการเรียน และทำให้ผู้เรียนมองเห็นเป้าหมายที่ชัดเจนว่า จะต้องทำอะไร อย่างไร ในกระบวนการเรียนการสอนนั้น ๆ อีกทั้งยังเป็นตัวกระตุ้นที่จะทำให้ผู้เรียนอยากเรียนในเรื่องต่อ ๆ ไปด้วย สอดคล้องกับแนวคิดของ จูโรศิริ ชูรัักษ์ (2552, หน้า 16) ได้กล่าวเกี่ยวกับประโยชน์ของการเสริมต่อการเรียนรู้ ว่าทำให้มองเห็นทิศทางที่ชัดเจนว่านักเรียนจะต้องทำกิจกรรมอะไร เห็นเป้าหมายชัดเจน เข้าใจง่าย ช่วยให้นักเรียนทำงานตรงกับระดับความสามารถของตนเอง ซึ่งให้นักเรียนเห็นแหล่งเรียนรู้ที่มีคุณค่าที่จะช่วยให้ตนเองทำงานสำเร็จ และเป็นวิธีการสร้างแรงกระตุ้นให้นักเรียนอยากรู้ในเรื่องอื่น ๆ ต่อไป อีกทั้งยังช่วยให้นักเรียนเห็นถึงลักษณะของงานและแนวทางการประเมิน ตลอดจนทราบผลย้อนกลับที่ชัดเจน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ญาณี ไชยวงศา (2556, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานและแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น มีความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุขนิษฐ์ บัณฑุ์นันทกุล (2557, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่องพัฒนากระบวนการสอนซ่อมเสริมตามแนวประสบการณ์การอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียน ประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ผลของการใช้กระบวนการสอนซ่อมเสริมตามแนวประสบการณ์การอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้ คือ หลังการทดลองค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียน ประถมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Applebee (1983, p. 48 อ้างถึงใน จิราภรณ์ จันทา, 2543, หน้า 48) ได้ทำการศึกษาทดลองใช้การเสริมต่อการเรียนรู้ในการสอนอ่านและเขียนตามกิจกรรมที่เป็นธรรมชาติ ผลปรากฏว่าการเสริมต่อการเรียนรู้ในการเรียนการสอนภาษาช่วยให้การพัฒนาด้านภาษาของนักเรียนดีขึ้น

4. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 4.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.15 ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องมาจาก ผู้วิจัยได้ออกแบบการเรียนการสอนให้กับผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมที่หลากหลายในการเรียนการสอน สื่อประกอบการเรียนน่าสนใจ มีภาพประกอบเหมาะสมสวยงาม มีการทำกิจกรรมกลุ่ม โดยเพื่อนผู้เรียนและครูผู้สอนมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ผู้เรียนได้รับการฝึกฝน และลงมือปฏิบัติจริง เกิดการเรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพ ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับภาษาไทย ในการนำไปใช้ประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน อีกทั้งการจัดการเรียนการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ LT ยังเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ทำให้นักเรียนมีความชื่นชอบ และสนุกกับเนื้อหา ที่เรียนร่วมด้วย ซึ่งส่งผลให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สอดคล้องกับงานวิจัยของ กชนิภา ดีพร้อม (2564, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ชนิดของคำ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT (Learning Together) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลบูรพาอุบล ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจ ของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรม การเรียนรู้ เรื่อง ชนิดของคำ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT (Learning Together) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในภาพรวมนักเรียนเห็นด้วยในระดับมากที่สุด ทั้งนี้ การนำเทคนิควิธีการเสริมต่อการเรียนรู้มาช่วยกระตุ้นและพัฒนาผู้เรียนให้มีนิสัย ในการเรียนนั้นก็เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ที่จะทำให้นักเรียนตื่นตัว และอยากศึกษาในกิจกรรม ที่ครูได้กำหนดไว้ เพื่อเป็นที่น่าพอใจให้กับผู้เรียนให้ได้มากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประเทือง ทาฮามาตย์ (2559, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทยโดยใช้ยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ ด้วยประสบการณ์การเขียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/5 มีความพึงพอใจต่อรูปแบบการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ ภาษาไทย โดยใช้ยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์การเขียน โดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอนจะต้องทำความเข้าใจกับวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ LT ร่วมกับเทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้ ให้ชัดเจน รวมทั้งการจัดเตรียมสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนให้เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน

1.2 ในการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มครูควรกำชับเรื่อง เวลาและกระบวนการกลุ่ม ความรับผิดชอบ ความถูกต้อง และความสะอาดของผลงาน เพื่อสร้างความรับผิดชอบให้กับผู้เรียน

1.3 ควรมีการเสริมแรง เช่น ให้รางวัลเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่ไม่ควรให้พร่ำเพรื่อจนเกินไป เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีกำลังใจในการเรียนและอยากพัฒนาตนเองให้ได้คะแนนมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ LT ร่วมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบอื่น ๆ เพื่อหาแนวทางและวิธีการในการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

2.2 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ LT ร่วมกับ เทคนิคการเสริมต่อการเรียนรู้ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ และในระดับชั้นอื่น ๆ

2.3 ควรใช้กระบวนการวิจัยการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะในด้านอื่น ๆ เช่น การฟัง การพูด

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กชกร เป้าสุวรรณ และคณะ. (2550). รายงานการวิจัย เรื่อง ความคาดหวังและความพึงพอใจต่อการมาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์พิษณุโลก. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- กชนิภา ดีพร้อม. (2564). รายงานการวิจัย เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ชนิดของคำ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT (Learning Together) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลบูรพาอุบล. อุบลราชธานี: โรงเรียนเทศบาลบูรพาอุบล.
- กนิษฐา แสงสว่าง. (2551). การพัฒนาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ราชบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- กมล ชุกลิน. (2550). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- กรวรรณ ภักรัตนพล. (2553). ผลการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องการเขียนจดหมาย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการเขียนแผนผังความคิด ประกอบการเรียนรู้ กลุ่มร่วมมือเทคนิค LT. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กลุ่มนิเทศติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษา. (2563). รายงานการประเมินความสามารถในการอ่านของผู้เรียน RT ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2563. นครพนม: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2.
- กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์. (2551). ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กานต์รวี ศรีกลางค์. (2556). ความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนด้วยยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ประสบการณ์การอ่าน. รายงานการศึกษาคิสรระ ศษ.ม. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- กิตติยาพร เนื่ออ่อน. (2551). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- เกษณีพร สีแซ่โต. (2557). การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้พลวัตรการประเมิน กรณีศึกษานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรีโกสุมวิทยามิตรภาพที่ 209. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- เกื้อกุล สุขปิติ. (2550). การส่งเสริมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเพื่อสร้างงานอาชีพของนักเรียนมัธยม. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.
- กำชัย ทองหล่อ. (2550). หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ: อมรการพิมพ์.
- คณาจารย์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2551). ภาษากับการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ชนันท์ ธาตุทอง. (2550). เทคนิคการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3). นครปฐม: เพชรเกษมการพิมพ์.
- จารุณี ปิตร. (2558). การจัดการเรียนรู้แบบเน้นการปฏิบัติงานโดยใช้เอกสารจริง เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- จิราพร พรหมวาศรี. (2549). การพัฒนาแผนการเรียนรู้ กลุ่มสาระภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง การอ่านและเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดแม่กต โดยใช้แบบฝึกทักษะ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จิราภรณ์ จันทา. (2543). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาแบบเน้นพื้นฐานประสบการณ์ประกอบการเสริมต่อการเรียนรู้โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จุไรศิริ ชูรักษ์. (2552). การพัฒนาวิธีการสแกนโฟลด์ดิงทักษะสำหรับนักเรียนที่มีความเสี่ยงทางด้านวิชาการ โดยใช้ชุดฝึกทักษะ กรณีศึกษา: โรงเรียนวัดควนแร่. วิทยานิพนธ์ ศษ.ด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- ชนากานต์ ประเสริฐ. (2550). *การพัฒนาชุดฝึกกิจกรรมการเขียนภาษาไทย โดยใช้โครงงาน เรื่อง มาตราตัวสะกด ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2551). *การพัฒนาหลักสูตร*. มหาสารคาม: ทีคิวพี.
- _____. (2553). *การวิจัยหลักสูตรและการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชวากรณ์ ชื่อสัตย์. (2552). *รายงานการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. ขอนแก่น: โรงเรียนชุมชนบ้านหัวขัว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 2.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2553). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 12)*. นนทบุรี: ไทเนรมิตกิจ.
- เชิญพร สีสุทธา. (2562). *การพัฒนาการเขียนสื่อสารภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกทักษะ นักศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษา ตามอัธยาศัย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาสารคาม.
- ญาณี ไชยวงศา. (2556). *การพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด การเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานและแนวคิดในการช่วยเหลือเด็กในการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับ ประถมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ป.ร.ด. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2554). *ทักษะการเขียนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐชยานี เชาวน์เฉลิมกุล. (2554). *การศึกษาความสามารถเขียนพยางค์ภาษาไทย ของนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเล็กน้อย จากการสอนที่ใช้ประสาทสัมผัสหลายด้านร่วมกับการใช้สี เป็นรหัส*. ปริญญาานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงกมล ลินเพ็ง. (2551). *การพัฒนาผู้เรียนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2554). *ทักษะการเขียนภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 7)*. กรุงเทพฯ: ด่านสุทธาการพิมพ์.

- ดวงมาลา จาริขานนท์. (2551). การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่าน เพื่อฝึกการคิดวิเคราะห์ ด้วยแบบฝึกทักษะสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ทรงนาถ จันทร์กลับ. (2550). ผลการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้วิธีการแบ่งกลุ่ม ตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนรวมกับการเล่นที่บ้านที่มีต่อความสามารถ ในการอ่านสะกดคำภาษาไทยและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง. (2555). การพัฒนาทักษะการเขียน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ทองสุข วงศ์ทิพย์. (2550). การสร้างชุดกิจกรรมเสริมทักษะ การเขียนสะกดคำภาษาไทย ตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุตรดิตถ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- ทัศนาศ พึ่งตน. (2553). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แผนผังความคิด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ทิพาพร สุจารี. (2553). การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้ ยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ประสบการณ์การอ่านสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ทิตนา แหมมมณี. (2551). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- _____. (2560). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนิดา เรืองวิเศษ. (2550). การพัฒนาทักษะการสะกดคำยาก โดยใช้แบบฝึกทักษะ และกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหัวหมู สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามหาสารคาม เขต 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัย ราชภัฏมหาสารคาม.

- ธนัชฐา พรหมกอง. (2553). การอ่านจับใจความภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุบลราชธานี.
- นงเยาว์ อุทุมพร. (2556). การวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- นฤพร คำศรีแก้ว. (2557). การพัฒนาการอ่านจับใจความและการเขียนภาษาไทย
โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค CIRC สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เชียงราย: มหาวิทยาลัย
ราชภัฏเชียงราย.
- นฤมล เนียบแหลม. (2557). การศึกษาพัฒนาการด้านการเขียนของเด็กปฐมวัย
ที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติ. ปริญญาโท
กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นัยทิพย์ ธีรภัค. (2555). เครื่องมือวิจัย. เข้าถึงได้จาก [http://naiyatip-research
blogspot.com/p/research-tools.html](http://naiyatip-research.blogspot.com/p/research-tools.html) 6 กุมภาพันธ์ 2564.
- นิลยา ทองศรี. (2561). สอนอย่างไรให้อ่านออกเขียนได้. เพชรบูรณ์: สำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาประถมศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 1.
- นุชลี อุปภัย. (2551). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: แม่ทัพพอยท์.
- บรรลุ แตนดงยิ่ง. (2555). การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ B-SLIM Model. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. อุตรธานี:
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.
- บั้งอร บารมีช่วย. (2550). การพัฒนาแผนการเรียนรู้ เรื่องการอ่านและการเขียนสะกดคำ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบฝึกทักษะ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม:
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
_____. (2551). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 4). กอฬสินธุ์:
ประสานการพิมพ์.
_____. (2552). พื้นฐานการวิจัยการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5). กอฬสินธุ์:
ประสานการพิมพ์.
_____. (2553). การวิจัยสำหรับครู (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประเทือง ทาอามาตย์. (2559). *การพัฒนารูปแบบการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทย โดยใช้ยุทธศาสตร์การเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์การเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ ค.ต. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ประนอม แดงงาม. (2554). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT* สารระการการเรียนรู้ภาษาไทย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ประยูร ทรงศิลป์. (2554). *หลักและการใช้ภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ปรัดณี สีลา. (2556). *การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD+R*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ปราณี วังมฤค. (2556). *ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านและการเขียนสะกดคำ โดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบการเรียนกลุ่มร่วมมือแบบ LT* ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ปวีณา พงษ์พันทนา. (2555). *การพัฒนาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แผนผังความคิด ประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปิยะนุช ยืนสุข. (2552). *การปฏิบัติการพัฒนาทักษะการเขียนคำสระลดรูป สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- ปิลันธนา โต๊ะสิงห์. (2553). *ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง คำควบกล้ำ ร ล ว โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT* ประกอบแบบฝึกทักษะ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- พรภาพร นิลเขต. (2554). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษตามแนวคิด
การพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ของไวกอทสกี เพื่อเสริมสร้างทักษะ
ทางภาษาและความสามารถกำกับตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- พิชิต ฤทธิจรรย์. (2556). หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ:
แฮสออป เคอร์มิสท์.
- พิสมัย ลาภมาก. (2553). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยาก
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน
บ้านหนองโนอีดำ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- พิสุทธา อารีราษฎร์. (2551). การพัฒนาซอฟต์แวร์ทางการศึกษา. มหาสารคาม:
อภิชาตการพิมพ์.
- พองจันทร์ สุขขิ่ง และคณะ. (2550). ศิลปะการเขียนอย่างมีอาชีพ. กรุงเทพฯ:
อักษรเจริญทัศน์.
- ภาวนา ดาวเรือง. (2550). การพัฒนาผลการเรียนรู้ด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ
และการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่จัดการเรียนรู้
ด้วยเทคนิค CIRC. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ภูซงค์ มัชฌิโม. (2559). การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสะกด
คำประกอบกับการจัดการเรียนรู้แบบ 2W3P ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- มณฑาทิพย์ อัดปัญญา. (2552). การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน เขียนและคิด
วิเคราะห์ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนสาธิต
แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จ.นครปฐม. กรุงเทพฯ:
สถาบันวิจัยและพัฒนาแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- มยุรี เพ็ชรพินิจ. (2557). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ โดยใช้
การเรียนรู้แบบร่วมมือและการฝึกคิดแบบโยนิโสมนสิการที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบ
การคิดวิเคราะห์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัย
ราชภัฏสกลนคร.

- มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (2551). *พื้นฐานการวิจัยการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กอฬลลนบุรี:
ประสณการพิมพ์.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี คณะมนุษยศาสตรและสังคมศาสตร. (2552). *เอกสาร
ประกอบการสอน วิชาภาษาไทยเพื่อกลลสารและการสลิปคน*. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาศิลปศาสตร. (2557). *การอ่านภาษาไทย*. นนทบุรี:
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2551). *พจนานุกรมคัพทกฏหมายไทย*. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.
- ราชบัณฑิตยสถาน ฉบับพุทธศักราช 2554. (2556). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน
พุทธศักราช 2554*. กรุงเทพฯ: ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์.
- โรงเรียนบ้านดอนเตย. (2563). *หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนบ้านดอนเตย พุทธศักราช
2563 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาชั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
ฉบับปรับปรุง 2560*. นครพนม: โรงเรียนบ้านดอนเตย.
- ละมุล จันทรแป้น. (2553). *การพัฒนาการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกตคำ
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*.
- วงศ์เดือน คุณพิภาค. (2561). *การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค
TBL ร่วมกับเทคนิค KWL Plus ที่ส่งผลต่อทักษะการอ่านและการเขียน เจตคติ
และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์
ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- วรรณิ โสมประยูร. (2553). *เทคนิคการสอนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้าวิชาการ.
- วรารัตน์ ปฏิเวศ. (2551). *การใช้การวัดประเมินควบคุการฝึกทักษะการเขียน
ในการส่งเสริมพัฒนาการเขียนสะกตคำ ของนักเรียนชั้นประถมศศึกษาปีที่ 2.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*.
- วัฒนา ระจับทุกษ์. (2550). ยุทธศาสตรการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ.
วารสารวิชาการ, 10(2), 3-4.

- วิษุณี สารสุวรรณ. (2552). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนบนเครือข่าย อินเทอร์เน็ตด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือรูปแบบทีมแข่งขัน (TGT) กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ สำหรับช่วงชั้นที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- วิเชียร เกษประทุม. (2557). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: เพิ่มทรัพย์การพิมพ์.
- วิมล เหล่าเคน. (2552). *ผลการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องการสร้างคำตามหลักเกณฑ์ ทางภาษาด้วยการจัดกิจกรรมตามแนวคิดโดยใช้สมองเป็นฐาน ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2550). *นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ Backward Design*. กรุงเทพฯ: ช่างทอง.
- _____. (2551). *นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ Backward Design*. มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- _____. (2553). *นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ Backward Design*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- _____. (2555). *นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิยดา ยืนสุข. (2557). *ผลการใช้แบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทย เรื่องหลักภาษาโดยใช้ การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ศราวุธ เปล่งชัย (2556) *ผลการใช้ชุดกิจกรรมเรื่อง เศษส่วน โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ แบบร่วมมือเทคนิค STAD สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ศรีไพร นามอินทร์. (2553). *การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ แบบเบญจขันธ์ เรื่อง หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา กลุ่มสาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- สมเจตน์ พันธุ์พรม. (2560). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการสอนอ่านแบบเมตาคอกนิชัน และการเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- สมชาย หอมหยก. (2550). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร : เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 6000101. ปทุมธานี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์.
- สมนึก ภัททิยธานี. (2551). การวัดผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 6). กภาพสินธุ์: ประสานการพิมพ์.
- _____. (2553). การวัดผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 7). กภาพสินธุ์: ประสานการพิมพ์.
- สมบัติ การจนารักพงศ. (2550). 29 เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย: การเรียนรู้แบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ: ชารอักษร.
- สมบัติ ศิริจันดา. (2554). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: ทีพีเอ็น เพลส.
- สมลักษณ์ สุวรรณวงศ์. (2550). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้และแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยาก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลศรีวิไล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สายทอง ทัทธานี. (2550). ผลการพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านจับใจความโดยใช้นิทานชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านป่าซางเหนือ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- สุชนินท์ บัณทุนันท์กุล. (2557). กระบวนการสอนซ่อมเสริมตามแนวประสบการณ์การอ่านแบบเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2550). แนวทางการกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษา. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553). *คู่มือการเรียนการสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา ภาษาไทย สาระที่ควรรู้*. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์ การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ลำลี รักสุทธิ. (2550). *แบบฝึกทักษะการอ่าน คิดวิเคราะห์และเขียนสื่อความ* ป.2 ภาคเรียนที่ 1. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- _____. (2553). *การจัดทำสื่อนวัตกรรมและแผนประกอบสื่อนวัตกรรม*. นนทบุรี: เพิ่มทรัพย์การพิมพ์.
- สิริกร ภูผา. (2557). *การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้ชุดฝึกทักษะ การเขียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- สุจิตรา เดชดำรงรักษ์. (2556). *ผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัย ราชภัฏบุรีรัมย์.
- สุธา ชวีญพุดม. (2550). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำภาษาไทย ที่มีตัวการ์ตูนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนแบบบูรณาการทักษะ กับเรียนแบบรวมมือ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุนันทา ไพรินทร์. (2554). *การใช้เอกสารจริงเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนจุฬารัตนราชวิทยาลัย ชลบุรี*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุนันทา สายแวง. (2552). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ประสม สระลดรูป-เปลี่ยนรูปที่สะกดตรงตามมาตราตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- สุนิษฐ์ ภูจิราพันธุ์. (2554). *การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: ทริปเปิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- _____. (2555). *การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: ทริปเปิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- สุรางค์ โค้วตระกูล. (2550). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุริย์พร แซ่ขันธุ์. (2552). *การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษา เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลคอยหลวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 3*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- สุวัฒน์ วิวัฒน์านนท์. (2552). *ทักษะการอ่าน คติวิเคราะห์ และเขียน (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. นนทบุรี: ซี.ซี.นอลลิติจี้ลิงคส์.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2545). *21 วิธีการจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนากระบวนการคิด*. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- _____. (2550). *19 วิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ*. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- สุวิมล ตีรกานันท์. (2551). *การสร้างเครื่องมือวัดตัวแปรในการวิจัยทางสังคมศาสตร์: แนวทางสู่การปฏิบัติ (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล. (2554). *ภาษาไทย 1 (พิมพ์ครั้งที่ 5)*. กรุงเทพฯ: ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- _____. (2555). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- หนึ่งฤทัย รอดพันธ์. (2552). *การจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงประกอบเพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อดุล จันทรงค์ดี. (2550). *เทคนิคการเขียนหนังสือราชการหนังสือโต้ตอบ และรายงานการประชุม*. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- อภิชาติ คำบุญเรือง. (2552). *ผลของการจัดการเรียนการสอนที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน การวิเคราะห์อภิमानข้ามวัฒนธรรม*. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรพรรณ ธูนาบาล. (2554). *การพัฒนาชุดกิจกรรมส่งเสริมทักษะการอ่านและการเขียนควบคู่กัน เน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

- อัจฉรา ชีวพันธ์. (2552). *อ่านเขียนกับลูกสูงๆ แบบฝึกส่งเสริมการพัฒนาทักษะการอ่าน การเขียนภาษาไทย เล่ม 2 สะกดคำ จำความหมาย กระจายคำ*. กรุงเทพฯ: อักษร โกลบอล เอ็ด.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2550). *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- Atkinson, L.M. (2001). *What I'm Doing is Really Working in the Language Art with the Kids: Teacher Knowledge Teacher Change, and the Construction of Teaching Practice for Reading and Writing*. Canada: The University of Manitoba.
- Beck, J, Juanda, J. (2004). The Effect of Cross-training and Role Assignment in Cooperative Learning Groups on Task Performance, Knowledge of Accounting Concepts, Teamwork Behavior, and Acquisition of Interposition Knowledge. *Dissertation Abstracts International*, 64(07), 2378-A.
- Berk, L.E. & Winsler, A. (1995). *Scaffolding Children's Learning: Vygotsky and Early childhood Education*. Washington, DC: National Association for Education of Young Children.
- Byrnes, B. (2001). *Cognitive Development and Learning in Instructional Contexts*. Needham Heights: Allyn and Bacon.
- Dollman and others. (2007). *Dollman, Lucinda and others. "Improving Social Skills Through The use of Cooperative Learning. Master's Thesis*. Retrieved from http://www.eric.ed.gov/ERICWebPortal/search/detailmini.jsp?_nfpb=true&_ERICExtSearch_SearchValue_0=ED496112&ERICExtSearch_SearchType_0=no&accno=ED496112> 2012 February 24th, 2021.
- Lodo, R. (1984). *Language Teaching: A Scientific Approach*. New York: Mc Graw-Hill.
- Pentimonti, J.M., & Justice, L.M. (2010). Teachers' use of scaffolding strategies during Read alouds in the preschool classroom. *Early Childhood Education Journal*, 37(4), 241-248.
- Ruddle, R.B. & Ruddell, M.R. (1997). *Teaching Children to Read and Write! Becoming an Influential Teacher*. Boston: Allyn and Bacon.
- White, R.V. (1980). *Teaching Written English*. London: George Allen & Unwind.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ให้ความกรุณาตรวจสอบแก้ไขเครื่องมือ ในการวิจัยครั้งนี้ มีจำนวน 5 ท่าน ดังรายชื่อต่อไปนี้

1. รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย ประธานหลักสูตร
ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏสกลนคร
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จินดา ลาโพธิ์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอน
ภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
3. นายสมพงษ์ บุญตาท้าว ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนบ้านหนองซน อำเภอนาทม จังหวัดนครพนม
4. นางฉวีวรรณ พรหมวัง ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนบ้านนาพระโนนห้วยแคน อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม
5. นางสาวนริศรา แก้วเซียม ครู วิทยฐานะชำนาญการ
โรงเรียนบ้านคำแมนาง อำเภอนาทม จังหวัดนครพนม

ภาคผนวก ข

ผลการประเมินและวิเคราะห์เครื่องมือวิจัย

ตาราง 12 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและ
การเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้
แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					คะแนน รวม	IOC
	1	2	3	4	5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
8	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8
9	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
17	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
21	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
22	+1	+1	+1	+1	+1	5	1

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที					คะแนน รวม	IOC
	1	2	3	4	5		
23	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
24	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
25	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8
26	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8
27	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
28	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
29	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
30	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
31	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
32	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
33	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
34	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
35	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
36	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
37	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8
38	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
39	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
40	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
รวม						194	38.80
เฉลี่ย						4.85	0.97

จากตาราง 12 แสดงให้เห็นว่าข้อคำถามของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ข้อที่ 1-40 มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.80-1.00 ขึ้นไป แสดงว่าข้อคำถามสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ตาราง 13 ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (B) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 60 ข้อ

ข้อที่	ค่าความยาก (P)	ค่าอำนาจจำแนก (B)	สรุปผล
1	0.94	0.25	ใช้ไม่ได้
2	0.94	0.25	ใช้ไม่ได้
3	0.56	0.71	ใช้ได้
4	0.83	0.43	ใช้ไม่ได้
5	0.61	0.79	ใช้ได้
6	0.78	0.36	ใช้ได้
7	0.83	0.43	ใช้ไม่ได้
8	0.78	0.36	ใช้ได้
9	0.67	0.21	ใช้ได้
10	0.72	0.29	ใช้ได้
11	0.56	0.39	ใช้ได้
12	0.72	0.61	ใช้ได้
13	0.94	0.25	ใช้ไม่ได้
14	0.17	0.21	ใช้ไม่ได้
15	0.78	0.68	ใช้ได้
16	0.50	0.32	ใช้ได้
17	0.94	0.25	ใช้ไม่ได้
18	0.72	0.29	ใช้ได้
19	0.67	0.21	ใช้ได้
20	0.78	0.68	ใช้ได้
21	0.72	0.61	ใช้ได้
22	0.67	0.54	ใช้ได้
23	0.78	0.04	ใช้ไม่ได้

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าความยาก (P)	ค่าอำนาจจำแนก (B)	สรุปผล
24	0.33	-0.21	ใช้ไม่ได้
25	0.50	-0.32	ใช้ไม่ได้
26	0.83	0.75	ใช้ไม่ได้
27	0.78	0.36	ใช้ได้
28	0.72	0.29	ใช้ได้
29	0.56	0.39	ใช้ได้
30	0.28	0.04	ใช้ไม่ได้
31	0.94	0.25	ใช้ไม่ได้
32	0.83	0.43	ใช้ไม่ได้
33	0.72	0.29	ใช้ได้
34	0.72	0.61	ใช้ได้
35	0.78	0.68	ใช้ได้
36	0.67	0.21	ใช้ได้
37	0.78	0.04	ใช้ไม่ได้
38	0.72	0.61	ใช้ได้
39	0.50	0.32	ใช้ได้
40	0.67	0.54	ใช้ได้
41	0.94	-0.07	ใช้ไม่ได้
42	0.56	0.39	ใช้ได้
43	0.50	0.64	ใช้ได้
44	0.78	0.68	ใช้ได้
45	0.78	0.68	ใช้ได้
46	0.44	0.25	ใช้ได้
47	0.78	0.36	ใช้ได้
48	0.44	0.25	ใช้ได้
49	0.72	0.29	ใช้ได้

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าความยาก (P)	ค่าอำนาจจำแนก (B)	สรุปผล
50	0.83	0.43	ใช้ไม่ได้
51	0.61	0.46	ใช้ได้
52	0.33	0.43	ใช้ได้
53	0.78	0.68	ใช้ได้
54	0.78	0.68	ใช้ได้
55	0.56	0.39	ใช้ได้
56	0.67	0.54	ใช้ได้
57	0.67	0.21	ใช้ได้
58	0.67	0.21	ใช้ได้
59	0.83	0.11	ใช้ไม่ได้
60	0.56	-0.25	ใช้ไม่ได้

จากตาราง 13 ค่าความยากง่าย (P) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา อยู่ระหว่าง 0.17–0.94 และค่าอำนาจจำแนก (B) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา อยู่ระหว่าง -0.07 –0.79 โดยมีข้อที่ผ่านเกณฑ์ตามเกณฑ์ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (B) มีจำนวน 41 ข้อ

ตาราง 14 ค่า P และ B ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียน
คำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา จำนวน 40 ข้อ ที่คัดเลือกไว้

ข้อที่	(p)	(B)
3	0.56	0.71
5	0.61	0.79
6	0.78	0.36
8	0.78	0.36
9	0.67	0.21
10	0.72	0.29
11	0.56	0.39
12	0.72	0.61
15	0.78	0.68
16	0.50	0.32
18	0.72	0.29
19	0.67	0.21
20	0.78	0.68
21	0.72	0.61
22	0.67	0.54
27	0.78	0.36
28	0.72	0.29
29	0.56	0.39
33	0.72	0.29
34	0.72	0.61
35	0.78	0.68
36	0.67	0.21
38	0.72	0.61
39	0.50	0.32
40	0.67	0.54

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อที่	(p)	(B)
42	0.56	0.39
43	0.50	0.64
44	0.78	0.68
45	0.78	0.68
46	0.44	0.25
47	0.78	0.36
48	0.44	0.25
49	0.72	0.29
51	0.61	0.46
52	0.33	0.43
53	0.78	0.68
54	0.78	0.68
55	0.56	0.39
56	0.67	0.54
57	0.67	0.21
58	0.67	0.21

ตาราง 15 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ จำนวน 40 ข้อ ตามวิธีการของ Lovett
เกณฑ์ 60% ของ 40 ($C = 24$)

เลขที่	X_i	x_i^2	$(x_i - c)$	$(x_i - c)^2$
1	37	1369	13	169
2	37	1369	13	169
3	34	1156	10	100
4	36	1296	12	144
5	31	961	7	49
6	29	841	5	25
7	29	841	5	25
8	29	841	5	25
9	30	900	6	36
10	26	676	2	4
11	25	625	1	1
12	18	324	-6	36
13	16	256	-8	64
14	15	225	-9	81
15	15	225	-9	81
16	15	225	-9	81
17	17	289	-7	49
18	6	36	-18	324
รวม	445	12455	13	1463

จากตาราง 15 การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถ
ในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา การหาค่าความเชื่อมั่น
(Reliability) โดยใช้สูตร Lovett ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91

ตาราง 16 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถ
ในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้
การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80

เลขที่	คะแนนระหว่างเรียน (แบบทดสอบย่อย)							รวมคะแนน ระหว่างเรียน	คะแนน หลังเรียน
	1	2	3	4	5	6	7		
	(15)	(15)	(15)	(15)	(15)	(15)	(15)	105	40
1	14	13	14	13	13	14	13	94	32
2	13	14	13	14	12	13	13	92	33
3	14	14	14	14	14	14	13	97	34
4	13	14	13	14	14	12	14	94	33
5	14	13	12	14	14	11	14	92	31
6	14	13	14	12	13	12	13	91	32
7	14	14	13	14	11	12	14	92	32
8	14	14	13	13	12	13	14	93	28
9	14	14	14	14	14	12	14	96	34
10	14	13	13	14	13	13	14	94	32
11	14	14	14	13	14	12	14	95	32
12	12	14	13	14	14	12	13	92	34
13	13	14	13	14	14	11	14	93	34
14	12	13	14	14	14	14	14	95	36
15	14	13	14	14	14	14	14	97	35
16	14	12	14	14	14	14	14	96	34
17	14	13	13	13	13	14	14	94	35
18	14	14	13	13	13	14	12	93	32
19	13	14	14	13	14	13	14	95	34
20	12	14	13	14	14	13	14	94	35

ตาราง 16 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนระหว่างเรียน (แบบทดสอบย่อย)							รวมคะแนน ระหว่างเรียน	คะแนน หลังเรียน
	1	2	3	4	5	6	7		
	(15)	(15)	(15)	(15)	(15)	(15)	(15)		
21	13	12	14	13	12	14	13	91	34
22	14	14	12	14	13	14	13	94	30
23	14	14	14	13	12	14	14	95	34
24	13	11	13	13	14	11	13	88	31
รวม								2247	791
เฉลี่ย								93.63	32.96
S.D.								2.08	1.83
ร้อยละ								89.17	82.40

จากตาราง 16 แสดงให้เห็นว่า ประสิทธิภาพของของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น (E_1/E_2) เท่ากับ 89.17/82.40 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ผู้วิจัยได้กำหนด

ตาราง 17 คะแนนเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทย
 ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT
 ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (40)	คะแนนหลังเรียน (40)	D	D ²
1	18	32	14	196
2	13	33	20	200
3	23	34	11	121
4	24	33	9	81
5	13	31	18	324
6	16	32	16	256
7	15	32	17	289
8	16	28	12	144
9	21	34	13	169
10	22	32	10	100
11	21	32	11	121
12	20	34	14	196
13	23	34	11	121
14	17	36	19	361
15	16	35	19	361
16	19	34	15	225
17	16	35	19	361
18	25	32	7	49
19	26	34	8	64
20	27	35	8	64
21	23	34	11	121

ตาราง 17 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (40)	คะแนนหลังเรียน (40)	D	D ²
22	19	30	11	121
23	12	34	22	484
24	22	31	9	81
รวม	467	791	324	4,610
ค่าเฉลี่ย	19.46	32.96		
S.D.	4.28	1.83		
ร้อยละ	48.65	82.40		

ภาคผนวก ค

เครื่องมือวิจัย

1. ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. ตัวอย่างแบบฝึกและแบบทดสอบย่อยของแต่ละหน่วยการเรียนรู้
3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
4. แบบวัดความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

แผนปฐมนิเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

รหัส ท 11101

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564

เรื่อง การปฐมนิเทศ

เวลา 1 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

การเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT เป็นกระบวนการจัดการเรียนที่ให้ผู้เรียนร่วมมือกัน ช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการเรียนประสบความสำเร็จมากขึ้น โดยมีครูคอยให้ความช่วยเหลือนักเรียนในการเรียน เพื่อให้บรรลุตามมาตรฐานและตัวชี้วัดในการอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้แก่ มาตราแม่ก มาตราแม่กด มาตราแม่กน และมาตราแม่กบ

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ

2.2 เพื่อให้นักเรียนได้มีการเตรียมตัวล่วงหน้าในการเรียน และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 เพื่อทดสอบความรู้ก่อนเรียน

3. สาระการเรียนรู้

- การปฐมนิเทศ
- การทดสอบก่อนเรียน

4. กิจกรรมการเรียนการสอน

4.1 ครูชี้แจงเกี่ยวกับการเรียนการสอน ในการทำกิจกรรมกระบวนการกลุ่มกับนักเรียน ดังนี้

- ในการเรียนแต่ละครั้งจะมีการแบ่งกลุ่มนักเรียนเพื่อทำกิจกรรม ซึ่งแต่ละคนในกลุ่มมีการแบ่งบทบาทหน้าที่แตกต่างกันไปว่าแต่ละคนทำอะไรบ้าง ซึ่งครูจะชี้แจงให้นักเรียนทราบในแต่ละครั้ง แต่ทุกคนในกลุ่มต้องช่วยเหลือและร่วมมือปรึกษาหารือกัน เพื่อทำให้งานที่ได้รับมอบหมายจากครูนั้นสำเร็จ ผลจากการทำงานและคะแนนที่ได้จะเป็นคะแนนของกลุ่ม และกลุ่มที่ทำคะแนนได้สูงสุดจะได้รางวัล

4.2 ครูทำข้อตกลง ข้อปฏิบัติ และกฎระเบียบเกี่ยวกับการเรียนการสอนในห้องเรียน

- นักเรียนต้องเข้าเรียนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด หรือขาดเรียนได้ไม่เกิน 4 ครั้ง
- ไม่หยอกล้อ พูดคุยเสียงดัง หรือส่งเสียงรบกวน ในเวลาเรียน
- นักเรียนต้องเข้าชั้นเรียนให้ตรงเวลา
- หากมีความจำเป็นต้องออกจากห้อง ต้องขออนุญาตครูผู้สอนก่อนทุกครั้ง
- ไม่นำอาหารมารับประทานในห้องเรียนขณะครูสอน
- หากมีข้อสงสัยขณะเรียน ให้สอบถามครูได้ทันที

4.3 ครูทำข้อตกลงเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การวัดผลและการให้คะแนนในส่วนต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องการอ่านและการเขียน มาตราแม่ก มาตราแม่กด มาตราแม่กน และมาตราแม่กบ

4.4 ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน เรื่อง การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 40 ข้อ

4.5 ครูตรวจแบบทดสอบ พร้อมบันทึกคะแนนทดสอบก่อนเรียนลงในแบบบันทึกคะแนนการทดสอบก่อนเรียน เพื่อนำไปเปรียบเทียบกับคะแนนทดสอบหลังเรียน

5. สื่อการเรียนรู้

- แบบทดสอบก่อนเรียน เรื่อง การอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

6. การวัดผล/ประเมินผล

วิธีวัด

- ตรวจแบบทดสอบ

เครื่องมือวัด

- แบบทดสอบก่อนเรียน

เกณฑ์การวัด

- นักเรียนผ่านเกณฑ์ประเมินผลงานร้อยละ 80

บันทึกผลหลังสอน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

แผนการจัดการเรียนรู้ (ปฐมนิเทศ)

1. ผลการจัดการเรียนรู้ ปรากฏผลดังนี้

.....

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวบรรพตรี ศรีหะมงคล)

ตำแหน่ง ครู

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย

รหัส ท 11101

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564

เรื่อง การอ่านและเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กดที่มีพยัญชนะ

สะกด ลู ห ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด

เวลา 3 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิด เพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

ตัวชี้วัด

ป1/1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจองและข้อความสั้น ๆ

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

ตัวชี้วัด

ป 1/2 เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ

2. สาระสำคัญ

ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กด คือ พยัญชนะ ลู ห ฒ ต ถ แต่เมื่อทำหน้าที่เป็นตัวสะกดก็จะอ่านออกเสียงเหมือน ต สะกด

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

3.1 นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ ในการอ่านสะกดคำตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กดที่มีพยัญชนะ ลู ห ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด

3.2 นักเรียนมีทักษะในการอ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กดที่มีพยัญชนะ ลู ห ฒ ต ถ เป็นตัวสะกดได้

3.3 นักเรียนมีทักษะในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กดที่มีพยัญชนะ ลู ห ฒ ต ถ เป็นตัวสะกดได้

3.4 นักเรียนมีทักษะกระบวนการทำงานกลุ่ม

3.5 นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำงาน

4. สารการเรียนรู้

- การอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กตที่มีพยัญชนะสะกด ฐ ฏ ฑ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด

5. กิจกรรมการเรียนรู้ (LT+การเสริมต่อการเรียนรู้)

ชั่วโมงที่ 1

1. ขั้นเตรียม

1.1 ครูเปิดวิดีโอเพลง มาตราแม่กต เพื่อเป็นการทบทวนเนื้อหาที่เรียนในชั่วโมงที่แล้ว พร้อมทั้งร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 รอบ จากนั้นครูร้องและให้นักเรียนร้องตาม 3 รอบ พร้อมทั้งทำท่าทางประกอบ

ที่มา : <https://www.youtube.com/watch?v=jGW2X08X-1Q>

เนื้อเพลง มาตราแม่กต

จ ช ช ฌ ฎ ฏ มาตราอะไร
 ด ต ฐ ท ถ ฒ ฑ มาตราอะไร
 คิดไม่ออกจะบอกให้ (เอ๋ย ล้า ล่า หล่า)
 ศ ษ ส ด้วยหน้า มาตราแม่กต
 ดุจ เต็ด ดาษ ราช รัฐ ฤทธิ ไรจน์
 เกียรติ เกลียด โกรธ โทษ ทัศน วัต วาทย
 กฏ รถ รส ปรากฎ ก๊าซ
 เบียด บท บัตร ครูช คัด แม่กต

2. ขั้นสอน

2.1 ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กตเพิ่มเติมจากพยัญชนะสะกด จ ช ช ฎ ฏ จากสัปดาห์ก่อน

2.2 ครูนำภาพเกี่ยวกับคำที่อยู่ในมาตราแม่กดที่มี พยัญชนะ ฐ ฑ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกดฉายบนสื่อวีดิทัศน์ แล้วสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับภาพ เช่น

- ครูใช้การเสริมต่อการเรียนรู้ โดยการถามให้นักเรียนพูดแสดงความคิดเห็น เช่น

- ภาพที่ครูคิดให้ดูคือภาพอะไรบ้าง
- แต่ละภาพมีลักษณะอย่างไร กำลังทำอะไร เรียกว่าอะไร
- แต่ละภาพถ้าอ่านออกเสียงเป็นคำ สะกดอย่างไร
- พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกดของแต่ละภาพมีตัวอะไรบ้าง
- ภาพแต่ละภาพ จัดเป็นคำที่อยู่ในมาตราตัวสะกดใด
- ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับคำในภาพ จากนั้นครูอ่านสะกดคำ

และอ่านออกเสียงคำให้นักเรียนฟัง และให้นักเรียนอ่านตาม

ชั่วโมงที่ 2

3. ชั้นกิจกรรมกลุ่ม

3.1 ครูแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 6 คน โดยให้นักเรียนศึกษาใบความรู้ เรื่อง ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กดที่มี พยัญชนะ ฐ ฑ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด จากนั้นทำกิจกรรมเกี่ยวกับคำที่อยู่ในมาตราแม่กดที่มี พยัญชนะ ฐ ฑ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด

3.2 ครูแจกชุดทายคำศัพท์กลุ่มละ 1 ชุด พร้อมทั้งบัตรคำสั่ง ให้กลุ่มละ 1 ชุด โดยแต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ ดังนี้

นักเรียนคนที่ 1 อ่านคำสั่งหรือขั้นตอนในการดำเนินการ ดังนี้

- อ่านบัตรคำสั่งที่ครูให้ปฏิบัติ จากนั้นให้นักเรียนทายคำศัพท์ที่เห็นว่าคือคำใด และตรงกับภาพใด

- เมื่อทายคำศัพท์เป็นคำได้ตรงกับภาพที่ถูกต้องแล้วให้เขียนคำลงในสื่อห้อยรูปการ์ตูน

- จากนั้นครูช่วยเสริมต่อการเรียนรู้โดยการอธิบายขั้นตอน และวิธีดำเนินการเพิ่มเติม เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มเข้าใจชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยการถามทบทวนวิธีการดำเนินงานการทำกิจกรรม ดังนี้

- อ่านขั้นตอนการทำกิจกรรมแล้ว ให้ทำอะไรเกี่ยวกับการทำ
กิจกรรมชุดท้ายคำศัพท์

- นักเรียนคิดว่าคำศัพท์ที่เห็นน่าจะเป็นคำว่าอะไร

- เมื่อนักเรียนทายชุดคำศัพท์แล้ว ถูกต้องและตรงกับภาพหรือไม่

นักเรียนคนที่ 2 และ 3 ฟังขั้นตอนและจดบันทึก

- เมื่อนักเรียนคนที่ 1 อธิบายขั้นตอนการดำเนินงานการทำ

กิจกรรมกลุ่มเสร็จแล้ว นักเรียนคนที่ 2 และ 3 ช่วยกันฟังขั้นตอนและจดแนวทางการปฏิบัติ

กิจกรรมร่วมกัน ว่าให้ทำอะไรบ้าง โดยมีครูคอยช่วยเหลือให้คำแนะนำในการฟังและ

จดบันทึกเพื่อทบทวนความเข้าใจและชัดเจนมากขึ้น โดยใช้คำถาม ดังนี้

- ฟังขั้นตอนแล้ว เพื่อนคนที่ 1 ให้ทำอะไร มีขั้นตอนการทำ

อย่างไรบ้าง

นักเรียนคนที่ 4 และ 5 หาคำตอบ โดยมีครูคอยช่วยเหลือต่อการเรียนรู้
ให้คำแนะนำในการค้นหาคำตอบจากสิ่งที่นักเรียนคนที่ 2 และ 3 ได้นำมาบอกต่อ โดยครู
ใช้คำถาม ดังนี้

- จากเพื่อน คนที่ 2 และ 3 ได้บอกมา เพื่อนให้ทำอะไรช่วยกันบ้าง
หาคำตอบได้อย่างไร เพื่อให้ทายคำศัพท์นั้นได้ถูกต้อง มีหลักการสังเกตดูภาพอย่างไร
ในการทายได้ถูกต้องตรงกับภาพที่ครูกำหนดให้บนชุดท้ายคำศัพท์

- ภาพที่ครูให้ดูบนชุดท้ายคำศัพท์มีภาพอะไรบ้าง สังเกตเห็นอะไร
และคิดว่าคำที่ให้ทายคำศัพท์นั้นคือคำใด และตรงกับภาพอะไร

- เมื่อหาคำตอบได้แล้ว แต่ละคำเขียนอย่างไร

- พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกดของคำที่หายไปที่ต้องมีตัวอะไรบ้าง

- ถ้าเขียนเป็นคำ จัดเป็นคำที่อยู่ในมาตราตัวสะกดใด

นักเรียนคนที่ 6 ตรวจสอบคำตอบ(ข้อมูล)พร้อมทั้งสมาชิกในกลุ่มสรุป
คำตอบร่วมกันโดยเขียนคำลงในสื่อห้อยรูปการ์ตูน จากนั้นส่งคำตอบเป็นผลงานของกลุ่ม

4. ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ

4.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน ถ้ามีส่วนใดบกพร่อง
ครูช่วยเหลือการเรียนรู้ โดยการแนะนำ ชี้แนะ แก้ไข เมื่อแก้ไขเรียบร้อยแล้วนำผลงานไปติด
ป้ายนิเทศ เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกอ่าน

4.2 ครูให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มร่วมกันทำใบงาน

- ใบงานที่ 1 การประสมคำจากภาพ โดยการให้นักเรียนเขียนพยัญชนะแทนภาพที่สะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กดที่มี ลู ๗ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกดลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

- ใบงานที่ 2 เติมตัวที่ หายไป โดยการให้นักเรียนเขียนพยัญชนะสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราแม่กดที่มี ลู ๗ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกดที่หายไป จากนั้นอ่านออกเสียงคำให้ถูกต้อง

- ใบงานที่ 3 อ่านคำจำตัวสะกด โดยให้นักเรียนอ่านคำแล้วโยงคำอ่านและคำเขียนให้สัมพันธ์ กันให้ถูกต้อง เมื่อแต่ละกลุ่มทำใบงานเสร็จทั้ง 3 ใบงานแล้วให้แต่ละกลุ่มเปลี่ยนกันตรวจใบงาน

ชั่วโมงที่ 3

5. ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม

5.1 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเปลี่ยนกันตรวจใบงาน กลุ่มใดได้คะแนนสูงสุดจะได้รับรางวัล โดยครูและนักเรียนร่วมเฉลยคำตอบพร้อมกัน

5.2 นักเรียนและครูร่วมกันสรุปบทเรียนที่ได้เรียนรู้

5.3 ครูให้นักเรียนทดสอบย่อยท้ายเรื่อง การอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กดที่มี ลู ๗ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด

6. สื่อการเรียนรู้

6.1 วิดีโอเพลง มาตราแม่กด

6.2 แบบทดสอบย่อยท้ายเรื่อง การอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กดที่มีพยัญชนะสะกด ลู ๗ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด

6.3 บัตรภาพ บัตรคำ ที่เกี่ยวกับตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กด ที่มีพยัญชนะสะกด ลู ๗ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด

6.4 ใบความรู้ที่ 3 เรื่อง ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กดที่มีพยัญชนะสะกด ลู ๗ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด

6.5 ใบงานการอ่านและการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กดที่มีพยัญชนะสะกด ลู ๗ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด ได้แก่

ใบงานที่ 1 การประสมคำจากภาพ

ใบงานที่ 2 เต็มตัวที่หายไป

ใบงานที่ 3 อ่านคำจำตัวสะกด

6.6 ชุดทายคำศัพท์

6.7 สื่อห้อยรูปการ์ตูน

6.8 บัตรคำสั่ง เรื่อง การอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

แม่กตที่มีพยัญชนะสะกด ร ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด

7. วิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

สิ่งที่ต้องการวัดและประเมินผล	จุดประสงค์การเรียนรู้ที่สอดคล้อง	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์
<ul style="list-style-type: none"> - ผลงานการทำใบงานที่ 1 การประสมคำจากภาพ - ผลงานการทำใบงานที่ 2 เดิมตัวที่หายไป - ผลงานการทำใบงานที่ 3 อ่านคำจำตัวสะกด 	1. ด้านความรู้ (knowledge) <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ ในการอ่าน และการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตาม มาตราแม่กกดที่มีพยัญชนะสะกด ร ฎ ฏ ซ ฌ ฌ ฌ ฌ เป็นตัวสะกด 	<ul style="list-style-type: none"> - ตรวจใบงาน 	<ul style="list-style-type: none"> - ใบงานพร้อมเฉลยหรือแนวคำตอบที่ถูกต้อง 	<ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนผ่านเกณฑ์ประเมินใบงานร้อยละ 60 ขึ้นไป จึงจะถือว่าผ่านเกณฑ์
<ul style="list-style-type: none"> - ทักษะในการอ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตาม มาตราแม่กกดที่มีพยัญชนะสะกด ร ฎ ฏ ซ ฌ ฌ ฌ ฌ เป็นตัวสะกด - ทักษะในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตาม มาตราแม่กกดที่มีพยัญชนะสะกด ร ฎ ฏ ซ ฌ ฌ ฌ ฌ เป็นตัวสะกด - ทักษะกระบวนการทำงานกลุ่มได้ 	2. ด้านทักษะ (Skill) <ul style="list-style-type: none"> -นักเรียนมีทักษะในการอ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กกดที่มีพยัญชนะสะกด ร ฎ ฏ ซ ฌ ฌ ฌ ฌ เป็นตัวสะกด - นักเรียนมีทักษะในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กกดที่มีพยัญชนะสะกด ร ฎ ฏ ซ ฌ ฌ ฌ ฌ เป็นตัวสะกด - นักเรียนมีทักษะกระบวนการทำงานกลุ่ม 	<ul style="list-style-type: none"> - ตรวจแบบทดสอบย่อยท้ายเรื่อง - การประเมินการอ่าน การเขียน - สังเกตการทำงานกลุ่ม 	<ul style="list-style-type: none"> - แบบทดสอบย่อยท้ายเรื่องพร้อมเฉลยหรือแนวคำตอบที่ถูกต้อง - แบบประเมินการอ่าน การเขียน - แบบสังเกตการทำงานกลุ่ม 	<ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนผ่านเกณฑ์ประเมินแบบทดสอบย่อยท้ายเรื่อง ร้อยละ 80 ขึ้นไป จึงจะถือว่าผ่านเกณฑ์ - นักเรียนผ่านเกณฑ์ประเมินการอ่าน การเขียน 80 ขึ้นไป จึงจะถือว่าผ่านเกณฑ์ - นักเรียนผ่านเกณฑ์จากการสังเกตการทำงานกลุ่มระดับคุณภาพพอใช้ขึ้นไป จึงจะถือว่าผ่านเกณฑ์
<ul style="list-style-type: none"> - ความกระตือรือร้นในการทำงาน 	3. ด้านคุณลักษณะ (Characteristic) <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำงาน 	<ul style="list-style-type: none"> - การสังเกต 	<ul style="list-style-type: none"> - แบบสังเกต 	<ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนผ่านเกณฑ์จากการสังเกตความกระตือรือร้นในการทำงานระดับคุณภาพพอใช้ขึ้นไป จึงจะถือว่าผ่านเกณฑ์

บันทึกผลหลังสอน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

เรื่อง การอ่านและเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กดที่มีพยัญชนะสะกด ลู ข ฅ
ต ถ เป็นตัวสะกด

1. ผลการจัดการเรียนรู้ ปรากฏผลดังนี้

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวบรรพตรี ศรีทะมงคล)

ตำแหน่ง ครู

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ใบความรู้ที่ 3 ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กต
(ฐ ฑ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด)

ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กตที่มีพยัญชนะ ฐ ฑ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด เมื่อทำ
หน้าที่เป็นตัวสะกดก็จะอ่านออกเสียงเหมือน ด สะกด เช่น
ฐ สะกด คำว่า อีฐ ฑ สะกด คำว่า ครูฑ ฒ สะกด คำว่า พัฒนา เป็นต้น

คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กต (จ ช ซ ฎ ฏ เป็นตัวสะกด)

ตัวสะกด	คำ
ฐ	อีฐ อีฐ
ฑ	ครูฑ
ฒ	พัฒนา
ต	ชีวิต สังเกต อนุญาต
ถ	รถ อุโบสถ ไอลถ

บัตรคำสั่ง

เรื่อง การอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามตราแม่กดที่มีพยัญชนะ

สะกด ฐ ฑ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด

คำชี้แจง : ให้นักเรียนศึกษาและปฏิบัติตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ครูแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 6 คน เลือกหัวหน้ากลุ่มเพื่อเป็นผู้นำในการดำเนินกิจกรรม
2. หัวหน้ากลุ่มรับแล้วอ่านบัตรคำสั่งแล้วมอบหมายให้สมาชิกในกลุ่มทุกคนปฏิบัติหน้าที่และเป็นไปตามเวลาที่กำหนด
3. ครูแจกชุดทายคำศัพท์ ให้กลุ่มละ 1 ชุด โดยแต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ ดังนี้

นักเรียนคนที่ 1 อ่านคำสั่งหรือขั้นตอนในการดำเนินการ ดังนี้

- ให้นักเรียนทายคำศัพท์ที่เห็นว่าเป็นคำใด และตรงกับภาพใด
- เมื่อทายคำศัพท์เป็นคำได้ตรงกับภาพที่ถูกต้องแล้วให้เขียนคำลงในสื่อห้อยรูปการ์ตูน

นักเรียนคนที่ 2 และ 3 ฟังขั้นตอนและจดบันทึก

- เมื่อนักเรียนคนที่ 1 อธิบายขั้นตอนการดำเนินงานการทำกิจกรรมกลุ่มเสร็จแล้ว นักเรียนคนที่ 2 และ 3 ช่วยกันฟังขั้นตอนและจดแนวทางการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน ว่าให้ทำอะไรบ้าง

นักเรียนคนที่ 4 และ 5 ทาคำตอบ

- ร่วมกันค้นหาคำตอบจากสิ่งที่นักเรียนคนที่ 2 และ 3 ได้บอกแนวทางในการปฏิบัติกิจกรรมเพื่อหาคำตอบ ดังนี้
 - ภาพที่ครูให้ดูบนชุดทายคำศัพท์มีภาพอะไรบ้าง สังเกตเห็นอะไร และคิดว่าคำที่ให้ทายคำศัพท์นั้นคือคำใด และตรงกับภาพอะไร
 - เมื่อหาคำตอบได้แล้ว แต่ละคำเขียนอย่างไร
 - พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกดของคำที่หายไปที่ต้องมีตัวอะไรบ้าง

นักเรียนคนที่ 6 ตรวจคำตอบ (ข้อมูล) พร้อมทั้งในกลุ่มสรุป

คำตอบร่วมกันโดยเขียนคำลงในสื่อห้อยรูปการ์ตูน จากนั้นส่งคำตอบเป็นผลงานของกลุ่ม

ใบงานที่ 1 ประสมคำ

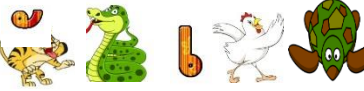
คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนพยัญชนะแทนภาพที่สะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กดที่มี ร ฐ ฑ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกดลงในช่องว่าง เมื่อประสมเสร็จแล้วให้เขียนคำให้สมบูรณ์

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

1.

2.

3.

4.

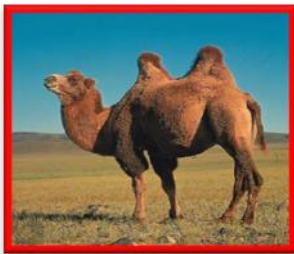
5.

ใบงานที่ 2 เต็มตัวที่หายไป

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนพยัญชนะสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราแม่กดโดยมี ร ฎ ฏ ค ฒ ต ฎ เป็นตัวสะกดที่หายไปให้ถูกต้อง

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

1.

อ__

2.

ครุ__

3.

ร__

4.

พั__นา

5.

สังเก__

ใบงานที่ 3 อ่านคำจำตัวสะกด

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วโยงคำอ่านและคำเขียนให้สัมพันธ์กันให้ถูกต้อง

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำอ่าน

คำเขียน

ครูด

อิฐ

พัด-ทะ-นา

สังเกต

สัง-เกต

ครุฑ

รด

สังเกตม

อิ็ด

รณ

ครุฑ

พัฒนา

อิฐ

ใบงานที่ 1 ประสมคำจากภาพ (เฉลย)

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนพยัญชนะแทนภาพที่สะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กดที่มี ร ฐ
ท ฒ ต ถ เป็นตัวสะกดลงในช่องว่าง เมื่อประสมเสร็จแล้วให้เขียนคำให้สมบูรณ์

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

1.

อิฐ
2.

ครุฑ
3.

พัฒนา
4.

สังเกต
5.

โอสถ

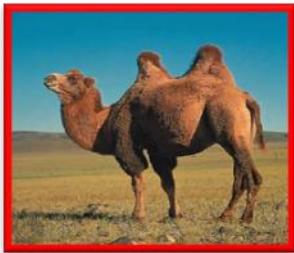
ใบงานที่ 2 เต็มตัวที่หายไป

(เฉลย)

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนพยัญชนะสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราแม่กดโดยมี ร ฐ ฒ ต ฎ เป็นตัวสะกดที่หายไปให้ถูกต้อง

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

1.

อฐ
ฐ

2.

ฐฐ

3.

ฐ

4.

พัฒนา

5.

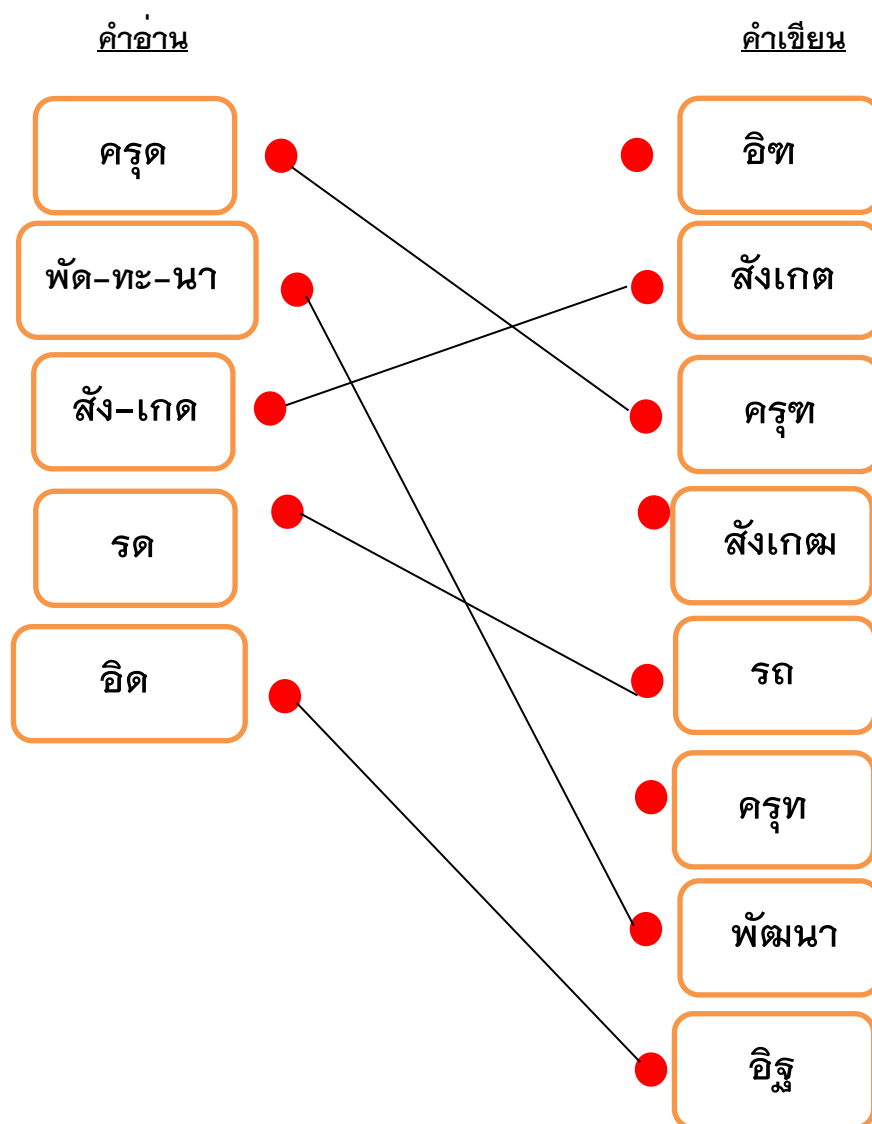

สังเกต

ใบงานที่ 3 อ่านคำจำตัวสะกด

(เฉลย)

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำแล้วโยงคำอ่านและคำเขียนให้สัมพันธ์กันให้ถูกต้อง
ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

แบบทดสอบย่อยท้ายเรื่อง
แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กด
(ฐ ฑ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด)

ตอนที่ 1 การอ่านสะกดคำและการอ่านออกเสียงคำ

คำชี้แจง

1. ครูยกตัวอย่างการอ่านสะกดคำและการอ่านออกเสียงคำ ให้นักเรียนฟัง
เมื่อนักเรียนพร้อมให้เริ่มอ่านได้
2. ให้นักเรียนอ่านสะกดคำและอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ จำนวน 5 คำ โดยอ่าน
สะกดคำและการอ่านออกเสียงคำถูกให้ 2 คะแนน อ่านสะกดคำถูกแต่อ่านออกเสียงคำผิด
ให้ 1 คะแนน หรืออ่านสะกดคำผิดแต่อ่านออกเสียงคำถูกให้ 1 คะแนน อ่านผิดทุกคำให้ 0
คะแนน รวม 10 คะแนน

อิฐ

ครูฑ

รถ

ชีวิต

พัฒนา

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

รวมคะแนน.....คะแนน

แบบทดสอบท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3
แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กด
(ฐ ฏ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด)
(เฉลยคำตอบ)

ตอนที่ 1 การอ่านสะกดคำและการอ่านออกเสียงคำ

คำชี้แจง

1. ครูยกตัวอย่างการอ่านสะกดคำและการอ่านออกเสียงคำให้นักเรียนฟัง
เมื่อนักเรียนพร้อมให้เริ่มอ่านได้

2. ให้นักเรียนอ่านสะกดคำและอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ จำนวน 5 คำ โดยอ่าน
สะกดคำและการอ่านออกเสียงคำถูกให้ 2 คะแนน อ่านสะกดคำถูกแต่อ่านออกเสียงคำผิด
ให้ 1 คะแนน หรืออ่านสะกดคำผิดแต่อ่านออกเสียงคำถูกให้ 1 คะแนน อ่านผิดทุกคำให้
0 คะแนน รวม 10 คะแนน

ข้อที่	อ่านสะกดคำ	อ่านออกเสียงคำ
1.	อช-อิ-ฐอ ชิต อช-อิ-อิ-อิ-ฐอ ชิต	อิฐ
2.	คอ-รช-อ-ฐอ ครุฑ	ครุฑ
3.	พช-อ-ฒอ พัด นช-อช นช/พัช-ทช-นช พช-อ-พะ-พะ-ฒอ พัด นช-อช นช/พัช-ทช-นช	พัฒนา
4.	รช-โช-ถช รช รช-โช-โร-โร-ถช รช	รถ
5.	ชช-อิ ชี วช-อิ-ตช วิช/ชี-วิช ชช-อิ-ชี วิ-อิ-วิ-ตช วิช/ชี-วิช	ชีวิต

แบบทดสอบย่อยท้ายเรื่อง

แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กด
(ฐ ฑ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด)

ตอนที่ 1 การเขียนคำ

คำชี้แจง

1. ครูอ่านคำให้นักเรียนฟัง คำละ 2 ครั้ง ให้นักเรียนเขียนก่อนบอกคำในข้อต่อไป
2. ให้นักเรียนเขียนคำตามคำบอก จำนวน 5 คำ เขียนถูกต้อง 1 คะแนน

เขียนผิด 0 คะแนน รวม 5 คะแนน

อิฐ

ครุฑ

พัฒนา

ชีวิต

รถ

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

รวมคะแนน.....คะแนน

แบบทดสอบท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3
แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กด
(ฐ ฏ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด)

เฉลยคำตอบ

ตอนที่ 1 การเขียนคำ

คำชี้แจง

1. ครูอ่านคำให้นักเรียนฟัง คำละ 2 ครั้ง ให้นักเรียนเขียนก่อนบอกคำในข้อต่อไป
2. ให้นักเรียนเขียนคำตามคำบอก จำนวน 5 คำ เขียนถูกต้องให้ 1 คะแนน

เขียนผิด 0 คะแนน รวม 5 คะแนน

ข้อที่	คำ
1.	อิฐ
2.	ครู
3.	พัฒนา
4.	ชีวิต
5.	รถ

แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

เรื่อง การอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กด (ฐ ฑ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด)

ชื่อ กลุ่ม	1. การ วางแผนใน การทำงาน			2. ความตั้งใจ ในการทำงาน			3. การรู้จัก แสดงความ ความคิดเห็น			4. ปฏิบัติงาน เสร็จทันเวลา			5. การ นำเสนอ ผลงาน			รวม	
	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1		15

ลงชื่อ.....ผู้สังเกต

(.....)

...../...../.....

เกณฑ์การประเมิน

ระดับ 3 หมายถึง ดี

ระดับ 2 หมายถึง พอใช้

ระดับ 1 หมายถึง ควรปรับปรุง

เกณฑ์การประเมิน

12-15 คะแนน ระดับคุณภาพ ดี

9-11 คะแนน ระดับคุณภาพ พอใช้

1-8 คะแนน ระดับคุณภาพ ปรับปรุง

*** ระดับพอใช้ขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์

เกณฑ์การประเมินสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

คำชี้แจง ให้ศึกษาเกณฑ์การให้คะแนนต่อไปนี้ เพื่อประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

ประเด็นในการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน		
	3	2	1
1. การวางแผนในการทำงาน	สมาชิกในกลุ่มมีการวางแผนการทำงานร่วมกันและปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ได้ครบถ้วน	สมาชิกในกลุ่มมีการวางแผนในการทำงานร่วมกัน และปฏิบัติตามแผนที่วางไว้แต่ไม่ครบถ้วน	สมาชิกในกลุ่มไม่มีการวางแผนการทำงานร่วมกัน
2. ความตั้งใจในการทำงาน	สมาชิกในกลุ่มทุกคนมีความตั้งใจในการทำงาน	มีสมาชิกในกลุ่มบางคนไม่ตั้งใจในการทำงาน	สมาชิกในกลุ่มทุกคนไม่ตั้งใจในการทำงานเลย
3. การรู้จักแสดงความคิดเห็น	สมาชิกในกลุ่มทุกคนร่วมกันแสดงความคิดเห็น	มีสมาชิกในกลุ่มบางคนไม่แสดงความคิดเห็น	สมาชิกในกลุ่มทุกคนไม่แสดงความคิดเห็นเลย
4. ปฏิบัติงานเสร็จทันเวลา	สมาชิกในกลุ่มปฏิบัติงานเสร็จทันเวลาที่กำหนดและผลงานมีความเรียบร้อยดี	สมาชิกในกลุ่มปฏิบัติงานเสร็จทันเวลาที่กำหนด แต่ผลงานไม่มีความเรียบร้อย	ไม่เสร็จทันเวลาตามที่กำหนดและผลงานไม่สำเร็จ
5. การนำเสนอผลงาน	สมาชิกในกลุ่มนำเสนอผลงานได้ถูกต้องดี	สมาชิกในกลุ่มนำเสนอผลงานโดยมีผิดบ้าง	สมาชิกในกลุ่มนำเสนอผลงานได้ไม่ถูกต้อง

แบบบันทึกคะแนนการทำงาน

ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

เรื่อง ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กดที่มี (ฐ ฏ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด)

กลุ่มที่	สมาชิกในกลุ่ม	คะแนนการประเมินใบงาน			รวมคะแนน 15 คะแนน
		ใบงานที่ 1 (5 คะแนน)	ใบงานที่ 2 (5 คะแนน)	ใบงานที่ 3 (5 คะแนน)	

ลงชื่อ.....(ครูผู้สอน)

(นางสาวบรรพตรี ศรีหะมงคล)

...../...../.....

การแปลผลการประเมินการทำงาน

เกณฑ์ของระดับคะแนน	ช่วงคะแนน	การแปลผล
ร้อยละ 80-100	12-15	ดี
ร้อยละ 60-79	9-11	พอใช้
ร้อยละ 0-59	0-8	ปรับปรุง

***ร้อยละ 60 ขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์

แบบบันทึกคะแนนการทำแบบทดสอบย่อย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

เรื่อง ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กดที่มี (ฐ ฑ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด)

เลขที่	ชื่อ-สกุล	คะแนนการทำแบบทดสอบ		รวม 15 คะแนน
		1. การอ่านคำและ การอ่านสะกดคำ (10 คะแนน)	2. การเขียนคำ (5 คะแนน)	

ลงชื่อ.....(ครูผู้สอน)

(นางสาวบรรพตรี ศรีหะมงคล)

...../...../.....

การแปลผลการประเมินการทำแบบทดสอบย่อย

เกณฑ์ของระดับคะแนน	ช่วงคะแนน	การแปลผล
ร้อยละ 80-100	12-15	ดี
ร้อยละ 60-79	9-11	พอใช้
ร้อยละ 0-59	0-8	ปรับปรุง

***ร้อยละ 80 ขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์

แบบประเมินอ่านออกเสียงคำและการอ่านสะกดคำ

ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

เรื่อง ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กตที่มี (ฐ ฑ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด) จำนวน 5 ข้อ

เลขที่	ชื่อ-สกุล	อ่านออกเสียง คำและอ่าน สะกดคำถูก ทุกคำ (2 คะแนน)	อ่านออกเสียง คำผิดแต่อ่าน สะกดคำถูก หรืออ่านออก เสียงคำถูกแต่ อ่านสะกด คำผิด (1 คะแนน)	อ่านออกเสียง คำและอ่าน สะกดคำไม่ถูก ทุกคำ (0 คะแนน)	รวม (10 คะแนน)

ลงชื่อ.....ผู้สังเกต

(.....)

...../...../.....

การแปลผลการประเมินการอ่านออกเสียงคำและการอ่านสะกดคำ

เกณฑ์ของระดับคะแนน	ช่วงคะแนน	การแปลผล
ร้อยละ 80-100	8-10	ดี
ร้อยละ 60-79	6-7	พอใช้
ร้อยละ 0-59	0-5	ปรับปรุง

***ร้อยละ 80 ขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์

แบบประเมินการเขียนสะกดคำ

ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

เรื่อง ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กดที่มี (ฐ ฑ ฒ ต ถ เป็นตัวสะกด)

เลขที่	ชื่อ-สกุล	เขียนถูก (1 คะแนน)	เขียนผิด (0 คะแนน)	รวม (5 คะแนน)

ลงชื่อ.....ผู้สังเกต

(.....)

...../...../.....

การแปลผลการประเมินการเขียนสะกดคำ

เกณฑ์ของระดับคะแนน	ช่วงคะแนน	การแปลผล
ร้อยละ 80-100	4-5	ดี
ร้อยละ 40 - 79	2-3	พอใช้
ร้อยละ 0 - 39	0-1	ปรับปรุง

***ร้อยละ 80 ขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทย
ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้เป็นเนื้อหาวิชาภาษาไทย เรื่อง การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา
2. แบบทดสอบฉบับนี้เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย 3 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ
3. ก่อนลงมือทำข้อสอบให้เขียนชื่อ - สกุล ลงในกระดาษคำตอบให้เรียบร้อย
4. ให้นักเรียนอ่านคำถามแต่ละข้อให้ชัดเจน และทำเครื่องหมาย × ทับตัวเลือกที่ถูกที่สุดเพียงคำตอบเดียว
5. หากมีข้อสงสัยให้ถามครูผู้คุมสอบ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทย

ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 40 ข้อ 40 คะแนน

คำชี้แจง : ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย x ทับข้อที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

<p>1. สายใจเป็นคน_____มากที่มีลูกเป็นคนดี ควรเติมคำใดลงในช่องว่าง</p> <p>ก. โชคดี ข. โชงดี ค. โชกดี</p>	<p>5. ข้อใดเขียนไม่ถูกต้อง</p> <p>ก. วรรณตอน ข. น้ำตาน ค. ตำรวจ</p>
<p>2. จากคำว่า “สัน – ยาน” เป็นคำอ่านของ คำในข้อใด</p> <p>ก. สันยาน ข. สันญยาน ค. สันยาน</p>	<p>6. “สุดาไปซื้อผลไม้เพื่อทำบุญที่วัด” จากข้อความมีตัวสะกดอยู่มาตราแม่กนก คำ</p> <p>ก. 1 คำ ข. 2 คำ ค. 3 คำ</p>
<p>3. คำในข้อใดเขียนสะกดด้วยมาตราแม่กบ</p> <p>ก. อิฐ ข. ฐป ค. สุนัข</p>	<p>7. จากภาพเขียนคำได้ตามข้อใด</p> <div style="text-align: center;"> </div>
<p>4. ข้อใดมีตัวสะกดที่อยู่ในมาตราเดียวกับ คำว่า <u>เมฆ</u></p> <p>ก. โรค ข. รูป ค. คุณ</p>	<p>ก. มงกุฏ ข. มุงกุต ค. มงกุฏ</p>

<p>8. จากคำว่า ประ- โหยก เป็นคำอ่านของ คำในข้อใด</p> <p>ก. ประโยค</p> <p>ข. ประโยก</p> <p>ค. ประโยง</p> <p>9. “แม่ใช้ ____ หุงต้มทำกับข้าวในครัว” ควรเติมคำใดลงในช่องว่าง</p> <p>ก. กาด</p> <p>ข. ก๊าซ</p> <p>ค. ก๊าซ</p> <p>10. จากคำอ่าน ปรา-กต คำในข้อใดเขียนได้ถูกต้อง</p> <p>ก. ปรากต</p> <p>ข. ปรากน</p> <p>ค. ปรากฏ</p> <p>11. ข้อใดเขียนสะกดคำอยู่ในมาตราแม่กนทุกคำ</p> <p>ก. วาฬ อาชีพ</p> <p>ข. ล้าธาร ควณ</p> <p>ค. ฟุตบอล ประมุข</p>	<p>12. จากภาพเขียนคำได้ตามข้อใด</p> <p>ก. ทับพี</p> <p>ข. ทัพพี</p> <p>ค. ทัพพี</p> <p>13. “สมชายเป็นคน ____ มากจึงทำให้เขาไม่มีความสุข” ควรเติมคำใดลงในช่องว่าง</p> <p>ก. โลก</p> <p>ข. โลบ</p> <p>ค. โลป</p> <p>14. จากคำอ่าน ประ-เทต เขียนอย่างไรให้ถูกต้อง</p> <p>ก. ประเทศ</p> <p>ข. ประเทศ</p> <p>ค. ประเทศ</p> <p>15. คำในข้อใดเขียนถูกต้อง</p> <p>ก. ประมุข</p> <p>ข. ตั๊วเลก</p> <p>ค. อาหาน</p>
--	--

16. ข้อใดอ่านถูกต้อง

- ก. บริจาค อ่านว่า บอ-ริ-จาก
- ข. วาฬ อ่านว่า วาด
- ค. พาล อ่านว่า พาบ

17. คำในข้อใดมีตัวสะกดมาตราเดียวกัน

กับคำว่า “บวช”

- ก. สรูป
- ข. รส
- ค. โรค

18. จากภาพอ่านคำอย่างไรให้ถูกต้อง

- ก. ทะหาน
- ข. ทะหาร
- ค. ทหาร

19. คำในข้อใดเขียนผิด

- ก. ขอโทษ
- ข. อาคาร
- ค. โบราณ

20. จากคำอ่าน ชู - ชีบ เขียนอย่างไรให้ถูกต้อง

- ก. ชูชีบ
- ข. ชูชีฟ
- ค. ชูชีพ

21. จากภาพอ่านอย่างไร

- ก. โทรลับ
- ข. โทระลับ
- ค. โทรคัพท์

22. “หนึ่ง _____ มี 7 วัน” ควรเติมคำใดลงในช่องว่าง

- ก. สัปดาห์
- ข. สัปดาห์
- ค. สัปดาห์

23. แม่ของฉันเป็นคนภาคอีสาน คำที่ขีดเส้นใต้อ่านสะกดคำอย่างไร

- ก. ภ + ำ + ก = ภาค
- ข. ภ + ำ + ค = ภาค
- ค. พ + ำ + ก = ภาค

<p>24. จากคำอ่าน ราง - วัน คำในข้อใดเขียนถูกต้อง</p> <p>ก. รางวัล</p> <p>ข. รางวัน</p> <p>ค. รางวัน</p> <p>25. คำในข้อใดมีตัวสะกดอยู่ในมาตราเดียวกับคำที่ขีดเส้นใต้ “<u>พญานาค</u>”</p> <p>ก. โกรธ</p> <p>ข. พาล</p> <p>ค. สุข</p> <p>26. คำในข้อใดอ่านออกเสียงตัวสะกดแตกต่างจากพวก</p> <p>ก. รูป</p> <p>ข. โชค</p> <p>ค. ภาพ</p> <p>27. คำในข้อใดอ่านสะกดด้วยมาตราแม่กนทุกคำ</p> <p>ก. ความญ ลาก</p> <p>ข. วาฬ เมฆ</p> <p>ค. ทหาร พาล</p> <p>28. “คุณครู..... ให้นักเรียนมาเข้าแถวหน้าห้องเรียน” ควรเติมคำใดลงในช่องว่าง</p> <p>ก. ประกาศ</p> <p>ข. โกรธ</p> <p>ค. ปราบกฏ</p>	<p>29. คำในข้อใดอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง</p> <p>ก. สังเกต อ่านว่า สัง-เกต</p> <p>ข. น้ำตาล อ่านว่า น้ำ-ตาล</p> <p>ค. สุขัข อ่านว่า สุข-นัข</p> <p>30. คำในข้อใดเขียนผิด</p> <p>ก. วาฬ</p> <p>ข. บวช</p> <p>ค. ปันหา</p> <p>31. คำในข้อใดเขียนถูกต้อง</p> <p>ก. บาท</p> <p>ข. ตำรวด</p> <p>ค. พนละไม้</p> <p>32. คำในข้อใด<u>ไม่ได้</u>เขียนคำที่อยู่ในมาตราแม่กบ</p> <p>ก. ทัพพี</p> <p>ข. สุข</p> <p>ค. โลก</p> <p>33. + ๓ +</p> <p>จากภาพเขียนอย่างไรจึงจะถูกต้อง</p> <p>ก. ภาพ</p> <p>ข. ภาพ</p> <p>ค. นภาพ</p>
--	---

<p>34. จากคำอ่าน ประ-มาน เขียนอย่างไรให้ถูกต้อง</p> <p>ก. ประมาล ข. ประมาณ ค. ประมาน</p> <p>35. “พ่อขับ.....ไปซื้อของที่ร้านค้า” ควรเติมคำใดลงในช่องว่าง</p> <p>ก. รด ข. รส ค. รถ</p> <p>36. คำว่า พญานา.... เขียนเติมตัวสะกดในข้อใดจึงจะถูกต้อง</p> <p>ก. ค ข. ด ค. พ</p> <p>37. “แม่วาดรูปยีราฟและกราฟแท่ง” จากข้อความมีตัวสะกดอยู่มาตราแม่กบกี่คำ</p> <p>ก. ๑ คำ ข. ๒ คำ ค. ๓ คำ</p>	<p>38. คำในข้อใดเขียนสะกดคำอยู่ในมาตราแม่ก</p> <p>ก. ตรวจ ข. โศค ค. จร</p> <p>39. คำในข้อใดอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง</p> <p>ก. อาคาร อ่านว่า อา-คาย ข. โอสถ อ่านว่า โอ-สน ค. อาชีพ อ่านว่า อา-ชีพ</p> <p>40. </p> <p>จากภาพเขียนคำได้ตรงตามข้อใดจึงจะถูกต้อง</p> <p>ก. ฉฐ ข. ฉุด ค. ฉุฉ</p>
--	---

แบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้
กลุ่มร่วมมือแบบ LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามความพึงพอใจนี้สร้างขึ้นเพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียน
ของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือแบบ LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมองภาพรวม
ตามประสบการณ์และความรู้สึกของผู้เรียน

2. ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับ
ความพึงพอใจของตนเองเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ ซึ่งมี 5 ระดับดังนี้

5 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับมาก

3 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

1 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

แบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้
 กลุ่มร่วมมือแบบ LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความรู้สึก				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	เนื้อหาวิชาช่วยให้ นักเรียนเกิดทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำ					
2	วิธีการที่ครูสอน ช่วยให้ นักเรียนเข้าใจเนื้อหามากขึ้น					
3	ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน					
4	นักเรียนชอบที่ครูคอยช่วยเหลือขณะที่ทำงาน					
5	นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่างสนุกสนาน					
6	นักเรียนชอบทำงานเป็นกลุ่มเพราะจะได้ช่วยเหลือกัน					
7	นักเรียนชอบที่ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน					
8	นักเรียนชอบสื่อการสอนที่ครูนำมาใช้ในการทำกิจกรรม					
9	นักเรียนประสบความสำเร็จในการปฏิบัติกิจกรรมตามลำดับขั้นตอน					
10	การอ่านและการเขียนสะกดคำนักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้					

ภาคผนวก ง

เครื่องมือวิจัยแบบประเมินความสอดคล้อง (ผู้เชี่ยวชาญ)

1. แบบประเมินความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)
2. แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ การเรียนรู้ของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)
3. แบบประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจ ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือแบบ LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

แบบประเมินความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การพัฒนากิจกรรม
การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทย
ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT
ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง

โปรดพิจารณาข้อความแต่ละข้อต่อไปนี้ว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
หรือไม่ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

ให้ท่านอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับ
ความคิดเห็นของท่านเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ ซึ่งมี 5 ระดับดังนี้

- 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด
- 4 หมายถึง เหมาะสมมาก
- 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง
- 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย
- 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

ขอขอบพระคุณอย่างสูง
บรรพตวี ศรีหะมงคล
ผู้วิจัย

**แบบประเมินความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ การอ่านและการเขียน
คำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)**

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นลงในแต่ละรายการว่ามีความเหมาะสมเพียงใด
โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. สาระสำคัญ 1.1 สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ในหลักสูตร 1.2 มีรายละเอียดชัดเจน ครบถ้วนตามเนื้อหา					
2. สาระการเรียนรู้ 2.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ 2.2 มีความยากง่ายพอเหมาะ 2.3 น่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน					
3. จุดประสงค์การเรียนรู้ 3.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัด 3.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ 3.3 มีเป้าหมาย บ่งบอกพฤติกรรมชัดเจน 3.4 ใช้ภาษาที่มีความชัดเจนเข้าใจง่าย					
4. เนื้อหา 4.1 มีรายละเอียดชัดเจน เข้าใจง่าย 4.2 สอดคล้องกับสาระสำคัญและจุดประสงค์การเรียนรู้ 4.3 เหมาะสมกับระดับชั้น และวัย ของผู้เรียน					
5. กิจกรรมการเรียนรู้ 5.1 ได้รับความสนใจของผู้เรียน 5.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ 5.3 กิจกรรมกลุ่มช่วยฝึกการเป็นภาวะผู้นำ ผู้ตามของนักเรียน 5.4 กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ช่วยพัฒนาความสามารถ ในการอ่านและการเขียน 5.5 สอดคล้องกับการสอนตามรูปแบบ LT 5.6 การเสริมต่อการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนอ่านและเขียนคำได้ดีขึ้น					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
6. สื่อและแหล่งเรียนรู้ 6.1 สอดคล้องกับเนื้อหา 6.2 ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อการเรียนรู้ 6.3 สื่อน่าสนใจ และส่งเสริมการเรียนรู้ 6.4 เหมาะสมกับระดับชั้น และวัย ของผู้เรียน					
7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ 7.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ 7.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ 7.3 ใช้เครื่องมือวัดได้เหมาะสม					

ขอเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ..... ผู้เชี่ยวชาญ
 (.....)

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้
ของแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านและการเขียนคำภาษาไทย
ที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา มีจำนวน 60 ข้อ

2. โปรดพิจารณาข้อคำถามแต่ละข้อต่อไปนี่ว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยทำเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

- + 1 แปลว่า สอดคล้อง
0 แปลว่า ไม่แน่ใจ
- 1 แปลว่า ไม่สอดคล้อง

3. หากท่านมีข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติม โปรดระบุลงใน “ข้อเสนอแนะ” ที่ได้กำหนดไว้ เพื่อให้ผู้วิจัยได้นำไปปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมต่อไป

ผลการวิเคราะห์และพิจารณาของท่านผู้เชี่ยวชาญจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือ เพื่อการวิจัยในครั้งนี้ และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณอย่างสูง

บรรพตวี ศรีหะมงคล

ผู้วิจัย

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นลงในแต่ละรายการว่ามีความเหมาะสมเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

แบบทดสอบ	จุดประสงค์ การเรียนรู้	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
1. คำในข้อใดเขียนสะกดคำอยู่ในมาตราแมกก ก. เมฆ ข. คุณ ค. ภาพ	เขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้ถูกต้อง				
2. จากภาพเขียนคำได้ตามข้อใด ก. ยีราบ ข. ยีร่าบ ค. ยีราฟ	”				
3. สายใจเป็นคน_____มากที่มีลูกเป็นคนดี ควรเติมคำใดลงในช่องว่าง ก. โชคดี ข. โชงดี ค. โชกดี	”				
4. คำในข้อใดเขียนสะกดด้วยมาตราแมกบ ก. ยีรุ ข. ฐป ค. สุนัข	”				
5. ข้อใดเขียนไม่ถูกต้อง ก. วรรณตอน ข. น้ำตาน ค. ตำรวจ	”				

แบบทดสอบ	จุดประสงค์ การเรียนรู้	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
<p>6. จากภาพเขียนคำใดตามข้อใด</p> <p>ก. มงกุฏ ข. มงกุด ค. มงกฏ</p>	เขียนคำที่มีตัวสะกด ไม่ตรงตามมาตรา ได้ถูกต้อง				
<p>7. + จากภาพ เขียนอย่างไร</p> <p>ก. เมด ข. เมฆ ค. เมค</p>	”				
<p>8. คำในข้อใดเขียนไม่ถูกต้อง</p> <p>ก. พัฒนา ข. ชีวิต ค. กราฟ</p>	”				
<p>9. แม่ใช้ _____ หุงต้มทำกับข้าว ในครัว</p> <p>ควรเติมคำใดลงในช่องว่าง</p> <p>ก. กาด ข. กาช ค. กาช</p>	”				
<p>10. จากคำอ่าน ปรา-กต คำในข้อใดเขียนได้ถูกต้อง</p> <p>ก. ปรากต ข. ปรากน ค. ปรากฏ</p>	”				

แบบทดสอบ	จุดประสงค์ การเรียนรู้	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
11. ข้อใดเขียนสะกดคำอยู่ใน มาตราแมกนทุกคำ ก. วาฬ อาชีพ ข. ลำธาร ความ ค. ฟุตบอล ประมุข	เขียนคำที่มีตัวสะกด ไม่ตรงตามมาตราได้ ถูกต้อง				
12. จากภาพเขียนคำได้ตามข้อ ใด ก. ทับพี ข. ทัพพี ค. ทัพพี	”				
13. สมชายเป็นคน_____มาก จึงทำให้เขาไม่มีความสุข ควรเติมคำใดลงในช่องว่าง ก. โลก ข. โลบ ค. โลป	”				
14. จากคำอ่าน ประ-เทด เขียนอย่างไรให้ถูกต้อง ก. ประเทศ ข. ประเทษ ค. ประเทศ	”				
15. คำในข้อใดเขียนถูกต้อง ก. ประมุข ข. ตัวเลข ค. อาหวน	”				

แบบทดสอบ	จุดประสงค์ การเรียนรู้	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
16. ข้อใดเขียนไม่ถูกต้อง ก. รล ข. โกรธ ค. ทหาร	เขียนคำที่มีตัวสะกด ไม่ตรงตามมาตราได้ ถูกต้อง				
17. + ๗ + จากภาพเขียนอย่างไร ก. บาด ข. บาท ค. บาน	”				
18. คำในข้อใดเขียนผิด ก. ขอโทษ ข. อาคาร ค. โบราณ	”				
19. จากคำอ่าน ชู - ชีบ เขียน อย่างไรให้ถูกต้อง ก. ชูชีบ ข. ชูชีพ ค. ชูชีพ	”				
20. หนึ่ง _____ มี 7 วัน ควรเติมคำใดลงในช่องว่าง ก. สัปดาห์ ข. สัปดาห์ ค. สัปดาห์	”				
21. จากคำอ่าน ราง - วัน คำในข้อใดเขียนถูกต้อง ก. รางวัล ข. รางวัน ค. รางวัน	”				

แบบทดสอบ	จุดประสงค์ การเรียนรู้	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
22. คำว่า ฐ... เขียนเติม ตัวสะกดในข้อใดจึงจะถูกต้อง ก. ป ข. บ ค. พ	เขียนคำที่มีตัวสะกด ไม่ตรงตามมาตราได้ ถูกต้อง				
23. คุณครู..... ให้นักเรียน มาเข้าแถวหน้าห้องเรียน ควรเติมคำใดลงในช่องว่าง ก. ประกาศ ข. โกรธ ค. ปราบกฏ	”				
24. คำในข้อใดเขียนผิด ก. วาฬ ข. บวช ค. ปันหา	”				
25. คำในข้อใดเขียนถูกต้อง ก. บาท ข. ตำรวด ค. พนละไม้	”				
26. คำในข้อใด <u>ไม่ได้</u> เขียนคำที่ อยู่ในมาตราแม่กบ ก. ทัพพี ข. สุข ค. โลก	”				

แบบทดสอบ	จุดประสงค์ การเรียนรู้	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
27. จากภาพเขียนคำได้ตรงตามข้อใดจึงจะถูกต้อง ก. สุนัข ข. สุนัข ค. สุนัข	เขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้ถูกต้อง				
28. จากภาพเขียนอย่างไรจึงจะถูกต้อง ก. ภาพ ข. ราฟ ค. นาบ	”				
29. พอดี.....ไปซื้อของที่ร้านค้าควรเติมคำใดลงในช่องว่าง ก. รด ข. รส ค. รถ	”				
30. คำว่า พญานา.... เขียนเติมตัวสะกดในข้อใดจึงจะถูกต้อง ก. ด ข. ด ค. พ	”				

แบบทดสอบ	จุดประสงค์ การเรียนรู้	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
31. คำในข้อใดเขียนสะกดคำ อยู่ในมาตราแม่ก ก. ตรวจ ข. โชค ค. จร	เขียนคำที่มีตัวสะกด ไม่ตรงตามมาตราได้ ถูกต้อง				
32. จากภาพเขียนคำได้ตรงตามข้อ ใดจึงจะถูกต้อง ก. อุฐ ข. อุต ค. อุธ	”				
33. คำในข้อใดอ่านสะกดคำได้ ถูกต้อง ก. ล + โ- + ภ = โลบ ข. พ + ี + ช = พีช ค. ร + โะ + ถ = รด	อ่านคำที่มีตัวสะกด ไม่ตรงตามมาตราได้ ถูกต้อง				
34. จากคำว่า “สัน – ยาน” เป็นคำอ่านของคำในข้อใด ก. สันยาน ข. สันญาณ ค. สันยาน	”				

แบบทดสอบ	จุดประสงค์ การเรียนรู้	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
35. คำว่า <u>สุข</u> เป็นคำที่อยู่ใน มาตราแม่ใด ก.มาตราแมกก ข. มาตราแมกบ ค. มาตราแมกน	อ่านคำที่มีตัวสะกด ไม่ตรงตามมาตราได้ ถูกต้อง				
36. ข้อใดมีตัวสะกดที่อยู่ใน มาตราเดียวกับคำว่า <u>เมษ</u> ก. โรค ข. รูป ค. คุณ	”				
37. “สุดาไปซื้อผลไม้ เพื่อทำบุญที่วัด” จากข้อความมีตัวสะกด อยู่มาตราแมกนกี่คำ ก. 1 คำ ข. 2 คำ ค. 3 คำ					
38. จากคำว่า ประ - โหยก เป็นคำอ่านของคำในข้อใด ก. ประโยค ข. ประโยก ค. ประโยง					
39. คุณแม่ของฉันติด <u>ภาพ</u> มา ที่ฝาผนัง คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำ ที่อยู่ในมาตราแม่ใด ก. มาตราแมกบ ข. มาตราแมกน ค. มาตราแมกด					

แบบทดสอบ	จุดประสงค์ การเรียนรู้	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
40. คำในข้อใดอ่านสะกดคำได้ถูกต้อง ก. ภ + ภา + บ = ภาพ ข. ร + รุ + ป = รูป ค. บ + ภา + บ = บาป	อ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้ถูกต้อง				
41. ข้อใดอ่านไม่ถูกต้อง ก. ตำรวจ อ่านว่า ต่า - รวด ข. สามัคคี อ่านว่า สา - มัค - คี ค. สุนัข อ่านว่า สุ - นั ก	”				
42. พี่สาวห่อของขวัญให้ฉันในวันเกิดคำที่ขีดเส้นใต้อยู่ในมาตราแม่ใด ก. มาตราแมกก ข. มาตราแมกบ ค. มาตราแมกน	”				
43. ข้อใดอ่านถูกต้อง ก. บริจาค อ่านว่า บอ-ริ-จาก ข. วาฬ อ่านว่า วาด ค. พาล อ่านว่า พาบ	”				
44. คำในข้อใดมีตัวสะกดมาตราเดียวกับคำว่า บวช ก. สรูป ข. รส ค. โรค					

แบบทดสอบ	จุดประสงค์ การเรียนรู้	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
45. จากภาพอ่านคำอย่างไรให้ถูกต้อง ก. ทะทาน ข. ทะหาร ค. ทหาร	อ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้ถูกต้อง				
46. ข้อใดอ่านถูกต้อง ก. โทรศัพท์ อ่านว่า โท-ละ คับ ข. ธนาคร อ่านว่า ทะ-นา-คาน ค. โบราณ อ่านว่า โบ-ราณ	”				
47. เพื่อน ๆ เดินไปเรียนที่อาคารไม้ คำที่ขีดเส้นใต้อยู่ในมาตราแม่ใด ก. มาตราแมกก ข. มาตราแมกบ ค. มาตราแมกน	”				
48. จากภาพอ่านอย่างไร ก. โทรลั๊บ ข. โทระลั๊บ ค. โทรศัพท์					

แบบทดสอบ	จุดประสงค์ การเรียนรู้	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
49. คำในข้อใดอ่านสะกดคำได้ถูกต้อง ก. ท + เ + ป = เทบ ข. กร + โ + ธ = โกรด ค. ร + โ + ค = โรค	อ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้ถูกต้อง				
50. แม่ของฉันเป็นคน <u>ภาค</u> อีสาน คำที่ขีดเส้นใต้สะกดคำอย่างไร ก. ภ + ำ + ก = ภาค ข. ภ + ำ + ค = ภาค ค. พ + ำ + ก = พาก	”				
51. จากคำอ่าน รวง - วัน คำในข้อใดเขียนถูกต้อง ก. รวงวัล ข. รวงวัน ค. รวงวัน	”				
52. คำในข้อใดมีตัวสะกดอยู่ในมาตราเดียวกับคำที่ขีดเส้นใต้ “พญานาค” ก. โกรธ ข. พาล ค. สุข	”				
53. คำในข้อใดอ่านออกเสียงตัวสะกดแตกต่างจากพวก ก. รูป ข. โชค ค. ภาพ	”				

แบบทดสอบ	จุดประสงค์ การเรียนรู้	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
54. คำในข้อใดอ่านสะกด ด้วยมาตราแม่กนทุกคำ ก. ความญ ลภ ข. วาฬ เมฆ ค. ทหาร พาล	อ่านคำที่มีตัวสะกด ไม่ตรงตามมาตราได้ ถูกต้อง				
55. คำในข้อใดอ่านออก เสียงได้ถูกต้อง ก. สังกะสี อ่านว่า สังกะ-สี ข. น้ำตาล อ่านว่า น้ำ-ตาล ค. สุนัข อ่านว่า สุนัข-บ	”				
56. คำในข้อใดไม่ได้ สะกดด้วยมาตราแม่กน ก. พิณ ข. อาคาร ค. ชูรุ	”				
57. จากคำอ่าน ประ-มาน เขียนอย่างไรให้ถูกต้อง ก. ประมาล ข. ประมาณ ค. ประมาน	”				
58. “แม่วาดรูปยี่ราฟ และกราฟแท่ง” จาก ข้อความมีตัวสะกด อยู่มาตราแม่กบกี่คำ ก. 1 คำ ข. 2 คำ ค. 3 คำ	”				

แบบทดสอบ	จุดประสงค์ การเรียนรู้	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
59. คำในข้อใดอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง ก. อาคาร อ่านว่า อา-คาย ข. โอสถ อ่านว่า โอ-สน ค. อาชีพ อ่านว่า อา-ชีพ	อ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้ ถูกต้อง				
60. คำในข้อใดอ่านสะกดคำได้ถูกต้อง ก. บ + + ญ = บุญ ข. ก + ำ + ฟ = กำน ค. ม + + ฆ = เมก	”				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ
(.....)

แบบประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรม
การเรียนรู้กลุ่มร่วมมือแบบ LT ร่วมกับการเสริมต่อการเรียนรู้
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง

โปรดพิจารณาข้อความถามแต่ละข้อต่อไปนี้ว่าสามารถจัดวัดความพึงพอใจได้
หรือไม่ โดยทำเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านดังนี้

ให้กา \checkmark ลงในช่อง +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นวัดความสามารถ
วัดความพึงพอใจได้

ให้กา \checkmark ลงในช่อง 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความข้อนั้นวัดความสามารถ
วัดความพึงพอใจได้

ให้กา \checkmark ลงในช่อง -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความข้อนั้นวัดความสามารถ
วัดความพึงพอใจไม่ได้

ขอขอบพระคุณอย่างสูง

บรรพตริ ศรีหะมงคล

ผู้วิจัย

โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
1. เนื้อหาวิชาช่วยให้ นักเรียนเกิดทักษะการอ่าน และการเขียนสะกดคำ				
2. วิธีการที่ครูสอน ช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหา มากขึ้น				
3. ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับความสามารถ ของนักเรียน				
4. นักเรียนชอบที่ครูคอยช่วยเหลือขณะที่ทำงาน				
5. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่าง สนุกสนาน				
6. นักเรียนชอบทำงานเป็นกลุ่มเพราะจะได้ช่วยเหลือกัน				
7. นักเรียนชอบที่ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ซึ่งกันและกัน				
8. นักเรียนชอบสื่อการสอนที่ครูนำมาใช้ในการทำ กิจกรรม				
9. นักเรียนประสบความสำเร็จในการปฏิบัติกิจกรรม ตามลำดับขั้นตอน				
10. การอ่านและการเขียนสะกดคำนักเรียนสามารถ นำไปใช้ในชีวิตจริงได้				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

ลงชื่อ..... ผู้เชี่ยวชาญ
 (.....)

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวบรรพตรี ศรีหะมงคล
วัน เดือน ปีเกิด	3 ธันวาคม 2535
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	27 หมู่ 10 ตำบลท่าจำปา อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม 48120
ตำแหน่งปัจจุบัน	ครู คศ. 1
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนบ้านดอนตั่ว หมู่ 10 ตำบลท่าจำปา อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม รหัสไปรษณีย์ 48120
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2554	ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนอุเทนพัฒนา อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม
พ.ศ. 2559	ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2565	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จังหวัดสกลนคร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2559	ตำแหน่ง ครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านดอนเตย หมู่ 3 ตำบลดอนเตย อำเภอนาทม จังหวัดนครพนม รหัสไปรษณีย์ 48140
พ.ศ. 2561	ตำแหน่ง ครู คศ. 1 โรงเรียนบ้านดอนเตย หมู่ 3 ตำบลดอนเตย อำเภอนาทม จังหวัดนครพนม รหัสไปรษณีย์ 48140
พ.ศ. 2565	ตำแหน่ง ครู คศ. 1 โรงเรียนบ้านดอนตั่ว หมู่ 10 ตำบลท่าจำปา อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม รหัสไปรษณีย์ 48120